

Josip Pečarić
AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ

JOSIP PEČARIĆ

**AKADEMIK DUBRAVKO
JELČIĆ**

ZAGREB, 2020.

© Josip Pečarić, 2020,

KAZALO

NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ	9
J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001	14
IMPERATIV TRENUTKA	14
J. PEČARIĆ, SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.....	16
SERBIAN MYTH ABOUT JASENOVAC U AUSTRALIJI - CARLA DEL PONTE – UCENICA DR. MILANA BULAJIĆA.....	16
J. PEČARIĆ, TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.....	20
KUDA IDU HRVATI.....	20
DETUĐMANIZACIJA I HDZ	23
BOLJEVIČKO-FAŠISTOIDNI PAMFLETIĆ IVE GOLDSTEINA.....	30
ALIJansa za TREĆU HRVATSKU – ČETVRTA JUGOSLAVIJA	34
J. PEČARIĆ, NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.....	39
PREDSTAVLJANJE BROŠURE «ŠTO SE DOGODILO S HRVATSKOM SELJAČKOM STRANKOM».....	39
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU»	42
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «BRANI LI GOLDSTEIN NDH? »	44
BULAJIĆEVU UČENICI KROJE NAM POVIJEST.....	48
FERALOV FAŠIZAM I USTAŠE?	53
JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?	57
GOLDSTEINI SU OBIĆNI MANIPULATORI	60
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004	63
PONOS I DOSTOJANSTVO, ŠTO TO BIJAŠE?	63
FRANJO KAO EUROSKEPTIK I EUROFOB	67
HOĆEŠ HRVATSKU? TI SI FAŠIST!	69
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.....	72
NEUMOLJIV SVJEDOK RAZLIKA IZMEĐU KOMUNISTA I USTAŠA	72
BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI?	75
U HRVATSKOJ PRAVOG ANTIFAŠIZMA NIJE NITI BILO	80

ZAŠTO SE PREŠUĆUJU ČINJENICE DA JE BUDAK ZAŠTITIO ŽIDOVE I SRBE NA SVEUČILIŠTU?	85
ŠTO BI POTVRDIO OBNOVLJENI SUDSKI PROCES PROTIV BUDAKA?	91
O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA.....	95
J. PEČARIĆ, PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.	107
SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"	107
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «TUĐMANOVE TRI SEKUNDE».....	115
MAKOVIĆ KAO SIMBOL JUGOSLAVENSTVA	117
GOSTOVANJE NA MREŽI HRVATI-AMAC.....	122
IZ GOSTOVANJA NA FORUMU.....	130
D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.....	153
BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGA!.....	153
JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSU POVIJEST	160
SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT	165
STROSSMAYER I SRBIJA I CRNA GORA.....	167
ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA.....	171
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «U BOKI KOTORSKOJ SVAKI KAMEN GOVORI HRVATSKI»	181
ZABRANJENA DVA HRVATSKA AKADEMIKA!	187
JOŠ UVIIJEK JE VLASTITA DRŽAVA NAJVEĆI HRVATSKI GRIJEH.....	194
J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKE VREDNOTE, ZAGREB, 2007.	203
KAKO JE PRAVNIK MESIĆ ODRŽAO PREDAVANJE IZ POVIJESTI ZA 150 AKADEMIKA U DVORANI SA STOTINU MJESTA?	203
MJERODAVNE USTANOVE I DALJE ŠUTE	210
POVUCITE SPORNE UDŽBENIKE I SPRIJEČITE DALJNE KRIVOTVORENJE!	214
„KAKO SU RUŠILI HAZU? ”	220
PREDSTAVLJANJE KNJIGE U SPLITU	223
KAKO UTJERATI HRVATSU U ZAPADNI BALKAN?	227
J. PEČARIĆ, ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.....	234
Akademik Dubravko Jelčić, UZ KNJIGU JOSIPA PEČARIĆA «ZLOČINAČKI SUD U HAAGU»	234
PREDSTAVLJANJA KNJIGE «ZA HRVATSKE VREDNOTE»	236
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «TUĐMANOVE TRI SEKUNDE».....	239
PRILOZI: GOVOR PROF. DR. SC. MIROSLAVA TUĐMANA	249
PREDSTAVLJANJE KNJIGE «KAD 'STRUČNJACI' ODLUČUJU O MATEMATICI». 262	

J. PEČARIĆ, PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.....	266
<i>JOSIP JURAJ STROSSMAYER - VIZIONAR KOJI JE NADILAZIO SVOJE VRIJEME.</i>	266
J. PEČARIĆ. DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNNU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.....	271
<i>PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE.....</i>	271
<i>KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?.....</i>	277
<i>PISMO HAZU.....</i>	280
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.....	291
<i>ZA DOM SPREMNI TJ. SMRT FAŠISTIČKOM ANTIFAŠIZMU.....</i>	291
J. PEČARIĆ, DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.....	297
<i>ŠITI LI I NOVA VLAST PROTUHRVATSKO DJELOVANJE MILORADA PUPOVCA I NJEGOVOG SRPSKOG NARODNOG VIJEĆA?.....</i>	297
J. PEČARIĆ, THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.....	303
<i>NAGRADA THOMPSONU - SIMBOL BORBE PROTIV SRPSKE HRVATSKE! .....</i>	303
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017. I DRUGO PROŠIRENO IZDANJA, ZAGREB, 2017.....	305
<i>PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR .....</i>	305
<i>PREDSTAVLJENA KNJIGA 'GENERAL PRALJAK' .....</i>	314
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	315
<i>NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUDMANIZIRANOG HDZ-A.....</i>	315
J. PEČARIĆ, PREDSJEDNICA I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	323
<i>LOGIKA I HRVATSKI POVJESNIČARI.....</i>	323
J. PEČARIĆ, ČETVRTI STUP MOJE HRVATSKE / BISKUP DR. VLADO KOŠIĆ, ZAGREB, 2019.....	329
<i>PISMO PREDSJEDNICI AKADEMIIA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA .....</i>	329
J. PEČARIĆ, JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA?, ZAGREB, 2019..	335
<i>AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO DJELO ....</i>	335

NAPUSTIO NAS JE DUBRAVKO JELČIĆ

Danas me je zatekla vijest – preminuo je moj dragi prijatelj akademik Dubravko Jelčić.

<https://kamenjar.com/preminuo-akademik-dubravko-jelcic/>

S ponosom mogu reći da sam mu bio i suradnik. Vjerojatno je on i bio najzaslužniji što sam napisao toliko publicističkih knjiga i članaka. Sjećam se da su me on i pok. Dubravko Horvatić nagovorili da svojevremeno počnem redovito pisati za Hrvatsko slovo. Bilo je to poslije njihovog sudjelovanja u predstavljanju mojih knjiga:

Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.

Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

Radilo se o godini kada je došlo do promjne vlasti u Hrvatskoj. Bili smo iznenađeni da je unatoč nove komunističke vlasti o tom predstavljanju izvjestio HTV u svom glavnom dnevniku.

Zajedničke knjige sam imao tri knjige s Jelčićem, a jedna je doživjela i ponovljeno prošireno izdanje:

1. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde, Zagreb, 2004.
2. D. Jelčić i J. Pečarić, Književnik Mile Budak sada i ovdje, Zagreb, 2005.
3. D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.
4. D. Jelčić i J. Pečarić, Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje, Zagreb, 2007.

Prerana smrt Dubravka Horvatića je učinila da ne objavimo planiranu našu zajedničku knjigu Horvatić i ja.

Akademik Jelčić je napisao predgovore mojih knjiga:

Za hrvatsku Hrvatsku, Element, Zagreb, 2001.

Zločinački sud u Haagu, Zagreb, 2008.

Napisao je i recenziju knjige:

Rasizam Suda u Haagu / 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.

Teško je pobrojati koliko je mojih knjiga predstavljaо. Kada sam se suprostavio izboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU spomenuo sam što je akademik Jelčić rekao na predstavljanju moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. Naime, konstatirao je kako to nije knjiga iz povijesti već knjiga iz matematike, samo je objekt proučavanja jednog matematičara bili knjiga iz povijesti.

Ali posljedna koju je predstavio je bila 17. studenog 2017. Da, predstavio je knjigu GENERAL PRALJAK koju smo napisali dr. Miroslav Medimorec i ja očekujući povratak našeg prijatelja generala Slobodana Praljka iz Haaga.

Kolega Jelčić se zadnjih godina samo žalio da mu otkazuju noge. Nisam to smatrao ozbiljnim. Jasno mi je bilo da mu je teško jer je stalno bio u pokretu i uvijek sam sebi prebacivao kako je stariji od mene 18 godina, a mnogo pokretniji. Čak nismo ostvarili ni dogovor Stanko Šarić i ja da se nađemo s kolegom Jelčićem. Nisam stigao dati kolegi Jelčiću ni primjerak moje knjige *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019. u kojoj je objavljen tekst:

*AKADEMIK DUBRAVKO JELČIĆ - DOBITNIK NAGRADE ZA ŽIVOTNO
DJELO*

Tjedan pun lijepih događaja. U prošli petak na putu za Split dr. Josip Stjepandić i ja svratili smo u Sukošan da bih konačno upoznao sjajnu kolumnistku Hrvatskog tjednika Mirelu Pavić koja u svojim kolumnama zna spomenuti „pridragog akademika“. Na proslavu Gospe od Karavaja nismo stigli, ali smo u Dubravi kod

Tisna sreli i don Lazara i biskupa Rogića. A u Splitu polaganje vijenca na spomenik našim HOS-ovcima i predstavljanje knjige.

Sinoć koncert dragog prijatelja i velikog domoljuba Stanka Šarića za njegovih 30 godina nastupanja.

U naredni petak predavanje još jednog prijatelja i velikog domoljuba prof. dr. sc. Zvonimira Janka, dopisnog člana HAZU. Prof. Janko je najveći živući hrvatski znanstvenik, a značaj njegovog najznačajnijeg otkrića poznatog pod imenom Jankove grupe su u Njemačkoj usporedili s padom Berlinskog zida.

Ali posebno me je ipak obradovala vijest s kojom se pohvalio Portal HKV-a 27. 05. 2017.:

Naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić dobio nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Nagradu „Vladimir Nazor“ za životno djelo dobio naš istaknuti član akademik Dubravko Jelčić, član Časnog suda HKV-a

<http://www.hkv.hr/kultura/vijesti-kultura/26826-nas-istaknuti-clan-akademik-dubravko-jelcic-dobio-nagradu-vladimir-nazor-za-zivotno-djelo.html>

Tu je nagradu komentirao naš poznati književnik Hrvoje Hitrec:

Dubravko Jelčić

Zaslужeno, i više od toga, dobio Nagradu Vladimir Nazor za životno djelo. Zastupnik Časnoga suda Hrvatskoga kulturnog vijeća, prije toga zastupnik u Hrvatskom saboru, akademik, iznad svega pouzdan književni povjesničar, kritičar koji vjerno i pravedno prati suvremenu hrvatsku književnu produkciju i ne da se nasanjkati izmišljenim veličinama, stvorenim u medijima. Požežanin rodom, nastavljač velike požeške literarne škole, koja je dala toliko ljudi da i sama predstavlja samosvojnu književnost.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/26840-h-hitrec-vrdoljak-bimogao-dobiti-ministarstvo-za-razdjeljike.html>

Ne ponosi se samo HKV-a činjenicom da mu je akademik Jelčić član. On je također i član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) u kome smo još od akademika Stanko Popović i ja, a bio je i veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak.

(...)

http://info.hazu.hr/hr/clanovi_akademije/osobne_stranice/antun_dubravko_jelci_c

https://hr.wikipedia.org/wiki/Antun_Dubravko_Jel%C4%8D%C4%87

Kao što se HKV i HNES ponosi s činjenicom da je akademik Jelčić član tih udrug tako se i ja ponosim dugogodišnjim prijateljstvom, a iz gornjeg popisa očito je da smo bili suradnici.

Posebno mi je draga priča kada mu je tadašnji Predsjednik vlade Sanader prigovorio što sam mu ja prijatelj, a ja njega (Sanadera) stalno napadam, Jelčić mu je rekao:

- *Znaš Ivo nisu svi moji prijatelji i moji politički istomišljenici. Ja Ti imam prijatelje i među komunistima.*

A za Jelčića i mene se teško može reći da nismo politički istomišljenici. Nazivali su nas, zajedno s akademikom Ivanom Aralicom, ustašoidni akademici (valjda to misle i danas), a jednom su i njegov intervju povodom moje publicistike objavili tako što su izmijenili ili izostavili dijelove u kojima se izravno spominjem ja i moje knjige. Jelčićev prosvjed je objavila tada HINA.

Vjerojatno su najznačajniji dio našeg zajedničkog djelovanja razna otvorena pisma. Prvo je bilo ono o Mili Budaku, koje je bilo osnova za jednu od naših knjiga. Akademik Jelčić je napisao tekst koji je nas desetak prihvatio, a ja sam izigravao neku vrstu glasnogovornika (u prijevodu to vam je onaj koji je najviše izložen napadima u medijima).

Puno je bilo zgoda već s tim prvim otvorenim pismom.

Veliki hrvatski pjesnik akademik Dragutin Tadijanović ga je htio potpisati, ali smo ga Jelčić i ja uspjeli odgovoriti plašeći se napada na njega koji bi mogli biti pogubni u njegovoj poodmakloj životnoj dobi

Biskupu Valentinu Pozaiću prigodom izbora za biskupa jedino su prebacili što je bio potpisnik tog Apela, a on im je odgovorio kako je on i dalje za obnovu političkih procesa.

Biskup, Jelčić i ja smo bili primljeni kod tadašnjeg ministra vanjskih poslova Gordana Jandrokovića povodom našeg Pisma VS UN-a povodom prvostupanjskih rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču.

Pa i nedavni prijedlog hrvatskim vlastima da predlože generala Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir uz nas trojicu potpisao je i biskup Vlado Košić.

Puno je takvih pisama bilo pa bi se još štošta moglo napisati.

Vjerojatno bih mogao napraviti knjigu u kojoj bih samo iz prethodnih svojih knjiga izdvojio dijelove o akademiku Jelčiću.

(...).

*

Ispračaj dragon nam Dubravka bit će 4. ožujka u 13.35 na Krematoriju.

Laka Ti hrvatska zemlja dragi moj prijatelju.

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/20396-preminuo-je-dragi-prijatelj-i-suradnik-akademik-dubravko-jelcic>

*

Na Krematoriju su došli mnoge poznate osobe. U jednoj grupi komentiraju moju veliku suradnju s Dubravkom. Zato sam odlučio proći kroz svoje knjige i vidjeti koliko se u njima spominje Dubravko. U ovoj knjizi je rezultat tog pregleda s tim da djelove zajedničkih knjiga koje je on pisao nisam dao.

J. PEČARIĆ, ZA HRVATSKU HRVATSKU, ELEMENT, ZAGREB, 2001

IMPERATIV TRENUTKA Predgovor

Knjiga akademika Josipa Pečarića, koja je evo pred nama, na prvi pogled nije neobična, jer je politička publicistika danas u Hrvatskoj vrlo razvijena, pa ne bi bilo pretjerano reći da knjige ove vrste nisu nikakva rijetkost. A ipak, unatoč poplavi knjigâ ove vrste, knjiga koju čitatelj upravo drži u ruci, jest neobična, ona je i više nego posebna i rijetka i dragocjena. U našem političkom životu, u političkim vrtlozima, koji razdiru Hrvatsku na samom početku njene državne samostalnosti, među onima koji o politici govore i u njoj djeluju, biblijskom metaforom rečeno, ima mnogo zvanih a malo izabralih. Mnogo je naime onih koji nisu shvatili, da hrvatski političar (a dosljedno tome i hrvatski politički publicist) danas, u slobodnoj hrvatskoj državi, mora misliti i raditi konstruktivno a ne više destruktivno, kako se često moralo u prošlosti. Jer Hrvatima je danas graditi i jačati državu, budući da je ona njihova, a ne razarati je kao nekada, dok je bila tudiinska. Braneći i jačajući državu, oni danas izravno brane i jačaju sebe i svoj identitet.

Autor ove knjige shvatio je taj bitni imperativ trenutka. On je razumio i prigrlio davne misli naših političkih ideologa o zadaćama i odgovornosti hrvatskog intelektualca za sudbinu vlastitog naroda. Shvatio ih je i provodi ih onako, kako ih je i valjalo shvatiti i kako ih valja provoditi: kao dužnost i obvezu, da činjenicama a ne praznim riječima, brani pravedne ciljeve kojima teži njegov narod, a dovode ih u sumnju svi koji zanemaruju opće dobro, kako bi rekao Starčević, podčinjavajući ga nekim nečistim pojedinačnim ali efemernim probitcima.

Nitko bolje od znanstvenika - a autor ove knjige jest znanstvenik par excellence, jedan od najuglednijih u nas - ne zna i ne cijeni nepovredivost i svetost istine. Istina se uvijek podrazumijeva u razmišljanju i radu svakog znanstvenika.

Bez nje je znanost nemoguća, bez nje je svaka javna djelatnost nekorisna i upravo štetna, a politika je bez nje pogubna manipulacija i prijevara, kojom se redovito služe prizemni, nezreli, sebični i u svakom slučaju zlonamjerni i nevjerodostojni politički demagozi svih vrsta i boja, o čemu barem hrvatski narod ima bogata i više nego tragična iskustva ne samo iz prošlosti. I ovi naši dani obiluju sličnim primjerima i nude nam takvih iskustava napretek.

Upustivši se u svakodnevne okršaje - a ovi tekstovi nastali su iz dana u dan, kao neposredni odgovor na opasna zbivanja i sramotne postupke "naših dragih suvremenika" - Pečarić je nužno morao ispravljati mnoge krive Drine, pobijati zablude ili čak očigledne laži zagovornika i reprezentanata one stare, one nekadašnje "porobljene Hrvatske", i to uvijek u ime nove Hrvatske, slobodne i samosvjesne. Matematičkom preciznošću - a kolega Pečarić je i po struci matematičar - pisao je on svoje političke komentare dokazujući, da za istinskog i vrhunskog znanstvenika bilo koje struke politička pitanja i problemi njegova naroda, pogotovo u sudbonosnim vremenima za nj, nisu i ne mogu biti sporedni ili nevažni, a pogotovo ne i nedostojni njegova bavljenja, nego da je naprotiv pitanje njegove savjesti da o njima progovori uvjereni, otvoreno, čisto i bez ikakvih suzdržljivosti.

Samim time, jasno je da polemičnost često izbija kao osnovna i nezaobilazna sastavnica Pečarićevih tekstova. Ona je u zapisima ove vrste conditio sine qua non, ona je upravo zadana svakome tko želi osvijetliti i raščistiti mutne i prljave nanose političkih kverulanata, koji danas (ponekad imam dojam) i dominiraju hrvatskom političkom scenom. A ako je tako, onda za to snose krivnju oni hrvatski intelektualci, koji po našem lošem običaju iz prošlosti, danas, u ovom dramatičnom trenutku Hrvatske, mramorkom šute.

Stoga ovu knjigu akademika Pečarića doživljavam i kao izravni poticaj i poziv svim hrvatskim intelektualcima, u kojima ni čast ni ponos nisu ishlapjeli, da izađu iz svoje "kule bjelokosne" i da osjete, kako je blaženi kardinal Stepinac rekao pred komunističkim sudom 1946. godine, "bilo svoga naroda".

Najzad, ova knjiga je i svojevrsni memento. Još je Starčević odavno primijetio, da je jedna od velikih mana većine Hrvatâ, da olako zaboravljaju i oprštaju zla koja su im tudini nanosili. Pečarićeva knjiga može pomoći svakom njenu čitatelju, da se osloboди te mane i da davna Starčevićeva strepnja ostane ovaj put neutemeljena!

Dubravko Jelčić

J. PEČARIĆ, SRAMOTNI SUD U HAAGU, STIH, ZAGREB, 2001.

SERBIAN MYTH ABOUT JASENOVAC U AUSTRALIJI - CARLA DEL PONTE – UČENICA DR. MILANA BULAJIĆA

Fokus, 4. listopada 2001.

Svake od proteklih deset godina imao sam zadovoljstvo biti među australskim Hrvatima. Ranijih godina sam bio gost australskih sveučilišta, a ove, "jubilarne godine", njihov gost. Više puta sam rekao kako su mi oni i pomogli pronaći onu polovinu moje duše koju su mi ukrali u drugoj Jugoslaviji, učeći me u školi, i ne samo u njoj, najčernjim pričama o hrvatskoj tzv. neprijateljskoj emigraciji.. Vjerojatno se nikad nisam tako intenzivno družio s njima kao sada, jer sam promociju knjige *Serbian myth about Jasenovac* održao u gotovo svim većim australskim gradovima, poimenice: Newcastleu, Sydneyu, Wollongongu, Canberri, Brisbaneu, Melbourneu, Geelongu, Perthu i Adelaideu.

Bio sam i gost hrvatskih radio programa u svim spomenutim gradovima.

Najzaslužniji za uspjeh akcije engleskih verzija mojih knjiga sigurno je Blago Perić iz Sydneya. Ali, uz njega je u svim tim gradovima bilo i niz drugih povjerenika. Luka Laus s *Hrvatskog radija Australija* je i započeo akciju zajedno s Perićem u Sydneyu, a Pero Bošnjak i Sergio Marušić u Melbourneu.

Nezaboravna sydneyska večer

Promocija u Sydneyu, koju je i organizirao gospodin Perić, bila je doista nešto posebno. To je jedina promocija knjige za koju se plaćala ulaznica - a bilo je nazočno više od 300 ljudi!

O autoru i knjizi govorili su Branimir Miller, otpravnik poslova Republike Hrvatske u Canberri, Ante Cicvarić, konzul RH u Sydneyu, Marijan Bošnjak istaknuti hrvatski djelatnik iz Melbournea i komentator *Hrvatskog Vjesnika*, hrvatskog radio programa 3ZZZ iz Melbournea i *Hrvatskog radija Australija* iz Sydneya, odvjetnik iz Sydneya David Clark, Suzanne Brooks Pinčević iz

Aucklandu (Novi Zeland), autorica knjige *Britain and the Bleiburg Tragedy*, Fabijan Lovoković, glavni urednik *Spremnosti*, Blago Perić i ja kao autor.

O samoj promociji izvjestile su iscrpno sve novine australskih Hrvata: *Nova Hrvatska*, *Hrvatski Vjesnik* i *Spremnost*, a snimljena je i kazeta. Tako je u *Hrvatskom Vjesniku* od 3. kolovoza 2001. objavljen tekst "Što bi se tek dogodilo da je Hrvatska izgubila i ovaj rat?" - u kome je dan i cijeli Bošnjakov govor.

U *Spremnosti* od 31. srpnja prva vijest na naslovnici bila je "Izvanredno uspješna promocija knjige prof. Josipa Pečarića u Sydneyu", a u istom broju dan je i govor Suzanne Brooks-Pinčević (ona je, kao i Clark, knjigu predstavila na engleskom jeziku).

O samoj promociji više je pisano u broju od 7. kolovoza ("Predstavljanje knjige Josipa Pečarića u Sydneyu - vrhunski uspjeh godine!") u okviru kojeg je dan i moj govor. I taj govor, kao i oni u Geelongu i Adelaideu bili su uvjetovani najnovijim Haaškim optužnicama koje su bjelodano pokazale da ulogu srpskog mita o Jasenovcu, dakle dokazivanje genocidnosti hrvatskog naroda, a time osporavanje njegovog prava na vlastitu državu, danas preuzima sud u Haagu.

Štrbac bi trebao odgovarati za ratne zločine

Svatko tko je pročitao Bulajićeve knjige uvjerit će se u istinitost naslova mog govora iz Adelaidea (*Spremnost*, 21. kolovoza 2001.): "Carla del Ponte - učenica dr. Milana Bulajića". Naravno, ukazao sam i na činjenicu da očita težnja svjetskih moćnika za prekrajanjem najnovije povijesti aktualizira preispitivanje povijesti Drugog svjetskog rata. Jer kada su u stanju tako izokrenuti povijest u ratu u kome je Hrvatska bila pobjednik, što su sve mogli učiniti kada je NDH bila gubitnik?

Naravno, ukazivao sam i na to da ove optužnice u stvari pokazuju i dokazuju suodgovornost mnogih u svijetu u srpskom genocidu nad Hrvatima u Domovinskom ratu. A sve u cilju rušenja neovisnosti naše države i uvlačenja u novu Jugu, Balkaniju ili nešto slično gdje će Srbi moći voditi glavnu riječ.

Onaj koji je čuo, ili pročitao o čemu sam govorio na promocijama, radnjima ili na tribini u Sydneyu prepoznat će to u izjavi Save Šrbca, predsjednika srpskog *Veritasa*: "Haaško suđenje hrvatskim generalima predstavlja šansu za Srbe, to je sjajna prilika da legitimnim sredstvima obnovimo Republiku Srpsku Krajinu", izjavio je Savo Štrbac za srpski *Nedeljni telegraf*. Predsjednik organizacije koja se bavi sastavljanjem optužbi protiv Hrvatske, umjesto da sam bude optužen za zločine u Hrvatskoj, u stvari priznaje da se optužnicom protiv generala Ante Gotovine, koju je potpisala Carla del Ponte, "piše jedna nova povijest, tako da će na suđenju biti smješten među krvce izravno i mrtvi predsjednik Franjo Tuđman, a domovinski i obrambeni rat pokazati kao zločinački i agresorski".

Poštenje ne stanuje u Haagu

Savo Štrbac je naglasio da je Haag prvi put službeno priznao Krajinu kao „državu“ s vlastitom vojskom te bi se, na temelju toga, mogla uspostaviti takozvana republika srpska "Krajina".

Naravno, ne treba uopće ni dvojiti da to o čemu govori Štrbac nisu odavno znali Račan i drugovi. Pače, njihovi postupci to i te kako potvrđuju. Istina je da je bivša vlast prihvatile ustavni zakon o suradnji sa sudom u Haagu. Hrvatski časnici su i dragovoljno otišli u Haag.

I njima i hrvatskoj vladi obećana su brza i poštena suđenja. A hrvatska vlast se itekako znala usprotiviti Haagu kad je počelo bivati jasno da poštenje ne stanuje u Haagu.

Tako se usprotivila i nalogu da Gojko Šušak, pokojni ministar obrane, svjedoči u Haagu i namjeri da Haag bude nadležan za akcije *Bljesak i Oluju*. Ne čudi onda da se s presudom generalu Blaškiću čekalo sedam mjeseci.

Kako bi presudili Blaškiću čekali su da Tuđman umre

Čekalo se da umre Tuđman i da na vlast dođe "šestorka". I onda je Blaškić osuđen na 45 godina robije. Osnova u njegovoј osudi bila je "agresija Republike Hrvatske na Bosnu i Hercegovinu". Nova hrvatska vlast nije ni pokušala sakriti svoje zadovoljstvo tom formulacijom. Pa oni su kao oporba uvijek o tome i govorili. Zato su, unatoč prosvjedima u zemlji, požurili s donošenjem Deklaracije o suradnji sa Haagom. Njome se priznaje Haagu nadležnost za operacije *Bljesak i Oluju*. Očito i zašto: kada je Haag mogao osuditi nekoga na 45 godina robije za izmišljenu agresiju na BiH, treba im omogućiti izmišljanje još jedne "agresije" – Republike Hrvatske na "Republiku Srpsku Krajinu".

Pripreme su bile iznimne. U kratkom su roku gotovo svi mediji su postali režimski. Napadnuti su časnici, generali, invalidi Domovinskog rata. Sotoniziran je Otac hrvatske države. Deset godina hrvatske države postali su "deset godina mraka". Odigrana je i igra s generalom Petrom Stipetićem, uhićen general Mirko Norac. Naravno, nije sve išlo glatko. Reakcije branitelja, biskupa, generala, športaša, naroda - prisilile su ih da donešu Deklaraciju o Domovinskom ratu. Uostalom, zašto i ne kada je ionako neće poštovati. Vesna Pusić javno govori ono što oni misle. Stižu osude Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu. Nova vlast, koju sada obavezuje usvojena Deklaracija o Domovinskom ratu, uopće ne reagira na činjenicu da su i oni osuđeni zbog navodne agresije RH na BiH. Ako reagiraju na to, morat će još drastičnije reagirati na "agresiju" RH na RSK. Pogotovo stoga što će u takvoj optužnici Haag morati izmislići državu za područja koja je UN proglašio "okupiranim područjima Republike Hrvatske".

Račanovi prigovorčići i sloboda medija

Na optužnice Rahimu Ademiju i Anti Gotovini premijer Ivica Račan šalje prigovorčić Carli del Ponte. Tek toliko da narodu može reći kako je kao nešto prigovorio i odmah kreće u izvršenje onoga za što je i pomognut u preuzimanju vlasti. Svi oni kojima RSK nije država i kojima Tuđmanova RH nije planirala etničko čišćenje RSK, već je oslobođala svoja okupirana područja - sotoniziraju se. Crkva, oporba, branitelji, športaši i tko ne sve. U isto vrijeme čine se i veliki koraci u osiromašenju građana Hrvatske. Mora ih se dovesti na približnu razinu onih s kojima trebaju živjeti zajedno u Balkaniji.

Nadao sam se da će Hrvati u Australiji sve ovo čuti i na državnom etničkom radiju *SBS* za koji sam snimio podulji intervju koji je navodno trebao biti emitiran u dva nastavka. Nadao se da neće biti cenzuriran kao onaj dan na početku moga posjeta Australiji (i to onom državotvornijem ogranku *SBS-a* u Melbourneu), bez obzira što me ta cenzura i podsjetila na Hrvatsku: u državnim medijima i u Hrvatskoj i u Australiji - nikakvo hrvatstvo nije dobrodošlo. Naravno, bio je cenzuriran još više. Emitirano je samo pet-šest minuta. Podsjetilo me je to i na pokojnog predsjednika – vjerojatno nigdje u svijetu nije bilo veće slobode medija nego u njegovoj Hrvatskoj.

Ništa od promocije u Starogradskoj vijećnici¹

Promocija knjige *Serbian myth about Jasenovac* trebala je biti održana u Zagrebu 2. listopada 2001. Knjigu su trebali predstaviti dr. Zdravko Dizdar, Maja Freundlich i akademik Dubravko Jelčić. Izdavač je zamolio Gradsku Skupštinu (potpredsjednika Vladimira Velnića) za ustupanje Starogradske vijećnice, ali je dobio negativan odgovor: "Korištenje prostora Gradske skupštine Grada Zagreba za promocije raznih izdanja, odobravamo kada je organizator ili suorganizator Gradska skupština i Poglavarstvo Grada Zagreba, državne organizacije i institucije, te upravna tijela Grada Zagreba."

To još jednom pokazuje koliko je ogroman sraz između naših iseljenika i sadašnjih hrvatskih vlasti. Australski Hrvati ponose se što su uspjeli u akciji za tiskanje ove knjige (nazivaju je Akcijom stoljeća), vjerujući da je ona iznimno važna za promidžbu hrvatskih nacionalnih interesa, a Skupština grada ne smatra za potrebnim ustupiti dvoranu u vrijeme kada je ta dvorana slobodna. Interesantno je i to da su na promocijama knjige u Australiji sudjelovali predstavnici hrvatske države! Ili jednostavno, sam naslov knjige, ili njen autor, nisu po volji nekima u današnjoj zagrebačkoj vlasti?

---

¹ Također: *Spremnost, hrvatski politički tjednik*, 2. listopada 2001. Tekst je objavljen na naslovnici, a u uredničkom komentaru g. Lovoković piše: "I dok smo još na književno-kulturnim točkama, navedimo da je na današnji dan (2. listopada 2001.) trebala biti promocija knjige na engleskom jeziku prof. Pečarića "Serbian Myth About Jasenovac" u Starogradskoj vijećnici, koja je bila slobodna taj dan, no odlukom Gradske skupštine Grada Zagreba, odbijeno je ustupanje prostorije za promociju knjige."

J. PEČARIĆ, TRIJUMF TUĐMANIZMA, ZAGREB, 2003.

KUDA IDU HRVATI

Hrvatsko Slovo, 25. svibnja 2001.²

Akademik **Dubravko Jelčić** u *Hrvatskom Slovu* od 18. svibnja iznio je tvrdnju bitnu za razumijevanje deset HDZ-ovih godina: "U tom procesu nacionalnog oslobođenja i političko-ideološkog izbavljenja HDZ nije objektivno prosudio duhovno stanje jednog dijela naroda. Nitko u HDZ-u, doslovce nitko, nije vjerovao da u Hrvatskoj, čak i među Hrvatima, ima toliko onih koji - kako je izričito rekao **Petar Šegedin** - tako strasno mrze svoj narod." U stvari, to se moglo i očekivati, jer je bitna razlika između "strašnih" nacionalista i tzv. Europljana. Nacionalist si jer voliš svoj narod, pa ne možeš ni pomisliti da tih o kojima je govorio veliki Petar Šegedin, doista ima.

S dolaskom šestorke na vlast počele su podjele upravo po formuli mržnje pojedinih dijelova hrvatskog naroda. Jasno je i zašto. Župan dr. **Branimir Lukšić** u istom broju Slova kaže:

"Nakon klevetanja Hercegovaca i Ličana, sada su Dalmatinci na redu. Mislim da je konačni cilj ovoga prozivanja sijanje razdora između Splita i Zagreba, sjeverne i južne Hrvatske, da bi se razjedinjene Hrvate lakše uvelo u neku treću Jugoslaviju." A da ne govorimo o podjelama u hrvatskoj vojsci, na one dobre (došle iz JNA), i loše. Imamo i u Crkvi u Hrvata dobre i loše (takvu podjelu hrvatskih biskupa je izvršila svojevremeno **Madelaine Albright**). Ne čudi onda

---

² Također: Spremnost, hrvatski tjednik, 5. lipnja 2001.

što su pred izbore na tu temu diskutirali na Jelačić placu jedan Zagrepčanin i jedan Splićanin:

Zagrepčanin: Znaš li Ti što je Zagreb za Split?

Splićanin: Ne znam.

Zagrepčanin: Europa!!!

Splićanin: Jest, imаш pravo. A znaš li Ti što je Split za Zagreb?

Zagrepčanin: !?

Splićanin: HRVATSKA!

Zagrepčanin: Jest, imаш pravo.³

Na raskrižju

Osnovno u onome što je rekao akademik Jelčić jest - podijele postoje svo vrijeme. Grubo rečeno, imamo stalnu podjelu na tri velike grupacije u Hrvata. Prva grupa jest ova koju je definirao Šegedin: oni koji mrze svako hrvatstvo. Zagrebački izbori pokazali su da će se takvi u budućnosti okupiti oko predsjednice HNS-a **Vesne Pusić**. Jer nitko nije tako otvoreno pokazao svoje nehrvatstvo kao ona. Jasno je da u SDP-u ima puno takvih. Međutim SDP je bio uz HSLS i HSS i **Račan** se više ne može nositi s Pusićkom u tome. Pa u *Feralu* je stalno i bio na udaru **Tomac**. Zato je rast Pusićkine stranke uglavnom na račun SDP-a. U Hrvatskoj tih mrzitelja svega hrvatskog ne može biti više od 20 posto, i to je krajni domet HNS-a.

Druga grupacija su Hrvati koji se uklapaju u definiciju jednog drugog velikog hrvatskog književnika, **Augusta Šenoe** (u "Branki" Šenoa kaže: Hrvati znaju biti samo sluge.). Dakle riječ je o Hrvatima koji to jesu, ali "znaju" da je Hrvatska mala, ne smije se suprotstaviti velikima, mora raditi ono što svjetski moćnici hoće. A svi znamo da oni hoće Jugu, pa bože moj, to nam je sudbina. Samo da se gazde ne naljute. Jasno je da su u ovoj grupaciji HSLS i HSS.

Liberali su po prirodi stvari anacionalni. Oni znaju da je svjetskom liberalizmu nacionalizam neprijatelj. Naravno, nacionalizam malih, a ne velikih naroda. A kako **Budiša** i još neki naši liberali jesu i Hrvati, prirodno je da su postali "drveno željezo".

HSS je danas nasljednica Mačekove linije u HSS-u. A **Maček** je uvijek smatrao da se treba pokoriti svjetskim moćnicima. Zato je i umro vjerujući da je Hrvatskoj mjesto u Jugoslaviji. Da ni njegovi današnji nasljednici nisu skrenuli s tog puta pokazuje njihov slogan za izbore od prije nekoliko godina: "Stvorili smo Banovinu bez kapi prolivene krvi!" Još tada su nam poručivali da bi s njima ostali u Jugi, a evo i danas kročimo k novoj Jugi, tj. Balkaniji.

Iako većina SDP-ovaca pripada onoj prvoj grupaciji, činjenica je da je SDP ponovo došao na vlast zahvaljujući upravo ovim strankama. Pače, kako su pokazali izbori u Zagrebu, SDP polako preuzima vodeću ulogu kod Hrvata iz ove grupacije. Zato su i HSLS i HSS pometeni u Zagrebu.

---

³ Po objavljinjanju ovog teksta u TV emisiji "Latinica" g. Luka Podrug je ispričao ovu šalu kao razgovor Štefa i Stipe i rekao da se prepričava među našim ljudima.

Prirodna koalicija

Zato je šestorka prirodna, a ne neprirodna koalicija kako se obično tvrdi. To je koalicija onih koji su zaljubljenici u sve ono što je jugoslavenstvo i onih koji vjeruju da je to jedino rješenje. SDP-u treba bar jedna od ove dvije stranke (još bolje obje) tako da bi vremenom mogao u potpunosti za sebe osigurati ovaj sluganski dio hrvatskog naroda. Iako je HSS pomenut u Zagrebu, nije u Zagrebačkoj županiji. Oni su partner koji više odgovara SDP-u. Uostalom, HSS je i povijesno više vezan za Jugu od HSLS-a.

Mnogima u HSLS-u je očito već jasno da SDP preuzima njihove birače. Ali oni imaju ministre i druge dužnosnike. Njima nikako ne odgovara oporba. A kada HSLS nestane s političke scene, oni mogu uvijek računati na SDP. Pa imaju i zasluge. Sjetimo se kako je nedavno u sukobu oko *Slobodne Dalmacije Goran Granić* stao na stranu SDP-a, a protiv HSLS-a.

Istina, HSS se može zavaravati sjećajući se Banovine i praktično plebiscita hrvatskog naroda za HSS u to vrijeme. Pri tome zaboravljuju da u to vrijeme nije postojala ni NDH, a pogotovo ne Tuđmanova Hrvatska stvorena u pobjedničkom ratu.

Jasno je da su treća grupa Hrvata upravo državotvorni Hrvati, tj. oni Hrvati koji su za neovisnu hrvatsku državu. Svi oni Hrvati koji su doživjeli stvaranje Hrvatske u pobjedničkom obrambenom radu, i protiv volje svjetskih moćnika, koji su pomagali velikosrpskom fašizmu, više nikad neće prihvatići slugansku Hrvatsku. Hrvatsku u Balkaniji.

Ako i odustane od svog sluganstva, tj. uvjerenja da Hrvatska i poslije velike pobjede u ratu mora ostati sluganska država, HSLS-u i HSS-u ostaje psihološki problem: udruživanje s HDZ-om. Upravo je HIP veoma pogodna udruga-stranka kojoj se mogu pridružiti i HSLS i (manje vjerojatno) HSS, a preko toga i s hrvatskim blokom. Na taj način bi se osiguralo da Hrvatska doista postane hrvatska. A s vremenom bi iz nje nestali i oni koji tako strasno mrze svoj narod!

DETUDMANIZACIJA I HDZ

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?" On bi u sebi sadržao i bit odnosa HDZ-a prema detudmanizaciji - glavnoj zadaći koju je dobila trećesiječanska vlast u Hrvatskoj od svjetskih moćnika. Da bi razumjeli zašto je to bila njihova glavna zadaća moramo znati što svjetski moćnici podrazumijevaju pod tim pojmom. Na promociji knjige "Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća" Ivan Aralica je rekao (vidjeti *Dom i Svijet*, 23. svibnja 2002. ili drugo izdanje te knjige): "Prva se u procesu detudmanizacije na udaru našla nacionalna država kao prvorazredna vrijednost. U čitavom nizu postupaka uslijedilo je njeno poniženje. Poniženje njenih oltara, insignija i njena postojanja." Usudio bih se poistovjetiti sam pojam detudmanizacija sa željom svjetskih moćnika da neovisne i samostalne Hrvatske uopće nema. Da je vrate u nekakvu tvorevinu u kojoj bi opet vladali Srbi pa zvali je Zapadni Balkan ili, kako više vole reći u posljednje vrijeme, četvrti Jugoslavija.

Kako se prema detudmanizaciji odnosio HDZ? Aralica u istom tekstu kaže: "Bio bi propust (...) ne reći da je detudmanizacija zahvatila i Tuđmanove političke sljedbenike. Organizacijska prestrukturiranja među njima mogla su se očekivati. Personalna nadmetanja također su bila neizbjegna. Ali su se dogodile i neke nesmotrenosti u formulaciji stava prema Tuđmanovu nasljeđu i, kao posljedica tih nesmotrenosti, krivi koraci u prilagodbi Tuđmanove političke misli suvremenim prilikama. Nije trebalo prihvati tezu detudmanizatora da se njegovi nasljednici trebaju demokratizirati ako žele sudjelovati u budućem političkom životu, jer je Tuđman uveo demokraciju, a ne neokomunisti koji čine jezgru detudmanizatora. Nije trebalo od neokomunista prihvati podvalu da je u vrijeme Tuđmana bilo pogrešaka i od toga napraviti povod za unutarnja trvenja, jer se na taj način činjenica da u svim velikim pothvatima ima i grešaka, predimenzionirala i postala žarištem unutarnjeg razdora. Nije trebalo davati izjave da je netko nekoga izvukao iz blata, jer se ta metafora pretvarala u značenje da smo deset godina blato mijesili, a ne ispisivali najsjetlijie stranice hrvatske povijesti. Nije trebalo davati isprike onima koji su, navodno, patili za vrijeme Tuđmanove vlasti, jer, ako je netko za to vrijeme patio, nisu to bili protivnici te vlasti, nego su to bili oni koji su se žrtvovali da vizije prvog predsjednika pretvore u ostvarenja. Ništa od toga nije trebalo, jer je to išlo u prilog detudmanizatora."

Aralica je sigurno u pravu jer poslije trećesiječanskih izbora pritisak na HDZ-ovce je bio ogroman, a oni nisu praktično ništa učinili da se odupru detudmanizaciji. Pače, čini se da im je mnogo važnija bila borba za vlast unutar stranke. Tako oni ne održavaju Sabor stranke odmah poslije Tuđmanove smrti već mnogo kasnije. Možda je i to razlog što se njihov otpor detudmanizaciji u tim vremenima uopće ne osjeća.

A sprovodila se žestoka detudmanizacija. Udar na medije krenuo je odmah davanjem otkaza kolumnistici *Vjesnika* Maji Freundlich. HDZ ne reagira iako je Maja Freundlich kasnije postala zamjenica predsjednika stranke. Smjenjuju se

"nepodobni i neposlušni" novinari i u drugim medijima. Ubrzo je postojala samo jedna dnevna novina u kojoj se moglo pročitati i oporbeno stajalište - *Slobodna Dalmacija*. Ona se držala koliko je mogla – pretvorena je konačno u "bilten SDP-a".

Naravno, najžešći napad je bio na Domovinski rat! Jasno, jer bez njega ne bi bilo Hrvatske, a onda ni potrebe za detuđmanizacijom. Osim toga napad na Hrvatsku vojsku je nužan i da bi se ona oslabilo. Jaka vojska stasala u pobjedničkom ratu najveći je protivnik rastakanju Hrvatske – dakle detuđmanizaciji. Na meti su stalno generali, branitelji, invalidi Domovinskog rata. Obranu digniteta Domovinskog rata preuzimaju sami branitelji. Formiran je Čondićev Stožer koji je svojim djelovanjem doveo do reakcije generala, Crkve, sportaša, naroda. Sigurno je Čondićev stožer najzaslužniji što detuđmanizacija nije uspješno provedena već u prvoj ili drugoj godini treće sjećanje vlasti.

Kada je Mesić umirovio hrvatske generale, HDZ je izdao Proglas u kome stoji: "Hrvatska demokratska zajednica upozorava da se ne radi samo o političkom sljepilu i nesposobnosti sadašnje vlasti da razumije u kakvu pogibelj vodi hrvatski narod i hrvatsku državu, nego naprotiv o ciljanim provokacijama i izazivanju incidenta, koji bi bili povodom uvođenju izvanrednoga stanja, te mogućoj intervenciji nalogodavaca aktualnoga režima, s ciljem stvaranja dugotrajnoga protektorata u ovom dijelu Europe, protektorata pod kojim bi hrvatski nacionalni i državni interesi ostali tek uspomenom na godine ponosa i uspravnosti hrvatske države." Međutim, taj Proglas biva odmah obezvrijeden kada je predsjednika HDZ-a Sanader izjavio da bi ih i on umirovio, ali bi prije toga s njima razgovarao. A u isto vrijeme smjenjuje podpredsjednika Sabora – svog protivnika Ivića Pašalića. Dakle, Mesić umirovljuje generale, a Sanader smjenjuje Pašalića. Vjerojatno je ovo najznačajniji korak u nastupajućoj detuđmanizaciji HDZ-a. Ne bi me začudilo da je ova – na prvi pogled priglupa – izjava predsjednika HDZ-a u stvari bio jasan signal svjetskim moćnicima da je nekakav Sanaderov HDZ voljan surađivati s njima u detuđmanizaciji države. Takva poruka poslana je i sa Izvanrednog sabora HDZ. Prvi sabor koji je organizirao novi predsjednik trebao je proteći bez slike Oca hrvatske države i osnivača HDZ-a dr. Franje Tuđmana. Nacionalna država je trn u oku detuđmanizatora, a nema slike onog bez koga je nebi bilo. Može li to biti slučajno?

Pogotovo kad znamo koliko je žestok bio napad na samog oca hrvatske države dr. Tuđmana i na njegovu obitelj. Miroslav Tuđman, 5. srpnja 2002. piše: "Udruga HIP osnovana je i radi odgovora na bjesomučne napade na prvog predsjednika dr. Franju Tuđmana, kada vodstvo HDZ nije moglo (ili htjelo) reagirati na dnevne neargumentirane osude, objede, klevete, ponižavanja prvog predsjednika i članova njegove obitelji. Kada su bili najgrublji napadi na predsjednika dr. Tuđmana, gospođa Ankica Tuđman nekoliko je puta pisala i tražila potporu vodstva HDZ-a. Dobila je mlake ili nikakve odgovore. Članovi obitelji morali su sami podizati tužbe zbog klevete predsjednika Tuđmana, i u slučaju emitiranja reportaže *Kanala 4* na HTV-u, i protiv objavlјivanja transkriptata iz Ureda predsjednika RH, i zbog klevete za organizirani kriminal u *Latinici*, itd."

A kako to doživljavaju u vodstvu HDZ-a? U *Glasu Slavonije* od 29. siječnja 2001., Ivo Sanader kaže: "Gospoda osnivači HIP-a, i Andrija Hebrang i Miroslav Tuđman, bili su suradnici pokojnog predsjednika Tuđmana i znaju da je ovo izravno upereno protiv njegova djela, jer je Tuđman stvorio HDZ. Oni izravno rade protiv HDZ-a i ako ta gospoda žele ući u političku utakmicu, neka ne ulaze kao lupeži, nego neka iziđu sa svojim programom i traže članove stranke, a ne da perfidno vrbuju članove HDZ-a."

U *Spremnosti* od 12. veljače 2001. komentirao sam ovu Sanaderovu izjavu: "Tako naslijednik dr. Tuđmana u HDZ-u kaže svom članstvu kako su nezreli pa ih HIP-ovci mogu perfidno vrbovati. Zar Sanaderu ne bi bilo pametnije da pogleda što to u HDZ-u ne valja kada mu članstvo netko uopće i može vrbovati. Možda bi 'čuo' i glasove koji mu ne gode. Recimo, Denis Vuk iz Huma na Sutli moli Uredništvo *Slobodne Dalmacije* (30. siječnja 2001.): 'Nadam se da ćete ostati dosljedni te upozoravati građane na neispunjena obećanja i ponovnu pljačku naših dobara kao i HDZ-ovce zašto su izgubili izbore, te da konačno ponovo postanu stranka kakvu je stvorio pokojni predsjednik Tuđman i da puste mlade ljude da dođu u prvi plan jer su oni branili Hrvatsku, a znat će je povesti i u bolju budućnost'. A jedan prekomorski HDZ-ovac mi piše: 'HDZ je sveden, ukratko, u borbu za egzistenciju, sigurnost radnog mjeseta i redovitih mjesecnih primanja, i ništa više.'

Kao da dr. Sanaderu nije jasno kako je najveće Tuđmanovo djelo stvaranje neovisne hrvatske države a ne osnivanje HDZ-a. Slično njemu netko bi mogao reći da oni u HDZ-u kojima je vlast važnija od borbe za obranu neovisnosti hrvatske države izravno rade protiv Tuđmanovog djela. Ovakvim tvrdnjama Sanader ostavlja dojam da ne vidi kako je opstojnost hrvatske države dovedena u pitanje, tako da mu je sve samo politička utakmica. Sada bi HIP-ovci mogli reći da on kao lupež želi oteti njima Tuđmanovce kojima je važnija opstojnost hrvatske države od toga hoće li predsjednik Hrvatske biti netko iz HDZ-a. Čini se ipak da mnogi u HDZ-u nisu tako 'radikalni' kao sam predsjednik."

Čini se ipak da je detuđmanizacija najuspješnija u sramotnom odnosu prema ratnom ministru Gojku Šušku. Čovjeku koji je uz Tuđmana i kardinala Kuharića najzaslužniji za to što uopće imamo državu ne odajemo počast kakvu bi trebali. Ne suprotstavljamo se u dovoljnoj mjeri na napade na njega. Vjerojatno i zbog toga što se uz njegovo ime vezuje postojanje HDZ-ove opcije koja se tako žestoko bori za opstojnost tuđmanizma u stranci i državi.

Događaji oko izboranog Sabora HDZ-a su dobro poznati. Pobjeđuje Sanader, ali i Pašalićeva lista. U situaciji koja sugerira zajedničko djelovanje Sanader traži ostavke. Nelegalnost formiranja Središnjeg odbora je očita. Slijedi isključivanje Pašalića. Mnogi su to doživjeli kao novi prilog detuđmanizaciji HDZ jer Tuđman nije isključivao one s kojima se nije slagao.

Josip Jović ovako komentira događanja oko Sabora HDZ-a u svojoj knjizi "Život po protokolima", Split 2002. (str.55-56):

"HDZ je doista jedina politička opcija koja bi s još nekim manjim strankama, uključujući i HSLS, mogla zaustaviti rasprodaju preostalog, sve dublji ulazak u

balkanske integracije, kriminalizaciju Domovinskog rata, nebrigu za sudbinu Hrvata u BiH. I to je pravi razlog njegove sotonizacije, koja će se nastaviti i dalje.

Svi ti HDZ-eovi vjernici ponadali su se kako će stranka sada uoči parlamentarnih izbora djelovati snažno, složno i jedinstveno. Pomisili su, doista naivno, nema više pašalićevaca i sanaderovaca, izbori su završeni. U prilog zbijanju redova govorili su; prvo, stvoren odnos snaga koji je takav da nikoga nije moguće isključiti bez rizika potpunog rascjepa; drugo, programska načela, oko kojih i nema, barem deklaratивно, razlika; treće, očekivanja stranačkog članstva i velikog dijela biračkog tijela; napokon, kao četvrto, i politička pragmatika, jer ako se nastavi s podjelama, na parlamentarnim izborima svi gube, čemu se svatati oko mjesta za stolom dok kuća gori.

Ipak, odmah se krenulo drugim smjerom. Pobjednik je pokazao želju da one koji nisu bili u njegovu klanu izolira i ignorira, tjerajući ih u ono što im predbacuje, a to je paralelizam i frakcionaštvo. Sve je završilo isključenjem Pašalića iz stranke, koji osniva sada svoju stranku, jer mu drugo i ne preostaje želi li se baviti politikom, te još nekih pojedinaca iz stranke te teško razumljivim raspuštanjem čitavih županijskih, odnosno gradskih organizacija u Splitu, Zagrebu, Šibeniku, Kninu i Slavonskom Brodu.

S obzirom na ovakav razvoj događaja pojavile su se razne sumnje i pitanja. Ako je Sanaderu glavni protivnik Račan, zašto nastavlja rat s Pašalićem? Kako misli neutralizirati Pašalića i njegove ljude, ako oni imaju barem polovicu hadezeovskog članstva iza sebe, a da istovremeno ne neutralizira ili okrene protiv sebe i to članstvo? Zašto ih se boji ako je sada neprikosnoveni i priznati predsjednik, a za program rušenja sadašnje vlasti može lako postići konsenzus i opću podršku? Do raspodjele fotelja je ionako još dalek put.

Mesić i Račan su izrazili svoje neskriveno zadovoljstvo raspletom izbornog nadmetanja u najjačoj oporbenoj stranci, vjerojatno ne zato što ova dvojica i njihovi mediji žele povratak HDZ-a na vlast. Dobro, možda se oni i varaju, ali Sanader sa svoje strane kao da se trudi posljednjim potezima uvjeriti svoje političke protivnike kako je on za njih najbolje rješenje. Je li u pitanju samo borba pjetlova za primat u jatu, ili nešto mnogo gore od toga?

Svi oni koji su očekivali kako bi HDZ mogao ponuditi alternativu sadašnjem, krajnje nepovoljnem razvoju događaja morat će se, izgleda, ipak razočarati ili potražiti neku drugu opciju. Ali ne zbog onoga što se događalo prije Sedmog općeg sabora i u tijeku njegova trajanja, nego zbog ovoga što se događa nakon njega."

Događaje oko tog Sabora komentirao sam na tribini o detuđmanizaciji koji je organizirao Maksimirski HDZ. Dogodilo se to dan nakon što je Ivić Pašalić isključen iz stranke. Između ostalog rekao sam:

"U današnjem *Večernjem listu* piše: 'Neki smatraju kako je Pašalić pogriješio što je pustio Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva sredstva da pobijedi. Zbog Pašalićeva isključenja zasigurno će biti zadovoljni i neki međunarodni krugovi, koji su itekako dijelili savjete nekim našim političarima - da se riješe Pašalića.'

A 'sva sredstva' su bila očita svima na Saboru jer je Sanader poslao Glavaša dva dana prije Sabora da razbojnički oduzme sva prava Glavnom tajniku stranke oko izbora. Upad koji je dostojan upadu u Hercegovačku banku, a sve druge radnje, tj. nepoštivanje Statuta stranke, zaključno s Središnjicom jako podsjećaju na ono Miloševićovo: Ako ne može institucionalno, onda može vaninstitucionalno.

Navod iz *Večernjeg lista* sugerira da sve više i više postaje jasno u Hrvatskoj da su stratezi Račanove i Mesićeve pobjede na izborima 2000. pomagali i Sanaderu u njegovoj pobjedi. Jer bez detuđmanizacije HDZ-a ne može biti ni detuđmanizacije Hrvatske. Iako je vodstvo HDZ-a svojim pasivnim držanjem pomagalo današnjim vlastima u njihovoj detuđmanizaciji dogodio se narod koji je predvođen običnim članovima i simpatizerima HDZ-a, bolje reći državotvornog hrvatstva, iznjedrio pobjedu nad grubom detuđmanizacijom. Zato sada treba rafiniranja detuđmanizacija uz aktivnu potporu HDZ-a. Nema sumnje da je i rekonstrukcija vlade, tj. odstranjenja HSLS-a iz nje, izravna posljedica detuđmanizacije HDZ-a. Jer, kada HDZ više nije problem u detuđmanizaciji Hrvatske, onda im više nije potreban ni Budiša. Pa jača je stranka HDZ od HSLS-a. A Sanaderov HDZ je izgleda, kako mi nedavno i priznao jedan član Središnice HDZ-a, lijeviji od Budišinog HSLS-a, a samim tim i bliži svjetskim moćnicima. Jadno li je državotvorno hrvatstvo HDZ-a, ako je HSLS hrvatskiji od njih.

Rafinirani pristup detuđmanizaciji očituje se i u tome da čak Račan ponekad izgovori riječ Hrvatska, a s druge strane imamo Sanaderovu izjavu da HDZ neće organizirati velike prosvjede protiv očekivanih novih optužbi iz Haaga. A treba li se uopće prisjetiti da je posljednja takva optužnica, ona protiv generala Gotovine, bila optužnica protiv Oca hrvatske države i same opstojnosti hrvatske države. Ovakva izjava nije ništa drugo nego aktivna politika sudjelovanja u detuđmanizaciji HDZ-a i hrvatske države. Zato je logična čistka HDZ-a od onih koji se ne odriču Tuđmanove državotvorne politike – čistka tuđmanista, koji su doista naivno pustili Sanaderu da na prošlom izbornom stranačkom saboru primijeni sva 'institucionalna' i 'vaninstitucionalna' sredstva da pobijedi."

I doista nad Sanaderovom izjavom se treba zamisliti. Optužnice iz Haaga su stigle, a u Hrvatskoj nema prosvjeda. Umjesto prosvjeda u najvećoj oporbenoj stranci obračunavaju se sa neistomišljenicima. Nenad Ivanković u knjizi "Mesić i Račane, zašto tako?" spominje riječi glavnog urednika *Globusa* od 11. listopada 2002.: "Ivica Račan i Goran Granić na svemu tome moraju biti zahvalni Ivi Sanaderu i Vladimиру Šeksu, koji su stabilnost i mir u državi, kroz kontrolu rada Odbora za istinu o Domovinskom ratu, prepostavili trenutnom interesu vlastite stranke. Cijela je ta složena političko-medijska operacija savršeno uspjela: dok se prije dva tjedna činilo da će se Hrvatska zbog Bobetka valjati po ulicama, tko danas još uopće razmišlja o slučaju Bobetko? Govori li to stvarni Račanov glasnogovornik da koalicija HDZ-a i SDP-a ne počinje s Afganistanom, već s slučajem Bobetko? Je su li i tada radili telefoni iz veleposlanstava?

Najugroženiji Hrvati u vremenu trećesiječanske Hrvatske bez dvojbe su Hrvati u BiH. Takozvana implementacija Daytonskog sporazuma u BiH svodi se od samog početka na svođenje hrvatskog naroda na nacionalnu manjinu. Pri tome se koriste najdrastičnija sredstva kao što su primjerice razbojnički upad u Hercegovačku banku ili nepriznavanje rezultata izbora kada hrvatski narod ne predstavljaju oni koji su dobili i do 95 posto glasova već oni koji su spremni služiti svjetskim moćnicima u ukidanju konstitutivnosti hrvatskog naroda. A da im je to cilj diplomati velikih sila nisu ni krili. Tako su kardinalu Puljiću poručili, kako je on rekao u svom intervjuu u *Večernjem listu* od 28. travnja 2001., da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati. A koliko su uspješni u svom obračunu s Hrvatima u BiH pokazuju i rezultati: od 832.000 Hrvata 1991. godine, danas je u BiH ostalo samo oko 400.000. U Republiku Srpsku se želi vratiti 230.000 Hrvata, a vratilo se jedva 3000. U Federaciji je 70 posto Bošnjaka, a 30 posto Hrvata, koji su dežurni krivci za sve. Čak na vlasti nisu oni koji su na izborima dobili 95 posto glasova. Sve su to podatci koje je iznio kardinal Puljić u američkom Kongresu. Sadašnja vlast je učinila sve da to i omogući. Znamo koliko je predsjednik Tuđman brinuo o njima, znajući da je opstojnost hrvatskog naroda u BiH garancija opstojnosti hrvatske države. Je li ih sadašnji predsjednik HDZ-a ikada posjetio? Je li bio nazočan u najbitnijim trenutcima njihove borbe za opstojnost? Nije!

A najvažniji razlog sukoba u HDZ-u je i bio zbog toga što su mnogi HDZ-ovci, željeli jedinstvo hrvatskih državotvornih stranaka i pojedinaca u borbi protiv novih/starih komunista. Ona druga opcija je željela samo suradnju s onima koji su se dokazali u svojoj poslušnosti prema svjetskim gazzdama. Naime, u hrvatskim stranačkim elitama prevladava uvjerenje kako na slijedećim izborima mogu pobijediti samo oni koji uživaju potporu svjetskih moćnika. Sanaderove najave mogućeg koaliranja sa strankama koje su se i do sada iskazale u poslušnosti (HSLS i HSS), uz signale otklona od Tuđmana sigurno nisu mogle ostati nezamijećene. Istina, on je taktizirao pa je na prosvjednom skupu "Svi smo mi Mirko Norac" govorio o hrvatskom bloku. Na to su ga i prisilili uspjesi takvih koalicija i u Zagrebu, a posebno u splitskoj županiji. Međutim, Sanader nikada nije stvarno podržavao okupljanje svih hrvatskih državotvornih snaga, dakle ideju koja se rodila u razgovorima Ivana Aralice, Miroslava Tuđmana i Ivića Pašalića. Jedan Sanaderov suradnik mi je uoči Sabora HDZ-a, a i poslije njega, tvrdio da je Pašalić veća opasnost za Hrvatsku od Haaškog svjedoka Mesića ili Račana. To je mnogima vjerojatno postalo očitije poslije nedavnog Sabora Tomčićevog HSS-a, kada im je Vladimir Šeks u ime HDZ-a poručio da će u "poštenim stremljenjima za probitak hrvatskog naroda i u HDZ-u imati vjernog partnera i saveznika", a predsjednik SDP-a i premijer Ivica Račan je istaknuo da je HSS stabilan i važan politički partner. Akademik Dubravko Jelčić u brošuri "Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom" za Franja Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić zaključuje: "Maček je Radićevu državotvornost zamijenio automaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle

iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomić danas." S takvim HSS-om danas treba koalirati HDZ. S druge strane Ivić Pašalić i njegov Hrvatski blok stalno upozoravaju da je HSS u vlasti i nosi odgovornost za stanje u državi jednako kao i Račanov SDP.

Naravno, sigurno je veliki dio današnjeg HDZ-a skloniji ideji koaliranja s državotvornim hrvatstvom, međutim pitanje je kako će se taj sukob u HDZ-u odvijati. Hoće li svi oni biti eliminirani iz Tuđmanove stranke. Već do sada veliki je broj ogranača i pojedinaca koji su eliminirani. Spomenimo zato da Zoran Vukman u *Hrvatskom slovu* 27. prosinca 2002. upozorava: "Veliko je pitanje hoće li osovina SDP-HNS imati snage suprotstaviti se mogućoj koaliciji HDZ-HSS s još nekoliko jačih stranaka na desnom centru. Ako bi HDZ krenuo kao integrativni faktor hrvatske oporbe, ako bi okupio cijeli spektar na centru i desnom centru, Račan i Vesna Pusić nemaju šanse." Dakle, Vukman govori o ideji hrvatskog bloka na kojoj je došlo do raskola u HDZ-u. Pitanje je: Je li vjerojatnija ideja koaliranja Sanadera s onima koje smatra većim zlom za Hrvatsku ili sa za njega manjim zlom - Mesićem i Račanom? Zar već najava suradnje s HSS-om nije prva stepenica u pripremanju stranke za "veliku koaliciju" sa SDP-om?

Vukman također upozorava: "Međutim, SDP-u i HNS-u ide u prilog činjenica da imaju jači utjecaj u medijima, odnosno, imaju naklonost gotovo svih utjecajnih listova u Hrvatskoj, a na televiziji apsolutnu nedodirljivost. Zato je moguća *pat-pozicija* između SDP-a i HDZ-a."

Dakle, Vukman spominje mogućnost *pat-pozicije* i kada bi HSS bio na Sanaderovoj strani. Zašto bi onda HSS izlazio iz koalicije u kojoj je sada? I to pokazuje da je ideja stvaranja hrvatskog bloka svih istinskih državotvornih snaga bila jedina ispravna. To je moralo biti jasno svima pa i onima u HDZ-u koji su stalno bili protiv nje. Zašto su uporno bili protiv takve ideje? Zar to doista ne govori u prilog tvrdnji o uspješnoj detuđmanizaciji i u HDZ-u. Da ironija bude veća, ljudi će glasovati za HDZ samo zato što je to Tuđmanova stranka. Vidjet ćemo hoće li time glasovati i za daljinu detuđmanizaciju. Vidjet ćemo zašto je Soros pohvalio Sanaderov HDZ.

BOLJŠEVIČKO-FAŠISTOIDNI PAMFLETIĆ IVE GOLDSTEINA

Hrvatsko slovo, 16. kolovoza 2002.

U *Globusu* od 2. kolovoza Ivo Goldstein je objavio tekst «10 zapovijedi za obnovu Hrvatske» u kome zapovijeda Ivici Račanu što mu je raditi kako bi spriječio povratak državotvornih Hrvata na vlast u Hrvatskoj. Akademik Dubravko Jelčić u povodu moje knjige «Brani li Goldstein NDH?» u *Hrvatskom slovu* od 19. srpnja pokazao je inferiornost toga profesora povijesti na području povijesti, a on se dao u razglabanje svega i svačega. Tako piše da je «javna tajna da se do pojedinih 'elitnih' liječničkih specijalizacija dobrim dijelom dolazi vezama, a ne iskazanim sposobnostima», piše o dinastijama na filmu i u kazalištu, tvrdi da je bivša vlast «bila bitno obilježena nepoštenjem autoritarnošću i ideologizacijom svega i svačega», a nova nam je vlast «donijela poštenje» itd.

A upravo je Ivo Goldstein vjerojatno posljednja osoba u Hrvatskoj koja bi smjela pisati o poštenju i nepoštenju, vezama i sličnom. Naime, profesor Miroslav Brandt u svojoj knjizi *Zivot sa suvremenicima*, str. 190-191. pisao je o Goldsteinovim vezama pomoću kojih se zaposlio: «Tek dvije godine prije moga odlaska u mirovinu (1984.) otvoreno je novo asistentsko mjesto na mojoj katedri. Nekoliko kandidata (po narodnosti i uvjerenju Hrvata) odbijeno je. Napokon su i SK i njegovi eksponenti na odsjeku nametnuli jednoga tek završenoga studenta [I. Goldstein] veoma marljivog, ali i krajnje ambicioznog, a također štićenika glavne suradnice i miljenice prof. Šidaka, M.[irjana] G.[ross]. Uza sve to, ne imajući drugog izlaza, a moj se odlazak u mirovinu približavao, prihvatio sam i toga asistenta.” Brand piše i o njegovim iskazanim sposobnostima: “Uskoro sam mu pomogao da dobije francuski stipendij na *École pratique des hautes études en sciences sociales* u Parizu i osobno zamolio profesora Jacquesa le Goffa, jednog od korifeja svjetske povijesne znanosti, da mu na tom studiju bude savjetodavcem. Također, zadao sam mu temu za doktorsku raspravu i prije njegova odlaska na put mnoga puta sam mu objašnjavao probleme vezane za tu buduću raspravu. Nakon njegova povratka doznao sam od prof. Le Gofa da je on u radu Škole sudjelovao tek formalno, a da se uglavnom prepuštao razonodi. Nije se, poslije godinu dana, vratio u Zagreb s dogotovljenom radnjom, pa sam mu izobilno pomagao u preradivanju njegova prelimarnog teksta. Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) *što više publiciranih naslova.*” Konačno Brand piše i o Goldsteinovom “poštenju”: “Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: *Tako to rade svi, pa zašto ne bi i ja!* To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje

---

i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega *znanstvenog razvitka.*»

O nepoštenju Iva Goldsteina piše i današnji dekan Filozofskog fakulteta prof. Neven Budak ((«O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', 'Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316.):

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobradenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

A ne treba zaboraviti da je to rekao Račanov kandidat za ministra znanosti pa i Goldstein piše da je korak natrag što je «Račan odlučio u ime mira u kući ne inzistirati na nekim svojim kandidatima». Naravno Goldstein ne piše to zbog poštenja već zato što je Budak, iako zna – dapače napisao je - kakav je znanstvenik Ivo Goldstein, promovirao njegovu knjigu «Holokaust u Zagrebu». Ponovo nas uče kako je povijest kao sluškinja politike?

Akademik Jelčić u spomenutom tekstu piše: «Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom' 'metodom'.»

Ne čudi onda što je Goldsteinu, osim Društva hrvatskih književnika i Matice hrvatske, nepoćutan i HAZU: «Koja je funkcija HAZU, koja bi trebala promicati znanstvenu istinu i umjetničke vrijednosti, kad, primjerice, njezinim članovima nisu postala tri najznačajnija hrvatska historičara druge polovice 20. stoljeća – Mirjana Gross, Nada Klaić i Jaroslav Šidak – a jest izvjesni Josip Pečarić (?), priučeni matematičar⁴, ali odnedavna 'veliki' Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića, koji se objavljuju i po najopskurnijim desničarskim glasilima?»

Već u ovom malom tekstu vidljivo je zašto su o Goldsteinu ovako pisali i Brandt i Budak i Jelčić. Prvo, njemu je rad HAZU na promicanju znanstvene istine i umjetničke vrijednosti vezan s izborima akademika. Radi se o sveučilišnom profesoru pa ne znaš trebaš li se smijati ili plakati. Smiješno je i njegovo razmišljanje tipa: zašto je netko izabran u ovom razredu Akademije, a nije netko u nekom drugom. Istinski sveučilišni profesor bi trebao bar malo znati kako se biraju akademici i da je ovakva usporedba priglupa.

---

⁴ Na ovu tvrdnju reagirao je akademik Vladimir Paar i tu reakciju dajemo u prilogu ovog teksta.

Tvrđnjom o «priučenom» matematičaru pokazuje kako je Goldstein svjestan činjenice da je njegov stvarni domet - biti srednjoškolski profesor. Naime, očito aludira na činjenicu da ja nisam završio matematiku, kao što je recimo nisu završili ni akademik Vladimir Devide, pokojni akademik Danilo Blanuša, dopisni član HAZU dojučerašnji ministar znanosti i dugogodišnji dekan Matematičkog odjela PMF-a prof. Hrvoje Kraljević ili pak ovogodišnji dobitnik akademijine nagrade za matematiku i predsjednik državnog matičnog povjerenstva za matematiku prof. Mirko Primc. Istinski znanstvenik bi znao da je za tako nešto najznačajniji - znanstveni rad. Recimo važne su neke «sitnice» kakva je ova koja se spominje u slijedećoj elektronskoj pošti:

Date: Mon, 29 Jul 2002 10:45:07
 From: j.koliha@ms.unimelb.edu.au
 To: Josip Pecaric <pecaric@hazu.hr>
 Subject: 500 publications reviewed on the MathSciNet!

Dear Josip,
 CONGRATULATIONS ON 500 PUBLICATIONS REVIEWED ON THE MATHSCINET!
 All the best from
 Jerry and Don⁵

Kaže Ivo Goldstein da sam «odnedavno 'veliki' Hrvat». Moramo mu vjerovati. Ako ga je već Partija zaposlila, vjerojatno je povezan i s onima koji bolje znaju tko je i od kada 'veliki' Hrvat. Istina, Goldsteinu to 'veliki' Hrvat znači biti državotvorni Hrvat. Njemu je to veliki grijeh. A recimo, nije mu smiješno da

---

⁵ Slična čestitka došla je i iz Švedske od Profesora Lars-Erika Perssona:

Dear Josip
 My warmest congratulations to be in the 500-club !!!! (= 500 or more in MathSciNet)
 Lars-Erik

Na pitanje koliko matematičara ima u tom klubu, Profesor Persson je odgovorio:

The only I know is J.L. Lions (who died last year) with 535.
 And as a matter of luck I am also coauthor of him. And maybe
 that you have also heard that some people calculate the Lions number
 after the first such person, Erdus (Remark: I have number 1 because I am
 coauthor of him)
 So maybe we shall begin to talk about Pecaric-number !!
 My guess is that it is less than 10 now living mathematicians have more
 than 500.
 The record in Sweden are Mazya with around 240 and Peetre with 200.

Best regards, Lars-Erik

čovjek koji nije bio Židov od rođenja već onda kada mu je to odgovaralo - predstavlja nacionalne manjine na HTV-u?

Pisac sam ustašoidnih pamfletića. Ustašoidni su vjerljivo zbog toga, što sam u člancima i u spomenutoj knjizi, kako je napisao akademik Jelčić, pokazao neznanstvenost «znanstvenih» tekstova Ive Goldsteina. Ovakvu logiku Ivo Goldstein je pokazao i u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. srpnja tvrdeći: «Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi **umislio** da zna nešto o povijesti.» Dakle, antisemitizam ili ustašoidnost je kada pišeš negativno o profesoru Ivu Goldsteinu. Je li itko nedavno napisao nešto ovako glupo? A onda želi nekome dokazati da nije izraziti jugokomunista.

Nemam ništa protiv toga da je moja knjiga «Brani li Goldstein NDH?» - pamfletić. Jer ako je to ona, kakav je tek pamfletić Goldsteinova knjiga «Holokaust u Zagrebu»?

Tekstovi iz knjige su objavljeni u Vjesniku, Novom listu, Glasu Koncila, Hrvatskom Slovu i Fokusu. Po Goldsteinu to su najopskurnija desničarska glasila. Piše li to on o mojoj ustašoidnosti ili svom ultraljevičarstvu?

Doista, kada vidimo kako Goldstein tvrdi «da je Hrvatska, u jednom dijelu ratnoga angažmana, onome u BiH, bila agresor te da su počinjene teške greške u odnosu prema srpskoj manjini» daje nam za pravo da se zapitamo: Zašto Ivo Goldstein piše ovakve boljševičke/fašistoidne pamfletice?

ALIJANSA ZA TREĆU HRVATSKU – ČETVRTA JUGOSLAVIJA

Dubrovački vjesnik, 14. prosinca 2002.

Finala kupova su se igrala u Beogradu. U jednom su se ogledali ta slvna hajdukova generacija i Dinamo. Podijelili se i navijači. Na jednoj strani hajdukovci, a na drugoj zvezdaši, dinamovci i partizanovci. Je li i g. Kaciga bio jedan od tih u toj grupi? A onda im se hajdukovci narugaše. Počeli su skandirati: "Hajduk, Dinamo!" Je li i g. Kaciga juršao na njih zajedno s partizanovcima i zvezdašima? Možda zato danas mora dokazivati da je Hrvat?

Lokalni ČELNIK Alijanse za četvrtu Jugoslaviju tj. treću Hrvatsku imao je potrebe u *Dubrovačkom Vjesniku* od 7. prosinca dokazivati svoje hrvatstvo. Očito se nuda da će netko u to i povjerovati. Valjda misli da bih ja to isto trebao učiniti. Jadničak ne zna da je to on učinio umjesto mene jer me je u samom tekstu stavio u isti koš s Ocem hrvatske države dr. Franjom Tuđmanom. Kaže čak da je bilo i na zadnjim izborima onih koji su im vjerovali pa su bili drugi po broju dobivenih glasova. Kod nas je doista svašta moguće.

Zahvaljujem gospodinu lokalnom ČELNIKu na riječima pohvale: "Vi adolescentni Hrvati poput F. Tuđmana, odnosno poput npr. Nenada Ivankovića ili Vas, zlouporabili ste generacijama dosanjani san o napokon doživljenoj slobodnoj Hrvatskoj (dr. Tuđman mu s tim nema ništa, op. J.P.), da biste je svojim iznebuha probuđenim eruptivnim balkanoidnim hrvatstvom (ljubitelji jugoslavija o balkanoidnom hrvatstvu – doista smiješno, op. J.P.) do zagušenja prekrili lavom koja riga iz vulkana Vaših OSOBNIH frustracija i kompleksa, kojima, ovisno o poziciji koju upražnjavate, nastojite kontaminirati cijeli hrvatski prostor."

Sigurno je da je doktor Franjo Tuđman imao osobnih frustracija. Čovjek nije uspio u životu i nije postao lokalni ČELNIK kao g. Kaciga i morao je imati OSOBNIH frustracija. Za razliku od našeg genijalnog ČELNIKA g. Kacige, i jedan Henry Kissinger nije razumio da je Tuđman samo jedan adolescentni Hrvat pun frustracija pa je predsjedniku Tuđmanu pisao: "*G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju vaših zasluga za vaš narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali vjerujte učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.*" Je li našem ČELNIKu i Kissinger frustriran kad ovako piše? Sigurno jest. Pa nije Kissinger lokalni ČELNIK, kao naš Kaciga!

Nenad Ivanković kao pisac najčitanijih knjiga u Hrvatskoj – poslije knjiga akademika Aralice – sigurno mora imati OSOBNIH frustracija. Ipak on nije lokalni ČELNIK kao g. Kaciga. Pa i moja malenkost koja je po američkim

istraživanjima ušla među deset svjetskih matematičara po broju radova danih na MathSciNetu, a i autor sam više knjiga (jedna je nekoliko mjeseci bila na listi koja se pravi za emisiju *Pola ure kulture*), sigurno moram imati OSOBNIH frustracija. Ni ja nisam lokalni ČELNIK kao g. Kaciga. Doista je teško postati takva veličina kao g. Kaciga naš slavljeni ČELNIK. Ljudi se moraju ugledati na njegove izuzetne vrijednosti, a ne na ovakva mizerna dostignuća kakva su u akademika, predsjednika i vojskovođe pobjedničke vojske dr. Tuđmana, mr. sc. Ivankovića ili akademika Pečarića. Ljudi zato moraju glasovati na slijedećim izborima za lokalnog ČELNIKA i njegovu alijansu i ne smiju čitati novine kao što su *Hrvatsko slovo*, *Glas Koncila* i *Fokus* jer takve novine ne uviđaju kakva je veličina g. Kaciga već misle (glupo) da su Tuđman, Ivanković, Pečarić nešto postigli u životu. Pogotovo ne smiju čitati gospodina C. G. Ströhma jer mogu shvatiti kako jedan stranac može učiniti više za Hrvatsku od cijele alijanse za četvrtu Jugoslaviju, pardon treću Hrvatsku.

Zahvaljujući alijansi za četvrtu Jugoslaviju, pardon treću Hrvatsku neće biti nedodirljivih veličina. Osim jedne: "Imali ste petlje, mene jednog Kacigu!!! javno u najčitanijem dubrovačkom glasilu, nazvati lašcem, protuhrvatskim sluganom, ČELNIKOM (...) nečega što je "dokaz da i od goreg ima gore" itd..." Doista sam strašno pogriješio što sam jednu takvu veličinu uopće spomenuo. Kako sam mogao reći za laž da je laž kada ju je iznio JEDAN Kaciga. Stidim se. Stidim se i zato što mi u Kotoru ovakve veličine nazivamo oridinalima. Kako naš g. Kaciga pokazuje da se razumije u psihijatriju, vjerojatno zna da su oni koji kažu ""Imali ste petlje, mene JEDNOG ... !!!" i koji su mnogo iznad adolescentnog Tuđmana punog frustracija - obično "Napoleoni".

Stidim se unaprijed što se smijem dok čitam slijedeći tekst JEDNOG Kacige: "A što se tiče one skandalozne izjave koju sam jedinu apostrofirao iz Vašeg 'predavanja' (vidite veličinu JEDNOG Kacige – svima je to bilo predavanje, a njemu 'predavanje', op. J.P.) u Svečevoj dvorani, dozvoljavam da ste me svojim izlaganjem toliko izmoždili da sam možda i krivo čuo (kao da svi čitatelji Dubrovačkog vjesnika nisu znali da će JEDAN Kaciga ovako protumačiti svoju laž, op. J.P.), ali kako to da su i moji prijatelji koji su bili sa mnom čuli navlaš isto što i ja, pa čak i da su ljudi puno bliži Vašem svjetonazoru bili zgroženi baš onom rečenicom ("sve što je rekao može stati, ali ono s knjigom koja podstiče na ubojstvo nije u redu...")? Zašto se smijem? Pa njegovom visočanstvu g. Kacigi je ta izjava još uvijek skandalozna – iako je "možda navlaš i krivo čuo". Zaboravimo koliko je glupo bilo ono što je čuo JEDAN Kaciga: recenzija knjige jednog mog čitatelja. Pardon, to nije glupo. Pa ne može JEDAN Kaciga reći nešto glupo, zar ne? Dakle, doista je strašno što sam ja ismijavao Bulajićevu izjavu u kojoj on govori o "knjizi koja podstiče na ubojstvo". Zašta? Pa govori se o ubojstvu nekog Srbina. Kacigi nije bio skandal već samo "disonantni istup" kada je jedan od nazočnih "ni od koga izazvan, s blaženim smiješkom na licu, u Svečevoj dvorani i pod njegovom slikom, javno" izjednačio crkvu tog istog Svecu s ustašama. Strašno je da je netko nešto ružno rekao za nekog Srbina, pa makar taj netko bio dr. Milan Bulajić – glavni promicatelj velikosrpske tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda, a sasvim normalo je "pljuvati" po našem Svecu. I onda mislite

da ćeete nekoga uvjeriti da niste alijansa za četvrtu Jugoslaviju? Da niste produžena ruka Vesne Pusić, *Ferala* i svega protuhrvatskog u ovoj državi! Predsjednik Tuđman je spominjao da takvih ima dvadesetak posto, Matoš da izdajica u hrvatskom narodu ima više nego u svim europskim narodima zajedno, a Šegedin o tome kako takvi strasno mrze svoj narod.

Lokalni ČELNIK kaže: "Sve u svemu, akademiče Pečariću, vidim da Vam je drago što sam Vas proglašio paradigmom opcije hrvatskog PLEMENA". Naravno da jest. Iako mislim da ja to ne zaslžujem, kao ni nedavnu podjelu akademika koju je učinio dr. Banac (kaže postaje nepečarićevoi akademici, pa valjda i oni drugi), zahvaljujem se i Vama i njemu. Zahvaljujem i onima koji su me u tom istom *Feralu* svrstali uz akademike Aralicu i Jelčića. Stvarno nisam zasluzio tolike pohvale. Ali čovjek sam. Drago mi je.

G. Kaciga kaže i: "Sigurni ste da Vam se neću ni za što ispričati. Ispričavam se što sam prešutio da ta opcija gotovo beziznimno u prve redove svoje ideoške borbe isturuje jedan poseban soj novovjekih janjičara, koje, ako ih opserviramo s aspekta njihovog staža hrvatovanja, možemo nazvati fenomenom hrvatskih PELENAŠA, a ako ih vrednujemo glede učinkovitosti njihovog impulzivnog malodobničkog hrvatstva koje riga iz njihovih recentnih djela, onda se ono doimlje kao VULKANSKO." Naravno, nama Hrvatima iz PLEMENA i PELENAŠIMA je normalno da se ispriča netko tko je uhvaćen u laži. Očito da g. Kaciga nije razumio da sam ja objasnio da se on neće ispričati zbog toga jer su SLUGANI (*Feral* se jako ljuti kada ja Jugoslavene uspoređujem s četnicima: *Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvaren četnik*) kao srpski učenici naučili da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti (da g. Kaciga opet ne bi ovo bila moja skandalozna izjava – to je rekao Srbin - bivši predsjednik treće Jugoslavije) pa smatraju da se za svoje laži i ne trebaju ispričavati. Neka se i dalje ispričavaju Hrvati ako slažu. Oni ne trebaju, jer time samo pokazuju koliko su od svojih učitelja naučili.

Čitateljima *Dubrovačkog Vjesnika* preporučam da pogledaju prvi tekst gospodina ČELNIKA i provjere jesam li ja njega ili on sam sebe nazvao "lokalnim ČELNIKom". Sada tvrdi da sam ga tako nazvao ja (što reče Matoš: "Lažu Srb i to im je od Boga dano" - naš ČELNIK je samo učenik, pa ga se brzo uhvati u neistini). Slično je i s tvrdnjom: " Izabravši baš mene, Darka Kacigu, za ...". Čitatelji znaju da je meni nepoznat Darko Kaciga prvi reagirao na moj nastup u Dubrovniku, a ne obratno. Dakle on je izabrao mene. Međutim, za ČELNIKE je valjda to tako jer sam se ja usudio odgovoriti. Mi iz PLEMENA nismo smjeli njima odgovarati. Slično je i danas. Režimski i projugoslavenski tisak u Hrvatskoj će rijetko objaviti moje odgovore na tekstove u kojima me napadaju (npr. *Slobodna Dalmacija* još nije objavila moj odgovor Goldsteinima: "Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano").

Za naše demokrate iz Alijanse normalno je da oni mogu nas nazvati kako hoće (Pleme, pelenaši), ali je strašno što se i mi usudimo njih nekako nazvati. Tako se i ja usudih i to JEDNOG Kacigu. Sram me bilo! Baš nisam demokrat! Ne razumiju da se nama samo mučno od sluga i jugoslavena i da nas sa svojim nazivima samo zabavljuju.

Moram priznati da me je najviše zabavio dio ČELNIKova teksta: "Ja sam bio neki dan, baš u Kotoru, baš na jednom: okruglom stolu o 'zajedničkom kulturnom prostoru'. Jako sam se ugodno osjećao, u Boki mi je uvijek lijepo, i rado i relativno često idem tamo. Skoro zaboravih, ljudi iz *Hrvatskog građanskog društva* u Kotoru, suorganizatori tog skupa, zamolili su me da Vam poručim 'da ih više ne branite'."

Ljudi ga lijepo ugostili, a naš ČELNIK im se ruga! Kako? Pa pogledajte kako se on ruga predsjedniku tog društva i jednom našem bokeljskom svećeniku kad kaže da je " prezime Kaciga apsolutno hrvatsko". Zna da njihovo prezime nije hrvatsko i ruga im se. Kaciga im se ruga i zato što su studirali u Beogradu: "Kad je trebalo ići studirati, za Darka Kacigu nijedno sveučilište osim zagrebačkog nije dolazilo u obzir." Rugati se svećeniku kojemu se nedavno išao ispričavati zato što mu netko zamjerio što je ostavio svoje vjernike i pobjegao kada im je bilo najteže, a potom osuđivao one koji to nisu uradili, doista je smiješan obrat, zar ne? Čak mu se ruga i za ono zašto mu se ispričavao: "Pouzdano smo utvrdili da u obje Jugoslavije nijedan Kaciga nije živio izvan Hrvatske", očito aludirajući da naš svećenik nije bio sa svojim vjernicima kada im je bilo najteže – tijekom Domovinskog rata. Ali, ako je po mojim Kotoranima iz HGDCG sigurno će se i u Kotoru više znati za kotorske i dubrovačke oriđinale nego za kotorske akademike.

Oni šalju meni poruke po gospodinu lokalnom ČELNIKu! Dakle, po čovjeku za kojega g. Joško Mikuš, predsjednik DHKI u *Dubrovačkom vjesniku* od 7. prosinca 2002. također kaže: "Kao osobi koja se predstavlja 'kao Hrvat, rođen, odgojen i školovan u Hrvatskoj' ne dolikuje mu služiti se neistinama i djelomičnim citatima koje onda može proizvoljno tumačiti." Jasno je da predsjednik DHKI zna da laž, a pogotovu poluistina nije nešto svojstveno Hrvatima.

Vjerojatno je u Dubrovniku primljeno s iznenadenjem što sam ja pohvalio sve novinare koji su pisali o Boki tijekom Domovinskog rata, jer neki su danas novinari *Ferala*, novina u kojima se već tjednima piše protiv mene. U tome se mi razlikujmo od Alijanse za četvrtu Jugoslaviju, pardon treću Hrvatsku. Kaciga piše: "Vi ste sigurni da Vaši čitatelji ni slučajno neće kupovati još i nešto tako bogohulno kao 'Feral', a eto ja hvalim novinare *Ferala*. Jednostavno, ako je netko nešto uradio pozitivno za Hrvate iz Boke, bez obzira iz kojih pobuda i što danas radi, zahvalan sam mu. Problem je kada danas u Boku zovu ljudе koji se rugaju njihovim prezimenima, i mjestu studiranja, a ne pozivaju čovjeka koji im je sve vrijeme najviše pomagao i danas to radi, prvo kroz radio emisiju za Hrvate Boke (valjda mu je nova vlast to odmah i ukinula), a potom izvrsnim predstavljanjem Boke i tamošnjih Hrvata na Hrvatskoj televiziji. Dubrovčani znaju. Znaju li u HGDCG? Govorim o g. Boži Vodopijii. Možda se i HGDCG sjeti reći tom čovjeku hvala, a ne nekakvim Alijansama za četvrtu Jugoslaviju, pardon treću Hrvatsku.

A ljudi za koje Kaciga kaže: "Pokušat ću Vam skicirati što to znači biti Hrvat genetski, sudbinski vezan za svoju zemlju", pa priča o njihovim prezimenima i mjestu studiranja, ugošćuju ga u Boki, ili primaju njegove isprike. Ili možda nije mislio na njih zbog njihove komunističke/projugoslavenske prošlosti/sadašnjosti?

Da, kod Alijanse, kao slugana svjetskih moćnika, mogući su dvostruki kriteriji. Kako gazde, tako i Alijansa.

A naš JEDAN Kaciga je Dinamovac. Dinamo mu je pravo hrvatsko ime – nema veze s komunizmom. Na to ga vjerojatno asocira Tuđmanov naziv – Croatia. Vjerojatno zna da je najomraženiji hrvatski nogometni klub u Srbiji bio Hajduk! Naime, radi se o slavnoj hajdukovoj generaciji sedamdesetih koja nije znala izgubiti u Beogradu. A finala kupova su se igrala u Beogradu. U jednom su se ogledali ta slavna hajdukova generacija i Dinamo. Podijelili se i navijači. Na jednoj strani hajdukovi, a na drugoj zvezdaši, dinamovci i partizanovci. Je li i g. Kaciga bio jedan od tih u toj grupi? A onda im se hajdukovi narugaše. Počeli su skandirati: "Hajduk, Dinamo!" Je li i g. Kaciga jurišao na njih zajedno s partizanovcima i zvezdašima? Možda zato danas mora dokazivati da je Hrvat? Odgovor i nije bitan. Normalno je da netko iz Alijanse za četvrtu Jugoslaviju, pardon treću Hrvatsku mora dokazivati da je Hrvat. I sam je svjestan da to dvoje ne ide skupa, zar ne?

I na kraju moram se nasmijati i nečim što je tipično za razne oridinale ili "Napoleone". I JEDAN Kaciga je odlučio mene akademika iz matematike i jednog od deset matematičara u svijetu s najviše objavljenih znanstvenih radova učiti što trebam raditi u - matematici. Hvala g. JEDAN Kaciga. Takve moram poslušati i bojati se izlaska na dvoboju s njima. JEDAN Kaciga će broj o 505 objavljenih znanstvenih radova prokomentirati s "505 (bez crte!) ". Jadničak naš "Napoleon", pardon JEDAN Kaciga, ne zna da je doista "slatko" biti među deset u svijetu. Napoleona ima mnogo mnogo više. Istina JEDAN Kaciga je samo jedan. Zato i moram biti prestrašen.

Ispričavam se čitateljima Dubrovačkog vjesnika što sam uopće ulazio u ovu "polemiku". Doista nisam odmah shvatio da je moj protivnik JEDAN Kaciga. Nisam doista znao da se radi o čovjeku koji je tako puno postigao u životu i postao ČELNIK. Jadni akademici i oni koji su stvarali države. Doista nisu ništa u srazu s ČELNIKom. Mi doista moramo liječiti svoje komplekse kada vidimo kako na svijetu ima i ČELNIKA. Oprostite mi. Mi doista pred jednim ČELNIKom moramo "prstom u onu karakterističnu žuto-zelenu nakupinu zbog koje hrvatska dječica nose talijanske pelene na svojim hrvatskim guzama". Zato obećavam: Neću više. JEDAN Kaciga ipak pripada Dubrovniku.

J. PEĆARIĆ, NEPOĆUDNE KNJIGE / TRIJUMF TUĐMANIZMA 2, ZAGREB, 2003.

PREDSTAVLJANJE BROŠURE «ŠTO SE DOGODILO S HRVATSKOM SELJAČKOM STRANKOM»

Ovih sam dana razgovarao s jednim kolegom na fakultetu. Tvrdi mi da je svojevremeno na OTV-u gledao jednu polemiku Tomčića i Račana. Tada je Račan tvrdio da je Tomčić veća komunjara od njega. Obrazložio je to ovako: "Da sam se ja natjecao kada ste vi izabrani za direktora 'Novogradnje' sigurno ne bih bio izabran."

Još 1996. godine u jednom tekstu sam napisao: "Ipak jedna stvar je doista interesantna. To je pitanje: 'Dokle će se vladajuća stranka nadati da će joj oporba pomoći u borbi za ostvarenje hrvatskih nacionalnih interesa? ' Europa se ne može praviti da ne prepoznaje bit tih 'demokratskih snaga'. Koristit će ih ona opet, kada joj budu trebali (...) Bude li kao do sada, ovi će se dati. Svjesno ili nesvjesno!" Ču-dio sam se i mnogim državotvornim strankama i pojedincima što olako priznaju državotvornost i HSLS-u i HSS-u. Jer oni svoje državotvorstvo nisu pokazivali. Dapače, HSS je na posljednjim izborima na kojima je pobijedio HDZ imao izborni slogan koji je pokazivao sve njihovo jugonostalgičarstvo: "Stvorili smo Banovinu bez kapi prolivene krvi". A HDZ im je i tada nudio suradnju. Vjerojatno nadajući se da u tim strankama još uvijek ima dovoljno državotvornih Hrvata, jer su ovi kroz sve vrijeme postojanja hrvatske države napuštali i HSS i HSLS i HNS vidjevši da su te stranke sve manje i manje državotvorne. Dapače, HNS je s Pusićkom i Bevandom postao sve drugo samo ne hrvatska stranka, a HSLS je spao na to da njezin predsjednik Tušek, pardon Budiša (pogreška nije slučajna) običan potrčko druga Račana.

Ali, možemo li današnje ponašanje HSS-a objasniti samo time što je Tomčić bio "komunjara"?

Kažu da je povijest suviše ozbiljna stvar da bismo je prepustili povjesničarima. To najbolje potvrđuje akademik Dubravko Jelčić. Čini mi se da ako hoćete doista razumjeti hrvatsku povijest, to će vam biti najlakše za one dijelove naše povijesti o kojima je pisao akademik Jelčić. Naravno ako pročitate što je on pisao. Pred nama je njegova brošura *Što se dogodilo s Hrvatskom seljačkom strankom*, koja nam zorno objašnjava ono najbitnije što treba znati iz povijesti HSS-a kako bismo razumjeli današnje pozicije ove stranke.

Tako nam Jelčić pokazuje kako je u Radićevo vrijeme, dakle od 1904.-1928. HSS doista i bila državotvorna stranka. U točki 3. Programa Hrvatske pučke seljačke stranke govori "da hrvatski narod ima pravo stvoriti svoju državu".

Jelčić ovaj državotvorni dio povijesti HSS-a završava riječima Stjepana Radića: "Nikad više ne će se naći čovjek u našim redovima, koji će reći da smo mi i Srbi jedan narod. Krvnik i njegova žrtva nisu jedno." I nastavlja:

"Govorio je dakle kao naš suvremenik! Svoju hrvatsku državo-tvornost potvrdio je Radić i neposredno pred smrt: Kad je nakon atentata, ranjen, na putu u Zagreb prešao Savski most i stigao u Zemun, rekao je s olakšanjem: 'Sad smo kod kuće. Nikada više u Beograd!' Održao je riječ!"

Narod je u Mačeku video Radićevo sljedbenika pa je ovaj imao njegovu potporu iako je pogazio Radićev zavjet: Nikada više u Beograd!

"Ali nakon što je 1939. izjavio da je uspostavom Banovine Hrvatske ispunjen politički cilj hrvatskog naroda – kaže Jelčić, počeo je Maček naglo gubiti povjerenje i naklonost hrvatskoga naroda. Jer hrvatski narod je želio državu, a ne autonomnu banovinu u kraljevskoj Jugoslaviji." Potom Jelčić daje niz podataka koji potvrđuje njegovu tvrdnju da je Maček bio "protiv hrvatske države, kakva god ona bila. A bio je protiv nje, jer je bio Jugoslaven." Spomenimo da nije dopustio da JAZU postane HAZU što je Akademija odlučila na skupštini od 6. prosinca 1939., a zato nije ni želio proglašiti 1941. slobodnu hrvatsku državu."

Dakle, Mačekovo nam jugoslavenstvo pokazuje zašto se današnji HSS-ovci diče činjenicom da su stvorili Banovinu bez kapi prolivene krvi. Ako je Maček umro tvrdeći: "Ja sam cijeli život bio Jugoslaven i kao takav ću umrijeti", zašto ne bi oni otvoreno pokazali da je bolje biti srpski rob nego u pobjedničkom i oslobođiteljskom ratu izboriti slobodu i neovisnost.

Ali, ako zaključimo iz toga da su današnji HSS-ovci mačekovci – pogriješit ćemo. Zašto, objašnjava nam akademik Jelčić završavajući ovako drugu fazu HSS-a, onu od 1928.-1941.:

"Iznevjerio je Maček Radića u svemu, osim u jednome: ostao je dosljedan samo u antikomunizmu. Jedino valjda što je upamtio od svega Radićevo, to su njegove riječi, što ih je on izgovorio upravo pred njim, Mačekom, 1924. u Beču, kad je bio izašao ususret Radiću pri njegovom povratku iz Moskve: 'Komunisti ne traže saveznika nego sluge.' (Bi li Budiša postupio drugačije da je znao za ove Radićeve riječi? Op. J.P.)

Valja znati i to: njegov nasljednik dr. Juraj Krnjević završio je međutim kao 'odlučan protivnik bilo kakve Jugoslavije'. Ali današnji HSS, današnji Tomčićev HSS, nikada se ne poziva na Krnjevića i njegovu ideološku baštinu. Bilo slučajno ili ne, zanimljivo svakako jest."

Rekao bih nije HSS danas takav zato što je Tomčić komunist, već je Tomčić na čelu te stranke upravo zato što je – komunist. Zato Jelčić u trećoj fazi HSS-a, onoj od 1941. – 1950. posebno razmatra Fra-nju Gažija i njegovu Hrvatsku republikansku seljačku stranku i kaže da je to "dosad svakako najpogubnija faza HSS-a, kada se ona javila u svojoj najsramnijoj varijanti: kao trabant Komunističke partije u formi kolektivnog člana 'Narodnog fronta'". Jelčić ne opisuje "kakvu su komediju igrali komunisti s tom Gažijevom varijantom HSS-a".

A današnji HSS je, tvrdi Jelčić, otprilike isti HRSS Franje Gažija! Jelčić kaže: "Rezimirajmo: Maček je Radićevu državotvornost zamijenio autonomaštvom, ostavši vjeran njegovu antikomunizmu. Gaži je pogazio i jedno i drugo. Maček je dakle iznevjerio Radića, Gaži i Radića i Mačeka. Jest da su Gažijevi HRSS-ovci nešto kao glumili opoziciju, ali sasvim neuvjerljivo i nedjelotvorno, kao i Tomčić danas."

Ipak, treba istaći da je HRSS, kako i konstatira akademik Jelčić, bi-la stranka bez svoga članstva, stranka koje u stvari nije ni bilo. Tomčićev HSS ima svoje članstvo i zato je njegova pozicija i pozicija HSS danas još sramnija od one koju je imao HRSS. Zato ću završiti ovo izlaganje na isti način na koji je Jelčić završio svoj tekst. Pjesmom:

DJED I UNUK

*Isto im je prezime i ime,
Pa se unuk silno dići time.
Al' se djed na drugom svijetu stidi,
Što unuka s crvenima vidi.*

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «SRAMOTNI SUD U HAAGU»

Predstavljanje u Zagrebu

Zahvaljujem vam svima što ste svojom nazočnošću uveličali pred-stavljanje ove knjige. Zahvaljujem i svima koji su omogućili pred-stavljanje. Zahvaljujem predstavljачima. Gospodin Željko Olujić napisao je predgovor knjizi, u stvari znanstvenu raspravu o Haaškom sudu. Time je učinio da sve ostalo u knjizi bude, da tako kažem, ambalaža za tu izvrsnu raspravu. Moja je zasluga što sam ga uspio natjerati da je napiše. U stvari toliko sam mu dosađivao da to napravi da on danas itekako razumije zašto me moji doktoranti i suradnici nazivaju **Josip zvani Grozni**.

Dva Dubravka, akademik Dubravko Jelčić i književnik – bolje reći karizmatični glavni urednik Hrvatskog slova - Dubravko Horvatić, nisu slučajno danas ovdje. Oni su "krivci" što su se moji tekstovi počeli mnogo češće tiskati u Hrvatskoj, jer sam po njihovu nagovoru počeo redovito pisati *Pisma iz Australije* za Hrvatsko slovo, a po povratku sam nastavio tu intenzivnu suradnju sa Slovom, a potom i s Vukmanovim Tjednom u doista slobodnoj Slobodnoj Dalmaciji te s Fokusom.

Zahvalan sam dr. Iviću Pašaliću zato što je promovirao moju knjigu. A kako je dr. Pašalić u današnjoj Hrvatskoj krivac za sve, ja automatski imam izgovor za one kojima se moja knjiga neće svidjeti: Nisam kriv ja nego Pašalić. Evo kako mi se jedna kolegica ispričala što neće moći doći na promociju:

"Baš bih rado došla, ne samo zbog tebe, ☺, nego da čujem tog Pašalića, onak', u živo. (svidilo mi se kako ga je Bolković nedavno nazvao: 'Jedan je Doktor. Sve ostalo su sestre.')"

General Slobodan Praljak nije samo izvrsno vodio ovu promociju, već je napisao i prvi predgovor u knjizi. Njemu prijete Haaškim su-dom još negdje od 1995. godine. Nedavno sam u Australiji, prilikom predstavljanja engleske verzije mojih knjiga Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2., pročitao da generala ponovo spominju i tada napisao sljedeći tekst koji je donesen u ovoj knjizi:

"Pa nije slučajno da se na novim optužnicama iz Haaga spominje i general Praljak. Ovaj naš general, bivši redatelj, uspješni gospodarstvenik, čovjek koji je završio tri fakulteta (jedan od njih je i elektrotehnički), stalno upozorava na tu prljavu ulogu suda u Haagu, i dokazuje da su Hrvati BiH u mnogo gorem položaju danas nego što su bili u Jugoslaviji. Doista sam ponosan što je moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku" u Zagrebu promovirao uz prof. dr. Miroslava Tuđmana i akademika Dubravka Jelčića upravo i general Slobodan Praljak. A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmanu. Optužiti Praljka slično je željama svjetskih moćnika da se optuži Tuđman. Dok je bio živ, nisu smjeli osuditi ni generala Blaškića, a kamoli

Tuđ-mana. Pričali su svašta protiv njega i ovdje na australskoj TV. Tako su kolege upitale moju kćer o tome. Rekla mi je: "Ma koga oni optužuju. Naš Predsjednik je napisao više knjiga nego što su vaši političari u životu i pročitali." Tako će i generala Praljka danas optuživati oni koji mu nisu dostojni ni noge ljubiti. Ali u bordelu i rade samo takvi, zar ne?"

U stvari čini mi se da tužitelji i suci u Haagu itekako dobro znaju za generalove nastupe i da se u ovom slučaju najbolje vidi kako je u tom sudu sve okrenuto naopako. Naime, umjesto da se general boji optužbi za navodne ratne zločine jer vidi kako tom sudu istina ne znači ništa pa nevine ljudi osuđuju na drakonske kazne, tužitelji i suci boje se suočiti se s generalom jer znaju koliko će ispasti glupi i smiješni.

U radu na knjizi imao sam dvije velike dvojbe. Prva je bila: uključiti sve tekstove u kojima se spominje Haag, ili samo one koji nisu dani u drugim knjigama? Odlučio sam se za prvu i mislim da nisam pogriješio. Naime, jedan nedavni događaj me ponovo upozorio da neke stvari treba ponavljati više puta. Kolega s fakulteta donio mi je jedno pismo i upozorio na jedan tekst kineskoga filozofa i pisca Sun Tsua. Iako je pročitao moju knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku", zaboravio je da je taj tekst pročitao tamo, a dao sam ga i u predgovoru ove knjige.

Druga dvojba bila je naziv knjige: "Sramotni sud u Haagu" ili "Bordel u Haagu". Da oba naziva izvrsno odgovaraju, potvrđio je Budiša kada je nedavno upozorio na ono što je Carla del Ponte rekla potpredsjedniku vlade Graniću da će današnjim hrvatskim vlastima sigurno politički odgovarati optužnice protiv generala Ademija i Gotovine. Iako sam se odlučio za prvi, ipak knjiga ima oba naziva, zahvaljujući izvrsnom rješenju naslovnice koju je osmislio akademski slikar Gordan Orešić, i izradio zajedno s g. Sinišom Mazulovićem. Okrenimo knjigu i složimo puzzle – dobivamo i naziv: Bordel u Haagu. Hvala Goranu i Siniši na ovoj izvrsnoj naslovnici, a vama svima još jednom hvala što ste bili večeras s nama.

PREDSTAVLJANJA KNJIGE «*BRANI LI GOLDSTEIN NDH?* »

Predstavljanje u Zagrebu

Godine 2000. na predstavljanju mojih knjiga *Srpski mit o Jasenovcu 1* (drugo izdanje knjige tiskane 1998. godine) i *Srpski mit o Jasenovcu 2*, godine 2000. govorio sam o Bulajićevim učenicima u Hrvatskoj. Govorio sam o ljudima koji će preuzeti od njega vodstvo u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a sve u cilju osporavanja Hrvatima prava na samostalnu državu. Koliko sam bio u pravu pokazala je knjiga *Holokaust u Zagrebu* Ive i Slavka Goldsteina. Kao i Bulajiću i njima je najveći "revizionist" dr. Franjo Tuđman. Poslije njega najviše su prostora posvetili tim mojim knjigama i knjizi dr. Jura Krište *Katolička crkva i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945.*, Zagreb, 1998. To nije slučajno. Upravo je tim knjigama bila posvećena jedna emisija beogradske televizije, a bile su napadnute i u prilogu *Ferala*, u kome su one trebale poslužiti kao dokaz da Hrvatski institut za povijest ne treba dobiti istraživanje o žrtvama Drugoga svjetskog rata i porača. Treba li spomenuti da se "argumenti" koje u *Feralu* ne iznosi sam Ivo Goldstein, iako je suradivao u tom prilogu, ponavljaju u njegovoj knjizi. Knjiga *Brani li Goldstein NDH?* prirodan je nastavak na te moje knjige o Jasenovcu, odnosno nastavak pobijanja laži o radu dr. Franje Tuđmana, samo sada ne više pobijanje laži Bulajića, već njegovih hrvatskih učenika.

Koliko su često priglupili ti napadi na dr. Tuđmana pokazuje i jedan nedavni tekst dr. Ive Goldsteina, koji pokazuje koliko on ne razumije predmet koji predaje budućim hrvatskim povjesničarima na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Prije desetak dana uredništvu *Golobusa* poslao sam sljedeće reagiranje na taj tekst:

Prof. dr. Ivo Goldstein kao perjanica "povijesne laži u Hrvatskoj"

Prof. dr. Neven Budak u svom članku "O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek', Novi liber, Zagreb 1995, 511 str." Rado-vi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; na str. 316. piše o radu svog kolege s Filozofskog fakulteta Ive Goldsteina: "Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Ne-upućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici." Kako to izgleda, dr. Ivo Goldstein nam je pokazao u članku "Zašto Hrvatska ratna mornarica kao svoj dan slavi mletačku pobjedu nad Neretjanima iz 887.?", Globus, 20. rujna 2002.

O kakvoj se mletačkoj pobjedi prema Goldsteinu radi vidljivo je iz samog teksta gdje on spominje "Dan hrvatskoga pomorskog pješaštva, jer je ono zapravo pobjedilo" kao i "primjereno bi bilo da se taj dan slavi kao Dan hrvatskih partizana".

Cijela "logika" ovog profesora u svezi s mletačkom pobjedom svo-di se na šahovsku priču u kojoj se žrtvuje figura da bi se pobijedio protivnik. Pobjednik je, prema Goldsteinovoj "logici", i matirani protivnik jer je "osvojio" figuru.

Inače, Ferdo Šišić u Pregledu povijesti hrvatskog naroda, Zagreb 1975., sukobe Neretljana i Mlečana na str. 91. označava kao "pravi pomorski rat", a na str. 112. piše: "Nakon nekih manjih okršaja podje dužd Petar Kandijano, ljeti 887., na odlučnu vojnu, ali je kod današnje Makarske poražen i ubijen. Ta nesreća prinudi Veneciju da se, očito po primjeru cara Vasilija, odluči na slični korak kojim će sebi osigurati nesmetan prolaz i trgovinu na Jadranskom moru: odlučila se na plaćanje godišnjeg danka (solitus census) hrvatskom vladaru koji je po svoj prilici tada imao i vrhovna vladarska prava u Neretljanskoj oblasti. Samo tako postaje nam razumljivo zašto sve do potkraj X. stoljeća, dakle punih sto godina ne čujemo ništa o hrvatsko-mletačkim sukobima, pa su odsada Hrvati čak mirno 'plovi-li iz grada u grad (dalmatinski) sve do Neretljanske oblasti i do Venecije baveći se trgovinom'."

Dakle, tom je pobjedom završen pomorski rat između Neretljana i Mlečana, a sam stogodišnji učinak pokazuje s kolikim je pravom taj dan izabran za dan Hrvatske ratne mornarice.

Međutim, najzanimljiviji dio Goldsteinova članka jest kako on interpretira jednu grešku u govoru admirala Letice na proslavi Dana HRM 1994.: "Nije jasno odakle je Letica doznao da je posljedica pobjede kod Makarske bilo papino priznanje Hrvatske. U tom smislu ne postoji nikakva Tuđmanova izjava ili dopis, ali ton Letičine izjave sugerira da prenosi predsjednikove riječi. (...) A autorstvom ili bez njega ove posljednje povjesničarske eskapade, predsjednik Tuđman ostaje po stvaranju kvazipovijesnih konstrukcija apsolutna znanstvena veličina."

Da je ovo napisao neki pučkoškolac, vjerojatno bi mu se nasmijali. Ali ovdje se radi o sveučilišnom profesoru povijesti! Čovjek prema tonu izjave jednog admirala zaključuje da je netočnost u stvari prenošenje riječi predsjednika države. Doista, smijati se ili plakati? A da Goldstein i nije baš bitno pitanje autorstva, poznato je još od vremena kada je radio na svom doktoratu. Njegov mentor prof. dr. Miroslav Brandt piše kako je Goldstein izmišljaio i autore i djela. Kada mu je prigovorio, Goldstein je tvrdio da tako rade svi povjesničari. Naravno, rezultat je bio taj da je Goldstein doktorirao u Beogradu. Njima je laž najviše pomogla u povijesti, pa je to bilo idealno mjesto.

Dakle, već tada je mladi Goldstein, uhvaćen u laži, tvrdio da su takvi svi hrvatski povjesničari, da bi danas pisao o "hrvatskoj povjesnoj laži". Očito, dobro naučena srpska lekcija: "Optuži druge za ono što sam radiš!" A argument o "tonu izjave" doista je priglup. Zato doista smiješno zvući njegov zaključak. "Hrvatska povjesna laž' ostala je jedan od značajnih elemenata tuđmanizma i nanijela je ovoj zemlji neizmjerne štete...". A istina je doista da su povjesni lažovi u Hrvatskoj doista nanijeli puno štete Hrvatskoj.

Potom Goldstein spominje i mene: "Po izmišljanju bi mu (Tuđmanu, op. J.P.) u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velećijenjeni akademik Josip Pečarić." Jasno je da je to zbog moje knjige

Brani li Goldstein NDH? *u kojoj sam pokazao da se tvrdnje Budaka i Brandta odnose i na Goldsteinovu najnoviju knjigu: Holokaust u Zagrebu. Evo što je o tome napisao akademik Dubravko Jelčić (Hrvatsko slovo, 19. srpnja 2002.): "Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sve-učilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom metodom'."*

Sam Goldstein vjerojatno i ne razumije da je svojim člankom samo pokazao da "povjesna laž" nije Tuđmanova nego njegova – Goldsteinova – specijalnost. A to što je mene stavio uz bok Tuđmanu, doista je veliki kompliment.

Treba li uopće spomenuti da ovaj tekst, kao ni ranije dvije moje reakcije na Goldsteinove tekstove u kojima je spominjao moje članke *Globus* nije objavio.

Zanimljivo je da moje knjige najviše hvale upravo oni s kojima polemiziram. Tako je Bulajić tvrdio da je moja knjiga *Srpski mit o Jasenovcu* uz knjigu Philipa Cohena *Srpski tajni rat* najantisrpskija knjiga u povijesti, odnosno kada je netko pročita odmah dobije želju da ubije nekog Srbina. Kao što vidimo isto radi i Ivo Goldstein, mada on ne spominje izravno moju knjigu.

Zašto sam sada "velecijenjeni akademik"? Pa u *Globusu* 2. kolovoza pisao je: "Koja je funkcija HAZU, koja bi trebala promicati znanstvenu istinu i umjetničke vrijednosti, kad, primjerice, njezinim članovima nisu postala tri najznačajnija hrvatska historičara druge polovice 20. stoljeća – Mirjana Gross, Nada Klaić i Jaroslav Šidak – a jest izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali odnedavna 'veliki' Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića, koji se objavljuju i po najopskurnijim desničarskim glasilima?"

Tada je na taj tekst reagirao akademik Vladimir Paar pa sam eto od priučenog matematičara postao velecijenjen. Moj komentar *Boljševičko-fašistoidni pamfletić Ive Goldsteina* objavljen je u *Hrvatskom slovu* 16. kolovoza. Inače, Goldstein me kao matematičara počeo hvaliti još prije pojave same knjige. Naime, kada su se u raznim novinama počeli pojavljivati moji komentari u vezi s *Holokaustom u Zagrebu*, napisao je opet u *Globusu* 22. veljače: "Naš akademik povijest slabo pozna, još mu teže ide, baš kao i Krišti, povezivanje povijesnih činjenica u smislene sklopove. Valja se nadati da je ipak bolji matematičar, u što mnogi sumnjaju." Goldstein i "povezivanje povijesnih činjenica u smislene sklopove". Treba li to uopće ovdje komentirati? Naravno, moj odgovor *Globus* nije smio objaviti. Objavljen je u *Fokusu* i dan u knjizi *Brani li Goldstein NDH?*.

"Izvjesni Josip Pečarić" Goldsteinu sam u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. U tom tekstu mi Goldstein čini najveći kompliment: navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi *Hrvatstvo i židovstvo* i ja: "Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti." Da, doista, rečenica koja govori sve o dr.

Ivi Goldsteinu vjerovali ili ne šefu Katedre za opću povijest srednjega vijeka na zagrebačkom Filozofskom fakultetu: Tko njega "gadi i vrijeda", što će reći komentira njegove tekstove, onda je taj antisemit i to takav da ga treba kazneno goniti. Treba li uopće spomenuti da *Slobodna Dalmacija* moj odgovor "Je li Ivo Goldstein antisemit" nije objavila.

Međutim, očito je Ivo Goldstein samo glasnogovornik jugokomunističke ideologije, zamaskirane u danas vladajuću ideologiju globalizma, koja ne može ući u polemiku sa svojim protivnicima i zbog takve nemoći hoće ponovo kazneno goniti one koji pokazuju koliko ima neistina u djelima jugokomunističkih povjesničara i ne samo njih. Svojom tvrdnjom kako treba kazneno goniti onoga koji osporava njegova stajališta Goldstein je najbolje pokazao što je pravi smisao predloženih Izmjena i dopuna Kaznenog zakona.

Dr. Josip Pečarić, akademik i sveučilišni profesor, autor knjige *Brani li Goldstein NDH?*

BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM POVIJEST

Slobodna Dalmacija, 13. listopada 2002.⁶

Piše Josip JOVIĆ

Sveučilišni profesor matematike i redoviti član HAZU te član The New York Academy of Science, dr. Josip Pečarić ima iza sebe 540 znanstvenih radova iz matematike te oko 50 radova iz drugih srodnih disciplina. Autorom je ili koautorom četrnaest knjiga iz matematike i fizike, a četiri su mu knjige tiskane na engleskom u izdanju poznatih izdavačkih kuća.

Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka na području teorije nejednakosti, glavni je urednik međunarodnog časopisa Matematičke nejednakosti i primjena, predvodeći šezdesetak najpoznatijih svjetskih znanstvenika s ovoga područja. Član je uredništava još sedam međunarodnih časopisa. Doista impozantna znanstvena karijera.

No, u posljednje vrijeme Pečarić je široj domaćoj javnosti po svojim žestokim povjesno-političkim polemikama, objavivši veliki broj članaka i nekoliko knjiga. Posljednja od njih, promovirana u zagrebačkom hotelu Panorama pred nekih tristo posjetitelja, nosi naslov *Brani li Goldstein NDH?*, a predstavlja polemiku s dr. Ivom Goldsteinom i njegovom knjigom *Holokaust u Zagrebu*. Sam je naslov intrigantan pa smo ovom prilikom zamolili autora za njegovo objašnjenje.

Traljava znanost⁷

U naslovu postoji upitnik pa na pitanje iz naslova odmah u knjizi i odgovaram potvrđno. Naime, smatram čak da je Goldsteinova knjiga najbolja obrana NDH, upravo zbog načina na koji se on trudi raskrinkati NDH.

Dubravko Jelčić primijetio je kako se radi o manipulacijama činjenicama, o opasnom obliku antiznanosti, lažnim tvrdnjama, selekciji činjenica prema apriornim zaključcima, dok dr. Miroslav Tuđman za takvu znanost kaže da je traljava znanost. Rudolf Arapović u prikazu moje knjige napisao je kako sam se Goldsteinu već naslovom narugao.

Jasno je da je i g. Arapović u pravu. Autorima koji se bave znanošću onako kako opisuje akademik Jelčić, odnosno traljavom znanošću, doista se treba i narugati.

Što je sporno u knjizi *Holokaust u Zagrebu*?

---

⁶ Intervju je tiskan i u *Spremnosti, hrvatskom tjedniku*, 29 listopada 2002.

⁷ O "traljavoj znanosti" vidjeti prilog dan odmah poslije ovog teksta.

Puno toga, ali ovdje ču se zadržati na dvama detaljima. Recimo, Goldstein piše: "Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova. O ovome će govoriti još samo jednom u knjizi. Dakle, on je svjestan da su Nijemci to "prepustili" ustaškim vlastima i oduzeli im kada su htjeli. Drugim riječima, on zna da su Nijemci najvažniji u tome, i da se provodi njihova politika! Čak opisuje i to kako su Nijemci bili nezadovoljni "rješavanjem židovskog pitanja" u NDH, zbog čega su sredinom 1942. opet sve uzeli u svoje ruke.

Međutim, to njemu ništa ne znači u njegovim interpretacijama! Drugi primjer govori kako Goldstein "ne zna" za činjenice koje mu ne odgovaraju: Ulrich von Hassell bio je prije rata profesionalni diplomat, poslanik u Beogradu, veleposlanik u Rimu. Pripadao je urotnicima protiv nacizma, uhićen i strijeljan 1944. u vezi s pokušajem atentata na Hitlera (20. 7. 1944.).

U svom dnevniku on spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu. Hassell zakrabuljeno Hitlera naziva "Schickert" i kaže: Glaise-Horstenau iznio je (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedoci! Treba li uopće komentirati zašto Goldstein krije da je Pavelić želio spasiti domaće Židove? Ja govorim o činjenicama, a Goldstein govori o sebi kada kao povjesničar ovakve činjenice i ne spominje, jer mu obaraju unaprijed zadalu tezu i ruše njegovo uvjerenje.

Napad na blaženika

Posebno Vas je na polemiku, čini se, potakao Goldsteinov odnos prema kardinalu Stepincu?

U stvari bilo je očekivati da će Ivo i Slavko Goldstein o Stepincu pisati na način na koji su pisali. Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika. Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to "dokaže". Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima. Recimo, hrvatska pravednica među narodi-ma pokojna gđa Ljubica Štefan napisala je knjigu *Stepinac i Židovi*, objavljenu 1998. Goldstein ne samo da ne koristi njezina istraživanja, nego tu značajnu knjigu ne stavlja uopće u popis literature. To odmah čitatelju knjige *Holokaust u Zagrebu* mora biti signal upozorenja. I doista uspoređivanjem podataka koje o istim dogadjajima daju hrvatska pravednica i Goldsteini pokazuju o kakvoj se "trajavoj povijesti" tu radi. Komentar koji je dan u poglavlju "Katolička crkva, nadbiskup Stepinac i Židovi" nešto je doista sramotno: "Nadbiskup Stepinac bio je u ovom slučaju kritičniji, jer je takav stav o rasama bio dio vjerskog učenja. Isto je tako bilo i kada je kritizirao rušenje sinagoge." Stepinčeve riječi, prema Goldsteinovu mišljenju, nisu neka

naročita odlučnost. Drugim riječima, ustaše i njihovi vođe nisu tako opasni, pa je lako Stepincu susuti im u brk da će životom platiti i biti proganjani na ovom ili onom svijetu.

Nepostojeći autori

Vaša knjiga počinje s dvije vrlo negativne ocjene Goldsteina kao stručnjaka iz pera dvojice njegovih istaknutih kolega povjesničara?

Točno, radi se o profesorima Nevenu Budaku i Miroslavu Brandtu. Mislim da već do sada navedene činjenice dovode čitatelja u dvojbu je li Goldstein tako napisao knjigu *Holokaust u Zagrebu* zbog svoga jugokomunističkog svjetonazora ili se radi o nekome tko je postao profesor na sveučilištu iz nekog drugog razloga. To sam se upitao i ja. Tako se pokazalo da je profesor Brandt pisao da je Goldstein dobio posao na intervenciju iz SK, da je kao njegov mentor otkrio njegovu sklonost da čak citira nepostojeće autore i nepostojeća djela i da tvrdi da svi povjesničari tako rade, tj. krivotvore povijest. Dr. Budak tvrdi nešto slično, kad o jednoj njegovoj knjizi piše doslovno: "Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici."

Pohvale istomišljenika

Kako je moguće da usprkos svemu Ivo Goldstein postane šef katedre za srednjovjekovnu povijest, a, kako se čuje, ozbiljno konkurira i za katedru novije povijesti?

To više govori o samom Filozofskom fakultetu. Jer oni su upoznati s kakvom se "traljavom znanosti" bavi Goldstein. Uostalom citirani Budak i sam je povjesničar i dekan tog fakulteta. Evo jednog primjera Goldsteinova bavljenja srednjovjekovnom povijesti.

Nedavno je u *Globusu* 20. rujna 2002. komentirao Dan Hrvatske ratne mornarice. Iako ima puno "bisera", najinteresantniji je dio Goldsteinova članka kako on interpretira jednu grešku u govoru admirala Letice na proslavi Dana HRM-a 1994.: "Nije jasno odakle je Letica doznao da je posljedica pobjede kod Makarske bilo Papino priznanje Hrvatske. U tom smislu ne postoji nikakva Tuđmanova izjava ili dopis, ali ton Letićine izjave sugerira da prenosi predsjednikove riječi. (...) A autorstvom ili bez njega ove posljednje povjesničarske eskapade, predsjednik Tuđman ostaje po stvaranju kvazipovijesnih konstrukcija apsolutna znanstvena veličina."

Da je ovo napisao neki pučkoškolac, vjerojatno bi mu se nasmijali. Ali ovdje se radi o sveučilišnom profesoru povijesti! Čovjek po tonu izjave jednog admirala zaključuje da je netočnost u stvari prenošenje riječi predsjednika države. Doista, smijati se ili plakati? Očito na Filozofskom fakultetu misle da nam je plakati, ako doista misle "traljavom znanosti" u povijesti učiti buduće hrvatske povjesničare.

Goldstein je u nekim medijima za svoju knjigu dobio snažne pohvale?
Od istomišljenika ili od onih koji knjigu nisu pročitali.

Polemika s Goldsteinima u neku je ruku nastavak ranijih polemika s Milanom Bulajićem i njegovim tezama o Jasenovcu?

Istini za volju, vjerojatno ne bih ni čitao *Holokaust u Zagrebu* jer mi je iz nastupa obojice Goldsteina bilo jasno da se radi o Bulajićevim učenicima. Mislio sam, kada sam već raskrinkao profesora, ne moram to raditi i s njegovim učenicima. Međutim, sam je Goldstein u knjizi jedno poglavje posvetio tzv. revizionistima.

Prvi je, kao i Bulajiću, naravno dr. Franjo Tuđman. Njemu je posvećeno najviše prostora, a poslije njega tu sam ja zbog svojih knjiga *Srpski mit o Jasenovcu, 1 i 2*, i dr. Jure Krišto zbog knjige *Katolička crkva i Nezavisna država Hrvatska 1941. – 1945*. Tu je interesantno nešto drugo, što potvrđuje moju tvrdnju o Bulajićevim učenicima. Mojim knjigama o Jasenovcu i spomenutoj knjizi dr. Krište bila je posvećena jedna emisija beogradske televizije. Potom su obje knjige bile napadnute u jednom *Feralovu* prilogu. One su trebale poslužiti kao dokaz da Hrvatski institut za povijest ne treba dobiti istraživanje o žrtvama Drugog svjetskog rata i poraća.

Treba li spomenuti da se "argumenti" koje u *Feralu* ne iznosi sam Ivo Goldstein, iako je surađivao u tom prilogu, ponavljaju u njegovoj knjizi? Zato knjiga *Brani li Goldstein NDH?* jest prirodan nastavak moje knjige o Jasenovcu, odnosno nastavak pobijanja laži o radu dr. Franje Tuđmana, samo sada ne više pobijanje Bulajićevih laži, već njegovih hrvatskih učenika.

Antisemit i antisrbin

Ovom knjigom, a i nekim ranijim tekstovima, zaradili ste etikete revizionista i antisemita, antisrbina ("najantisrpskija knjiga") ili pak navodnog matematičara, lažnog akademika. Volio bih da odgovorite na svaku od njih.

Bilo je čak poziva na kazneno gonjenje. Revizionist sam bio prema Goldsteinovu mišljenju već u knjizi *Holokaust u Zagrebu* zbog svojih knjiga o Jasenovcu gdje sam raskrinkao Bulajića. Međutim, ja, za razliku od Goldsteina, ne mislim da je biti revizionist nešto negativno. Svoje mišljenje svaki normalan čovjek mora revidirati kada je suočen s novim spoznajama.

Mnogi od nas su to doživjeli spoznajom o postojanju i žrtvama križnog puta hrvatskog naroda koji nam se desetljećima krio, pače i sam je spomen bio kažnjavan zatvorom. Smiješna je tvrdnja o antisemitizmu. Sa Židovima sam napisao stotinjak znanstvenih radova, nekoliko knjiga.

U međunarodnom časopisu "Mathematical inequalities and applications" koji se tiska u Zagrebu i kome sam glavni urednik više je Židova u redakcijskom odboru nego Hrvata. Kako ne može suvislo odgovoriti na primjedbe dane u mojoj knjizi, Goldstein mi "lijepi" razne etikete i spominje kazneno gonjenje.

Tako u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su Branka Šeparović zbog

verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi *Hrvatstvo i židovstvo* i ja.

Za mene kaže: "Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeda izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti". Dakle, ako "gadiš i vrijedaš" prof. dr. Ivu Goldsteina, tj. ako komentiraš njegove tekstove tako da ti on ne može odgovoriti na tvoje komentare - onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti.

Bilo bi smiješno da ne znaš da Filozofski fakultet u Zagrebu može takvog čovjeka izabrati za šefa katedre novije povijesti. Međutim, ne jednom, dr. Ivo Goldstein je najavio što žele današnje vlasti u Hrvatskoj. Predloženim bi se zakonom opet kažnjavalo nas koji iznosimo istinite činjenice i tako rušimo ono što je u jugokomunističkim vremenima bila službena povijest.

Najantisrpskija je knjiga, prema Bulajićevu mišljenju, *Srpski jasenovački mit, uz Srpski tajni rat* Philipa Cohena. Jasno je da ima puno onih koji ne vole hrvatski narod pa im je svaka ljubav prema hrvatskom narodu - šovinizam. Valjda hoće reći da mrzimo Srbe jer smo im onemogućili da vladaju Hrvatskom, odnosno onemogućili im pravljenje "Velike Srbije" na račun nekih dijelova Hrvatske i BiH.

Osporavanje mog rada u matematici i izbora u Akademiji plod je pučkoškolskoga Goldsteinova etiketiranja u stilu: Pečarić je pokazao da ja nisam nikakav stručnjak u povijesti pa će ja pokazati da nije ni on u matematici i da su svi akademici neznalice kada su njega birali u HAZU.

Na zadnji takav njegov istup reagirao je akademik Vladimir Paar. To Goldstein nije očekivao, bolje reći očekivao je da će reagirati samo ja, a znao je da mi *Globus* neće objaviti reagiranje, kao što mi do sada nije objavio reagiranja u tri navrata na njegove tekstove. Međutim, objavili su reagiranje akademika Paara pa su takvi njegovi napadi postali smiješni.

Josip Pečarić i avangardni Pečarić

FERALOV FAŠIZAM I USTAŠE?

Fokus, 1. studenoga i 8. studenoga 2002.

U *Feralu* od 5. listopada objavljen je tekst *Avangardni Pečarić* o mojoj knjizi *Brani li Goldstein NDH?* izvjesnog I. L. Tekst je posebno zanimljiv zbog činjenice što se uskoro očekuje donošenje izmjena Kaznenog zakona prema kojima bi bilo kažnjivo veličanje ustaštva i fašizma. Zašto? Pa riječ je o režimskim novinama te je njihovo shvaćanje "veličanja ustaštva i fašizma" dobar pokazatelj što možemo očekivati. Tako I. L. piše:

"I dok za neke knjige nije jasno tko ih plaća, ali je jasno da idu na račun pojedinih antifašista, u ovom izdanju *A. G. Matoša d.d. Samobor* je i to lijepo objavljeno. Uz imena urednika knjige (samog autora u društvu Mile Pešorde), naime, koće se imena nekoliko slabo znanih Hrvata iz Toronto, HDZ-a Toronto, Marinka Bobana i - pazite sad! - saborskog zastupnika Ljube Česića Rojsa. Pa, još bi se dalo probaviti što takvo smeće od knjige financiraju ustaše iz Kanade ili privatni ugostitelji iz Hrvatske, ali kada to čini parlamentarac s plaćom iz državnog proračuna, bit će da problem ipak zadobiva nešto šire proporcije. I fašizam, također."

Za novinara *Ferala* Hrvati iz Toronto su "slabo znani", ali on pouzdano zna da se radi o ustašama. Podsjetio me na jednu zgodu još s kraja 80-tih, u vrijeme kada je bilo uobičajeno da se Hrvatima zatvore usta optužbom da su ustaše.

Stvaranjem hrvatske države povjerovali smo da više nećemo automatski biti ustaše samo zato što smo Hrvati. *Feral* nam pokazuje da smo se prevarili. Naravno, za početak su to Hrvati iz "neprijateljske emigracije", ali bogme bit će ih puno i u Republici Hrvatskoj. Hoće li "ustašama" iz Toronto i drugih mjesta diljem svijeta opet zabraniti sam dolazak u Hrvatsku. Pa već samim tim što ti ustaše žele šetati Hrvatskom jest veličanje ustaštva, zar ne?

A fašizam je doista ako netko koristi svoju plaću onako kako on želi, a ne onako kako to želi trenutna hrvatska vlast. Tko je to vidio da u demokraciji netko sam raspolaze onime što je zaradio kao saborski zastupnik? Čist fašizam! Doista bi novi kazneni zakonik trebao voditi računa o tim fašistima koji sami raspolazu svojom plaćom, a ne onako kako misli ova vlast i njezini novinari!

Daju taj novac za ovakve knjige, a ne za neke koje veličaju hrvatske antifašiste koji su pobili mnogo više Hrvata nego itko drugi i time su itekako podobni svjetskim moćnicima.

A kako bi lijepo bilo da se ovakve knjige ne bi mogle tiskati! Čist je fašizam kada se može pokazati da neki "antifašist" baš ne voli Hrvatsku. Pa ni gazde iz svijeta je ne vole. Oduzeli su Hrvatima pravo na samoobranu, a danas sude onima koji su oslobodili svoj narod i stvorili državu u obrambenom ratu mimo volje svjetskih gazda. To tako zorno pokazuje i najnovija optužnica iz Haaga u kojoj se

ne spominje da je s prostora Medačkog džepa 738 dana granatiran Gospić. Pa granatirani su Hrvati koji su fašisti jer su se suprotstavili agresiji i velikosrpskom nacizmu. Doista je fašizam napadati one koji su bili i još uvijek su s gazzdama za omiljenu Jugoslaviju.

Kako je vidljivo već iz gornjeg citata teksta u *Feralu* pun je pohvala mojoj knjizi. Čitateljima *Fokusa* sigurno je jasno da kada u *Feralu* piše da je bilo što smeće onda je to doista kompliment. Tako I. L. piše: "Avangarda se u Zagrebu ovih dana ne predstavlja samo djelima ruskih likovnjaka s početka 20. stoljeća, nego i u domaćoj književnosti i publicistici, novim knjigama Ivana Aralice i Josipa Pečarića."

Zar nije kompliment kada vas stave uz takvu veličinu kakav je Ivan Aralica? Ali ne čudi ni to što nas *Feral* povezuje s ruskom avangardom. Kao i njima i nama Hrvatima, tj. ustašama i fašistima trebalo bi zabraniti djelovanje i javni rad.

Iz *Feralova* je teksta očito da I. L. uopće nije pročitao knjigu *Brani li Goldstein NDH?*. Cijeli je njegov komentar o knjizi: "Iza tako sklepanog naslova krije se zbir uglavnom novinskih tekstova, objavljenih u *Hrvatskom slovu* i *Fokusu*, koji polemiziraju s – pogodate – Ivom i Slavkom Goldsteinom, točnije, njihovom knjigom *Holokaust u Zagrebu*.

Pečarićeva knjiga, očekivano, jest novi stari pamflet s pozicija proustaškog revizionizma, kakav rado barata tezom da su ustaše zapravo spašavali Židove, a pred Nijemcima se gradili da ih ubijaju. A to što Goldsteini i slični ne žele povjerovati u čovjekoljubivost Pavelićeva režima, zacijelo je motivirano njihovom mržnjom prema svemu hrvatskom, itd."

Da je *Feralov* novinar pročitao moju knjigu, zamjetio bi da ga pobija sâm Goldstein dajući cijeli niz primjera kako su ustaše spašavali Židove. Dapače, Goldstein na str. 579. piše: "Nakon što je Gestapo u NDH u travnju 1941. poduzeo neke početne protužidovske mjere, Nijemci su svibnja 1941. do ljeta 1942. godine prepustili ustaškim vlastima da samostalno organiziraju i provode progone Židova."

O ovome će govoriti još samo jednom u knjizi. Dakle, on je svjestan da su Nijemci to "prepustili" ustaškim vlastima i oduzeli im kada su htjeli, odnosno zna da su Nijemci najvažniji u tome, i da se provodi njihova politika! Sve to Goldstein pokušava nivelerati priljupom opaskom da su ustaše krivi zato što nisu spasili sve.

Dakle, Goldstein svojom knjigom želi dokazati da su posvuda u Europi za stradanje Židova krivi Nijemci osim u NDH. A cijelu konstrukciju mu ruši samo jedna jedina činjenica koju on pokušava sakriti. A to je ona o Ulrichu von Hassellu (12.11.1881.- 8.9.1944.) U svome dnevniku spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua, Austrijanca, kojega je Hitler 12. travnja 1941. imenovao opunomoćenim generalom u Zagrebu. Hassell zakrabuljeno Hitlera naziva "Schickert" i kaže:

[Glaise-Horstenau] je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J. P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodošljenih Židova, ali im je on rekao da mora-ju postupiti radikalno jer da novac imaju upravo starosjedioci!

Treba li uopće komentirati zašto Goldstein krije da je Pavelić želio spasiti domaće Židove? Pa samo ta činjenica pokazuje koliko je smiješan I. L. kada piše o "ustaškom revizionizmu". Očito je za njega, kao i za Goldsteina istina kažnjiva. Naime, Goldstein u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. navodi primjere koje treba kazneno goniti, a među izabranima sam i ja, pa kaže: "Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti."

Vjerojatno bi, prema njihovu mišljenju trebalo kazneno goniti i one koji su pohvalno pisali ili govorili o mojoj knjizi. Npr., akademik Dubravko Jelčić u povod moje knjige napisao je (*Hrvatsko slovo*, 19. srpnja 2002.): "Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom' 'metodom'."

Profesor dr. Miroslav Tuđman za takvu znanost kaže da je "traljava znanost" (*Vjesnik*, 3. listopada 2002.). Rudolf Arapović u *Fokusu*, 26. rujna 2002.: "Iako njegov sugovornik nije nazočan, kao u Platonovim dijalozima, pisac ga stalno ima na oku i obraća mu se bez posredovanja. Pisac je korektan zastupnik svoga protivnika u dijalogu, dajući mu prostor da kaže sve što ima reći, a kad protivnik izloži svoje stavove i pretenzije, čeka ga poražavajući utuk, logičan, matematički jasan i precizan. Bez milosti, ali redovito i popraćen sokratovskom ironijom za bezbolnije probavljanje. Pisac se protivniku narugao čak i u naslovu svoje knjige *Brani li Goldstein NDH?*"

Za I. L. sigurno bi trebalo posebno kazneno goniti g. Arapovića, koji se usudio unaprijed ismijati njegove teze o naslovu moje knjige.

A sljedeći dio teksta u *Feralu* pokazuje nam da je I. L. pročitao samo prvih pet stranica moje knjige: "Budući da Pečarić iz nekog razloga sumnja u efekt svoje teze, on je učvršćuje dovodeći u pitanje znanstvenu reputaciju Ive Goldsteina. Ali, kako? To je osobita cveba. Josip je Pečarić za svojevrstan moto svoje knjige stavio jednu kritičku opasku Nevena Budaka, aktualnog dekana zagrebačkoga Filozofskog fakulteta, na račun jednoga konkretnoga Goldsteinova djela. Pečarić ne objašnjava da je posrijedi bilo djelo iz područja srednjovjekovne povijesti, nego iz Budakove (dijelom negativne) kritike izvodi zaključak o ukupnoj nekompetentnosti Ive Goldsteina. Propustio je Pečarić navesti - iako je svakako obaviješten o tome - da je upravo Neven Budak bio oduševljeni promotor '*Holokausta u Zagrebu!*' Podsjetimo se ponovo što je bila "kritička opaska" Nevena Budaka: "Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici." Tvrđnjom o

"kritičkoj opasci" I. L. ismijava sebe samoga. A da je pročitao moju knjigu, ili se barem poslužio kazalom, vrlo bi lako pronašao da se na str. 25, 208, 218, 252 i 265 navodi Budakov članak iz kojega je to uzeto (*O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek'*, *Novi Liber*, Zagreb 1995, 511 str. Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333; vidjeti str. 316). Istina je da nisam spomenuo Nevena Budaka kao promotora Goldsteinove knjige. Vjerujem da se time baš ne ponosi. Osim toga, za razliku od I. L.-a, sigurno zna i za ono što je o Goldsteinu pisao prof. Miroslav Brandt. To je mogao znati i I. L. da je pročitao više od prvih pet stranica moje knjige, jer je već na sedmoj mogao naći još jedan moto moje knjige - ono što je rekao profesor Brandt:

"Pokazalo se da [Ivo Goldstein] temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka."

**Akademik Josip Pečarić odgovara
Slavku Goldsteinu koji je napao njegovu knjigu "Brani li
Goldstein NDH?"**

JESU LI USTAŠE BILI KINEZI?

Hrvatsko slovo, 20. prosinca 2002.

Slavko Goldstein u svom tekstu "Trgovanje genocidom" u *Feralu* 2. studenoga kaže "da je gotovo cijela Pečarićeva knjiga (*Brani li Goldstein NDH?*, op. J. P.) posvećena dokazivanju poznate revizionističke tvrdnje da 'ustaše nisu bili fašisti ni rasisti ni antisemiti', da su 'pod pritiskom Nijemaca doduše donijeli rasne zakone, ali ih nisu dosljedno provodili', da su 'nastojali spašavati Židove koliko su mogli'. Kao i većini sličnih apologija NDH, i ovoj su začeci već u bibliji hrvatskoga historiografskog revizionizma u 'Bespućima povijesne zbiljnosti' Franje Tuđmana (1988.) Razvili su je i do apsurda doveli sljedbenici poput diletanata Jakova Gumzeja, Ljubice Štefan, Željka Olujića, Ivana Biondića, nešto suzdržanije i indirektnije povjesničari poput Josipa Jurčevića, Jure Krište, Ante Birina i drugih."

A kako to prema Goldsteinu činim ja vidi se iz sljedećeg navoda: "Od svega je najružnije kad Pečarić u slijepoj zaljubljenosti u NDH poistovjećuje ustaštvo s hrvatskim narodom. Naime, kad netko od hrvatskih povjesničara, publicista ili novinara optuži ustaške vlasti u NDH da su bile genocidne, onda su to odmah 'optužbe protiv hrvatskog naroda', a njihov je autor 'jugonostalgičar' koji 'promiče tezu o genocidnosti Hrvata'. Ovu 'logiku' Pečarić varira barem na pedesetak mjesta u svojoj knjizi i, još naglašenije, u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 20. 10. 2002. godine."

Naravno, Goldsteinu ustaše nisu Hrvati, pa onda oni mogu biti genocidni, a Hrvati ne!? Jasno je da on dobro zna da oni to jesu. On samo pokušava dokazati tezu da su svugdje u Europi za genocide nad Židovima krivi Nijemci osim u NDH gdje su mnogo krivlji Hrvati, tj. ustaška vlast. I onda još poziva akademika Jelčića da mi objasni da takvom logikom, dakle tvrdnjom da ustaše jesu Hrvati, vrijedam hrvatski narod, a "ne autori koji Hrvate dosljedno odvajaju od ustaštva". Doista molim akademika Jelčića da mi objasni kako se to mogu ustaše odvojiti od Hrvata. Jesu li oni možda Kinezi?

(Ne)svršeni gimnazijalac

I doista je ružno kada ja za njega i njemu slične kažem da su jugo-nostalgičari. Normalno je da oni u svojoj knjizi napišu cijelo poglavlje o tzv. revisionistima. Normalno je da Slavko Goldstein, koji ima u najboljem slučaju završenu gimnaziju, kaže da su dilektanti: odvjetnik Jakov Gumzej, pokojna hrvatska

pravednica profesorica Ljubica Štefan (u knjizi pokazujem kako i zašto je Goldsteini prešućuju), odvjetnik Željko Olujić (on u mojoj knjizi na str. 313-314 piše: "Kad se Slavko Goldstein u Americi prikazivao kao profesor povijesti, što ondje znači 'profesor dr. znanosti', iako nije ni srednju školu svršio, onda je to bilo pozitivno, napredno, pače globalno."), sveučilišni profesor dr. sc. Ivan Biondić (koji je za Ivu Goldsteina napisao da je *homo fraus* - čovjek obmanitelj). I u knjizi, a i u ovom tekstu daje svoj sud o povjesničarima poput Josipa Jurčevića (sveučilišni profesor koji je magistrirao i doktorirao na žrtvama rata i porača i član Komisije koja je ukinuta zahvaljujući Goldsteinovim neistinama), Jure Krište (znanstveni savjetnik Hrvatskog instituta za povijest poslije čije negativne kritike u *Glasu koncila* počinje prava hajka Goldsteinovih i drugih detudmanizatora, tj. Bulajićevih učenika na njega i na *Glas koncila*), mr. sc. Ante Birina (on je javno objavio kako su Goldsteini krivotvorili jedan njegov tekst). Spomenimo da Goldsteini u svojoj knjizi prešućuju i mr. sc. Mladena Ivezića, pače Ivo Goldstein ga je tužio za antisemitizam zbog teksta u kome Ivezić ne spominje Židove, već o Goldsteinu piše kao o jugokomunistu!

Goldstein kaže: "Ustaški genocid nad Židovima endehaški apologeti, među njima i Pečarić, opravdavaju tvrdnjom da su to ustaše 'moralni učiniti' zbog zavisnosti o 'politici onih koji su im omogućili nastanak kao države' te da NDH nije mogla 'biti izuzetak u rješavanju onoga što se u Njemačkoj nazivalo židovskim pitanjem. To je prilično točno..."

"To je prilično točno"! Upisuje li se to i Goldstein u endehaške apologete? Ili slično Bulajiću ne zna kako je isto to komentirao na prethodnoj stranici: "Ove proizvoljnosti Pečarić na istoj stranici do-vodi doapsurda tvrdnjom da je kompletan ustaški zločin nad Židovima zapravo bio samo kamuflaža da bi se Židove moglo spašavati."

Borba za "ljudsko dostojanstvo"

Riječ je o Goldsteinima pa poučeni upozorenjima profesora Budaka i Brandta, kada je riječ o njihovim citatima – oprez. Navedimo zato cijeli citat sa str. 45-46 moje knjige, na koji se Goldstein poziva više puta:

"Dakle, Goldstein se ne zadovoljava samo naslovom: 'U partizanima: spašavanje života' već dodaje 'i borba za ljudsko dostojanstvo'. Pretpostavimo da Goldstein ne misli da su borba za ljudsko dostojanstvo ovi stravični partizanski zločini. Pretpostavimo da on ne misli da pripadnici jednog naroda mogu sudjelovati u tome da bi spasili svoje živote, a da drugi narod ne može sudjelovati u nečem sličnom, pa i gorem, da bi obranio svoju državu i svoj opstanak kao naroda. Onda Goldstein već ovim naslovom želi poručiti da su ustaše - *zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda - moralni činiti i zločine koje su činili* (istakao J. P.). Zbog opstanka hrvatske države i hrvatskog naroda, u uvjetima kada su im jedni odbili pružiti pomoć, morali su prihvatići pomoć onih koji su im je nudili (vidjeli smo iz gornjeg citata kakva je to bila 'pomoć'). Morali su učiniti i zločin nad hrvatskim Židovima jer je to bila politika onih koji su im omogućili nastanak kao države, dakle Nijemcima, a time i kakvu takvu garanciju op-stanka hrvatskom narodu. Spašavali su Židove koliko su mogli - Goldstein nas čak

upozorava da su to činili i najviši dužnosnici ustaških vlasti. *Da bi uspjeli spasiti što više Židova, morali su Nijemce uvjeriti da su uspješni u tome, pa otud sve ono o čemu piše Goldstein: progoni, javna haranga, ubojstva, pravna diskriminacija, obilježavanje židovskim znakom, otpust iz svih službi, stvaranje aparata za provedbu progoni, kontribucija, pljačka imovine, izbacivanje iz kuća i stanova, rušenje sinagoge u Zagrebu, masovna hapšenja i sabirališta, koncentracioni logori i sabirališta, Jasenovac.* Ali Nijemci su ubrzo uvidjeli da ipak sve to nije dovoljno i da ustaške vlasti ipak mnogo više pomažu Židovima nego što bi Nijemci to htjeli, pa su sredinom 1942. godine oduzeli ustašama "rješavanje židovskog pitanja" u NDH (ovaj dio je Goldstein također citirao kao moju tvrdnju! op., J.P.). Ili Goldstein misli, slično Bulajiću, da su partizanski zločini borba za ljudsko dostojanstvo zato što su to zločini nad Hrvatima, pa onda i nisu zločini?"

Iznenađuje li ikoga to što ono što ja tvrdim da nam Goldstein želi poručiti, kod Slavka Goldsteina postaje "Pečarić tvrdi"? Jesu li Neven Budak i Miroslav Brandt znali da je Ivo Goldstein imao dobrog učitelja?

Naravno, svakome tko nije zaslijepljen svojom mržnjom očito je da su i u NDH, kao svugdje u Europi, za genocid nad Židovima krivi Nijemci. Nedavno je Carl Gustaf Ströhm u *Hrvatskom slovu*, 8. studenoga 2002., spomenuo Tuđmanove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Time je sve rečeno o pokušaju Goldsteinovih da sačuvaju komunističku historiografiju kako su ustaše bili i antisemiti i rasisti i fašisti.

A Franjo Tuđman je bio akademik. A (ne)svršeni gimnazijalac Slavko Goldstein smatra da je normalno da on polemizira s jednim akademikom - povjesničarem. Možda je zato nedavno na HTV-u Slavko Goldstein i proglašen akademikom. Valjda zato upozorava Akademiju "da bi nadležna tijela HAZU morala od Pečarića zahtijevati da ne obmanjuje hrvatsku javnost potpisom 'akademik' pod svoje historiografske krivotvorine." Da, doista! Zašto se ja potpisujem kao akademik, kad tako potpisuju (ne)svršenog gimnazijalca Slavka Goldsteina? Time se ne obmanjuje hrvatsku javnost nego to činim ja, koji na poledini knjige o kojoj piše Goldstein u *Feralu* tvrdim da sam akademik iz matematike.

GOLDSTEINI SU OBIČNI MANIPULATORI

Hrvatsko slovo, 27. prosinca 2002.

Moram priznati da sam se obradovao kada sam iznad teksta objavljenog u *Feralu* video naslov "Trgovanje genocidom". Potaknuo me taj naslov da povjerujem kako, poslije dva teksta u kojima se napada moja knjiga *Brani li Goldstein NDH?*, u *Feralu* pišu i o Slavku Goldsteinu. Naslov naime upućuje na čovjeka koji je zbog neistinitoga interpretiranja rezultata "Izvješća o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" nagrađen položajem predsjednika Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac. Kad ono - tekst je napisao taj isti Slavko Goldstein.

Tekst vas već na početku mora nasmijati: "Jedna nedavna analiza aktualnih revizionističkih težnji u hrvatskoj historiografiji pobrojala je pet njezinih osobina koje su ocijenjene kao karakteristične". Zašto? Pa ta "veleumna" analiza je upravo knjiga *Holokaust u Zagrebu* (str. 603) koju je napisao dr. Ivo Goldstein, a suautor mu je - Slavko Goldstein. Jadni naš Slavko: ne zna da je on suautor toj "analizi".

Zgodno je napomenuti da upravo tih pet točaka idealno opisuje upravo rad Ive i Slavka Goldsteina. Malo je ljudi u Hrvatskoj koji ne znaju da se prva od tih točaka odnosi upravo na Goldsteine: "Prvo, unaprijed postoji već smisljena teza, obično politički inspirirana, a onda joj se selektivnim postupkom pronalaze argumenti." Evo što o tim "zaslugama" Goldsteinovih piše akademik Dubravko Jelčić (*Hrvatsko slovo*, 19. srpnja): "Takva manipulacija činjenicama ne samo što nije znanost, nego je naprotiv najopasniji oblik antiznanosti: ona iznosi neutemeljene, pa i lažne tvrdnje, često i bitno suprotne istini. Naravno takvu neznanstvenu, kvaziznanstvenu metodu karakterizira i sklonost takvih 'znanstvenika' manipulatora da činjenice selektiraju po vlastitoj volji, izostavljajući, dakako, one koji evidentno pobijaju njihove apriorne zaključke. Pečarić je konkretnim primjerima dokazao da se sveučilišni profesor Ivo Goldstein služio dobrano i takvom 'znanstvenom' 'metodom'."

Naravno, Jelčićev tekst pokazuje da su Goldsteini velemajstori i u ostalim točkama koje spominju. Ipak, spomenimo i njihovu petu točku: "revizionistička historiografija ne ustručava se ni od krivotvorina." Zašto? Pa vjerojatno je svima već poznato da su profesori Neven Budak i Miroslav Brandt ukazali na Ivu Goldsteina kao čovjeka sklonog izmišljanju, dakle lagaju, tj. "znanstvenom nepoštenju".

Manipulacija činjenicama

Ne čudi što Slavko Goldstein Jelčićevoj metodi pokušava suprotstaviti "metodu akademika Pečarića": "umijeće da na jednom jedinom problematičnom dokumentu sagradi fabulu cijele knjige". Čitatelji moje knjige itekako dobro znaju da to nije točno već se konstatira kako je to podatak koji Goldsteini kriju, a potom se na nizu pri-mjera i njihovih interpretacija, pokazuje zašto oni to kriju. Jasno je

i zašto im smeta što ja taj podatak toliko puta ponavljam u knjizi (u stvari u različitim člancima objavljenim u različitim tiskovinama i sakupljenim u knjizi).

Ovdje ćemo se samo osvrnuti na taj "problematični dokument", tj. na ono što najviše muči Goldsteine. To je činjenica da je sada poznato kako su krili dio dnevnika Ulricha von Hassella u kome on spominje Edmunda Glaisea von Horstenaua: "Glaise-Horstenau je iznio (ispričao) mnoštvo karakterističnih Schickertovih (Hitlerovih, J.P.) izjava, na primjer o židovskom pitanju u Hrvatskoj: tamo su novi gospodari htjeli poduzeti mjere samo protiv novodoseljenih Židova, ali im je on rekao da moraju postupiti radikalno, jer da novac imaju upravo starosjedioci!"

Goldstein to pokušava negirati navodeći dnevnik samog Horstenaua gdje opisuje svoj usmeni izvještaj Hitleru od 16. 4. 1941. o prvim dojmovima iz NDH, jer je poznato da Horstenau nije tamo napisao ono što je rekao Hassellu: "Na meni upućeno pitanje o Židovima: 'Naravno da vlada (NDH) treba novaca, pa će što je moguće hitnije poći na rješavanje židovskog pitanja.' Firerov odgovor: 'No, za to im možemo dati iskusne stručnjake.' Međutim, odbijanje ideje da bi najprije bili na redu Židovi novodoseljeni poslije 1914. (ne spominje se uopće o čijoj ideji je riječ, J. P.): 'Ali upravo kod onih starosjedilaca je najviše novaca.'"

Ovo što nam daje Goldstein uopće nije u suprotnosti s onim što tvrdi Hassell. Naime Goldsteinov je komentar smiješan: "Dakle, nije istina da su se Pavelić i ustaše kod Hitlera u travnju 1941. zauzimale za hrvatske Židove, jer ih na sastanku gdje se o tome 'u vedrom raspoloženju časkalo' nije ni bilo." Goldstein misli da se zauzeti kod Hitlera možeš samo tako da osobno odeš k njemu!? On iz Hassellove tvrdnje "ali im je on rekao" zaključuje da se radi o doslovnoj tvrdnji, tj. da to ne može značiti i poručiti. Takvom goldštajnovskom logikom iz dijela bi se Hassellove tvrdnje "tamo su novi gospodari ..." moglo tvrditi da su "nove vlasti" to tražile od Hitlera u Zagrebu.

Unaprijed zadana teza

Goldstein ne navodi nikakav dokaz ni za svoju tvrdnju da je "ideja da se najprije ide 'samo protiv novodoseljenih Židova' bila je Glaiseova, u skladu s redoslijedom dotadašnjih protužidovskih mjera u Trećem Reichu". Dakle Goldstein nigdje ne navodi da je to izjavio Glaise već samo tvrdi da je ideja bila njegova. A "dokaz" mu je i: "A što je Pavelić stvarno rekao Hitleru o hrvatskim Židovima, Glaise opisuje na str. 148: na sastanku u Hitlerovu glavnom stanu 23. rujna 1942. (dakle u vrijeme kada je vlastima NDH oduzeto 'rješavanje židovskog pitanja' jer su Nijemci bili nezadovoljni kako su to hrvatske vlasti radile, op. J.P.) Pavelić se požalio Hitleru ...."

Imajući na umu Hassellovu logičnije je da on prenosi samo želju vlade NDH. Čak i da to Glaise nije rekao Hitleru! Očito je, također, da Glaise von Horstenau ili nije ispričao Hassellu, ili ovaj nije mislio da je u cijeloj priči bitna Hitlerova rečenica "No, za to im možemo dati iskusne stručnjake." Hassellu je bilo mnogo važnije to što je Horstenau rekao o željama hrvatskih vlasti. To mu je i moralno biti važnije, jer on nije morao, kao Goldsteinovi, "dokazivati" unaprijed zadalu tezu.

Očito je kako Goldsteini doista uzimaju samo ono što im odgovara u dokazivanju unaprijed zadane teze. U stvari oni i moraju pokušati tako nešto jer im "pet istrgnutih redaka" iz Hassellova dnevnika ruši životni rad u dokazivanju tvrdnje da su za stradanje Židova svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su im za to mnogo više krivi Hrvati.

Logika da ako nešto nije zapisano u dnevniku automatski nije točno sama je po sebi smiješna, pogotovu kada imamo drugoga svjedoka, koji nema nikakva interesa u cijeloj priči - dakle to što "nije ni bio u NDH" potvrđuje ga kao vjerodostojnijega svjedoka, koji tvrdi nešto u vezi sa samim svjedočanstvom Glaisea von Horstenaua. A zar se ne čini smiješnim kada su Goldsteinima važna loša mišljenja koja o ustašama i samom Paveliću kaže neki Nijemac, dužnosnik nacističke Njemačke?

Naravno, sadržaj Hassellova dokumenta potkrepljuju sami Goldsteini na mnogo mjestu u svojoj knjizi. Na primjer, u knjizi Goldsteini priznaju da su Židove spašavali i sam Pavelić i visoki slojevi ustaške hijerarhije (vidjeti npr. poglavje moje knjige *Ustaše spašavaju Židove ili Hrvatsko slovo* od 8. veljače 2002.) što itekako daje za pravo Hassellovu svjedočenju.

Nove laži

Goldsteini "ne znaju" ni za knjigu pokojne hrvatske pravednice profesorice Ljubice Štefan, pa je ona prema mišljenju (ne)svršenoga gimnazijalca Slavka Goldsteina diletantica. Evo jednoga mojeg komentara iz sekcije "Spašavanje grupe Zagrebačkih liječnika" (str. 62.):

"Dakle, funkcionirala je obećana zaštita za obitelj, ali ipak (Goldstein, str. 216.): 'Od 76 liječnika, najmanje njih 58, a najviše 67, pristupilo je potom partizanima, četvoricu su ubili Nijemci ili ustaše, a trojica su umrla radeći u Bosni.' Jesu li njihove obitelji otišle zajedno s njima u partizane? Ili su ih ostavili na milost i nemilost ustašama? Znali su valjda što čeka njihove obitelji u zločinačkoj državi. O tome nam Goldstein naravno ne govori. O tome piše gđa Štefan: ...*Neki židovski liječnici... 'počeli su odlaziti u partizane ostavljajući svoje porodice u mestu službovanja. O njihovom odlasku navedeni drugovi nisu izveštavali vlasti, već su ih i dalje vodili u evidenciju. Na taj način spasili su njihove porodice...!'*"

Ako je vjerovati Goldsteinima, radi se o ljudima koji su za svoj spas bili spremni žrtvovati svoje obitelji. A ako povjerujemo Hassellu, onda ti ljudi nisu takvi jer su znali da im opasnost prijeti od onih koji su ustaškim vlastima prepustili pa oduzeli "rješavanje židovskog pitanja".

Zato je smiješno kada Goldstein, govoreći o "revisionistima" kaže: "Ali nitko od njih nije imao pisani dokument iz 1941. godine koji bi direktno govorio o izbjegavanju ustaških vlasti da progone Židove u NDH (kao da nisu dovoljna njemačka izvješća o tome iz 1942. godine i dalje, J. P.), o zauzimanju ustaša 'na najvišem mjestu' (tj. kod Hitlera) da dobar dio hrvatskih Židova bude spašen. A Pečarić misli da je pronašao takav dokument. Heureka!" I doista, heureka! Jer spoznaja o Hassellovu svjedočanstvu natjerala je Goldsteine na svakojake gluposti i nove laži! Heureka!

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, TUĐMANOVE TRI SEKUNDE, ZAGREB, 2004.

HAAG I HRVATI

PONOS I DOSTOJANSTVO, ŠTO TO BIJAŠE?

U statutu Haaškoga suda ne spominju zločin protiv mira, tj. zločin agresije, jer bi onda bilo jasno da treba suditi samo velikosrpskim agresorima.

Još 1996. g. u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava* ("Dom i Svijet", 22. srpnja 1996.) tvrdio sam "kako su hrvatski standardi mnogo viši od standarda europskih zemalja". Nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.) da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.¹

To je rekao u vrijeme kada su bila živa sjećanja na ono što su Hrvati napravili krajem XX. stoljeća. A napravili su nešto što se podrazumijeva samo po sebi. Još od Cicerona: ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, zaštititi njene građane, interesu i granice, drugim riječima biti njen vojnik, borac za domovinu. I to je, po klasičnom shvaćanju, doista, dužnost i čast!

U novom svijetu to načelo je dozvoljeno samo vladajućim državama svijeta! I dok smo se mi - izloženi velikosrpskoj agresiji - nadali pomoći, svjetski moćnici

---

¹ Zanimljivo je da je isti citat dan i u govoru alkarskog vojvode na 289. sinjskoj alci, 8. kolovoza 2004.

su tu pomoć dali agresorima. Sjetimo se samo da su nas prisilili odgoditi osamostaljenje na tri mjeseca i uveli nam embargo na uvoz oružja, što je nenaoružanom narodu značilo uskratu prava na samoobranu. I velikosrpska agresija je krenula upravo tada. Pa kad nisu uspjeli pokoriti hrvatski narod, onda smo im mi agresori i na dijelove vlastite zemlje i na BiH.

A u statutu Suda u Haagu ne spominju zločin protiv mira, tj. zločin agresije, jer bi onda bilo jasno da treba sudit samo velikosrpskim agresorima. Ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njenu slobodu, za današnje svjetske moćnike znači provoditi "zločinački pothvat". Kada smo akcijom *Oluja* spasili pokolj u Bihaću, koji bi bio gori od onog u Srebrenici, za koji znamo da su krivi svjetski moćnici, optužili su nas.

General Gotovina je danas ucijenjen i proganjena. A znamo da je normalno diviti se ljudima koji povedu razoružani narod u borbu za slobodu, oslobođanje okupiranih područja svoje domovine i spašavanje drugih od strašne ugroze. Tako je npr. zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao:

"Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj generalpukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Naravno, general Wesley Clarke je i te kako dobro znao da je Hrvatska bila optužena i kažnjena (Phare program) zbog toga. Očito je i te kako bio svjestan da u današnjem svijetu vladaju oni kojima je krimen: ljubiti, poštovati, cijeniti i promicati sve što se domovine tiče, a onda i braniti njezinu slobodu. Znao je da je i u njegovoj državi tada rečeno (Richard Holbrooke u svojoj knjizi za *Oluju* naveo je izjavu svog suradnika s kojom se složio): "Psi sa smetišta obavili su prljav posao za nas!" A sigurno se general nije divio nečemu što je poistovjećivao s psima sa smetišta.

A u nekadašnjem svijetu "psi sa smetišta" je bio jezični sklop koji se mogao koristiti upravo za one koji sude, proganjuju one koji ljube, poštuju, cijene i promiču sve što se domovine tiče, a onda i brane njezinu slobodu. Toga su bili svjesni i oni koji su provodili interes velikih.

Glede interesa velikih, Holbrookovih "pasa sa smetišta", odnosa prema braniteljima slobode nekad i danas, biskup Ratko Perić (*Pozdrav Hrvatskom narodnom saboru*, Mostar 3. ožujka 2001.; vidjeti "Fokus", 25. lipnja 2004.) kroz zgodu iz tursko-austrougarskog rata (1875.-1878.) daje nam sjajnu usporedбу tadašnjeg engleskog konzula Holmese i suvremenog engleskom 'konzula na Balkanu' lorda Davida Owena. I ondašnji i sadašnji međunarodni političar branio je samo jednu stranu, ali je, za razliku od Owena, Holmes znao pokazati da ima i ljudskosti u njemu. Na žalost, danas je situacija puno gora. Nekad su konzuli bili sličniji Holmesu, a danas Owenu. Tako npr. današnji je visoki i svemoćni izaslanik tzv. međunarodne zajednice Paddy Ashdown to postao zahvaljujući lažnim optužbama (Tuđmanova salveta!) i svjedočenju na Haaškome sudu, a njegov prethodnik Wolfgang Petritsch je u svom mandatu organizirao i provodio oružane pljačke hrvatskih banaka.

Sud u Haagu je tipična institucija svijeta u kome sve tradicionalne vrijednosti treba poništiti, a promovirati ono što je do skora bilo najgore i najodvratnije. Tako

se danas proganja domoljublje, a promoviraju i obožavaju izdajice. Što su gori, tj. bolji po mjerilima svjetskih moćnika, to će više napredovati. Dovoljno je (lažno) svjedočiti protiv svojih, odavati državne tajne. Po mogućnosti i "dotjerati ih".

I doista, u takvom svijetu prvi hrvatski predsjednik bio je nešto posebno. A s njim i njegov narod. Teoretski (*Velike ideje i mali narodi*), stvaranjem neovisne države i pobjedom u obrambenom i oslobođilačkom ratu, pokazao je da malim narodima ima mjesta u novom svjetskom poretku. A cjelokupnom svojom politikom raskrinkavao je one koji stvaraju ovakav novi svjetski poredak. Zato je bio stalna prijetnja, ocrnjivan i optuživan za sve i svašta. Zar je slučajno to što je Sveti Otac izabrao baš Hrvatsku za svoj stoti posjet? I prva poruka toj "maloj" Hrvatskoj bila je da je sloboda nešto što nema cijene. Pomicili bi: tuđmanovski, zar ne? Zapravo, Sveti Otac samo slijedi nauk Katoličke crkve. Još Sv. Toma Akvinski dorađuje i sustavno izlaže nauku o pravednom ratu u svom velebnom i nenadmašivom teološkom opusu. A govorio je i o domovini, domoljublju i dužnostima koje svatko ima prema domovini.

Nažalost, svjetski moćnici su našli mnoge u Hrvatskoj da sprovode njihovu politiku. O takvima je akademik Slobodan Novak znao reći: "Ja sam iskreno iskazivao svoje poštovanje ličnosti i djelu osnivača slobodne hrvatske države, Franji Tuđmanu, i osjećam duboku zahvalnost prema tomu hrvatskom velikanu, bez ikakvih naivnih iluzija o njegovoj nepogrješivosti i nadzemaljskoj čistoći, i bez ikakva strančarenja. S jedinim žaljenjem što mu sudbina nije dala vremena da nam državu zaštiti od globalizacije, onakve kakvu, čini se, priželjkaju veliki, da zaštiti našu nezavisnost od fiktivne Europe, a Domovinski rat od haškoga Usuda i njegove sramotne pravde. U tome sam se još više učvrstio nakon prizemne komunističke hajke na prvoga hrvatskog predsjednika, kojemu ni ovi predavci ni njihovi pajdaši nisu ni do gležanja, i nakon nečasne harange, kakvu u ovoj tužnoj Hrvatskoj nije doživio ni Pavelić."

Nema dvojbe da je Carl Gustaf Ströhm bio u pravu tvrdeći da Hrvati kao malobrojan narod ne mogu očekivati ni za sto godina da se pojavi jedna tako velika ličnost kakav je bio dr. Franjo Tuđman. Ali, zar se doista moralo ići u apsolutnu pokornost svjetskim moćnicima?

Sjetimo se kako je vojni biskup Juraj Jezerinac koji je, u trenutcima kada su iz Haaga stigle optužnice protiv generala Gotovine i Ademija, upozoravao da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta."

Međutim, danas je u Hrvatskoj prevladalo uvjerenje da se ne treba suprotstavljati svjetskim moćnicima. U Hrvatskom se saboru teško može čuti govor o ponosu i dostojanstvu. Hvale se svojom poslušnošću svjetskim moćnicima. Tko je prije uvidio da gazde treba slušati – hit je današnjeg trenutka.

I to u vrijeme kada američki vojni povjesničar Charles R. Shrader (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West Point) kaže: "Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu." I doista. Ponos i dostojanstvo? Što to bijaše?

Vratimo se riječima francuskog vojnog biskupa. Njegove riječi su doista točno opisale hrvatski narod u vrijeme prvog hrvatskog predsjednika. Prigodom podizanja spomenika Ocu hrvatske države dr. Franju Tuđmanu na Širokom Brijegu održana je i tribina na kojoj smo, neovisno jedan od drugog, akademik Dubravko Jelčić i ja ustvrdili da je dr. Franjo Tuđman najveći svjetski državnik s kraja XX. stoljeća. S njim bili smo veliki i mi!

Ali, imamo li mi i danas to što sve više nestaje? Imamo li vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti? Ili su u pravu pragmatični hrvatski političari, i narod koji ih je izabrao: bez velikog vođe, kakav je bio Tuđman, ne možete se ni suprotstaviti svjetskim moćnicima.. Nestankom takvih velikana današnjim kreatorima svjetskog poretku, u kome je bitan novac, a ne čovjek, uvelike je olakšan posao. I u Hrvatskoj i u svijetu!²

"Fokus", 16. srpnja 2004.

---

² Italicom su dani djelovi teksta koji nisu objavljeni.

STRATEŠKO CILJANJE

FRANJO KAO EUROSKEPTIK I EUROFOB

U zagovaranju hrvatskog suvereniteta Tuđman nije bio usamljen.

Ideološki novogovor medijanizirane hrvatske stvarnosti od Franje Tuđmana, državnika sklonoga Zapadu, pravi proteuropljanina, crpeći "argumentaciju" iz njegovog dosljednog zagovaranja hrvatskih prava i interesa. Tom metodom svaki normalan, slobodan i misleći Hrvat može se proglašiti eurofobom, kao nekad klerofašistom. Proizvođači etiketa istoga su ideološkog sklopa i onda i danas.

Ponekad je zabavno gledati na koje sve načine naši jugonostalgičari okrivljuju Oca hrvatske države dr. Franju Tuđmana. Tako Zoran Pusić u "Feralu" piše: "Kao Tuđmanove najteže pogreške, da to formuliram najblaže moguće, ocjenujem zagovaranje 'humanog etničkog preseljenja', za koje je kao povjesničar mogao znati da će se na terenu pretvoriti u krvavo etničko čišćenje..." Naravno, za etničko čišćenje nije mu kriv Sloba i velikosrpska agresija nego Franjo. Zar nije dirljiva ta velika ljubav prema Slobi i Jugiji. Zato me ljuti kada Gojko Borić ("Fokus", 23. srpnja 2004.) kaže za g. Pusića da je "humanitarac". Pa čovjek koji, kao što vidimo, zna samo za ljubav doista je humanitarac, bez nekakvih navodnika, zar ne?

Međutim, u današnjem trenutku za ovu državu je pogubniji Franjin euroskepticizam. To izvrsno uočava Davor Butković ("Jutarnji list", 17. srpnja 2004.): "Riječ je, definitivno, o krajnje nacionalističkom tipu euroskepticizma, koji u ulasku Hrvatske u Europsku uniju vidi gubitak državnog suvereniteta. Taj oblik euroskepticizma, koji opravdano možemo početi nazivati eurofobijom, zapravo je utemeljen u ideologiji kasnoga Franje Tuđmana, pokojnog predsjednika koji je u svojih posljednjih nekoliko godina manifesno iskazivao izrazitu skepsu prema euroatlantskim integracijama, koja je sezala do te mjere da je u proljeće 1999. javno bio predložio podjelu Kosova na zapadnu (albansku) i rusku (srpsku) interesnu zonu."

Doista je strašno vidjeti koliko je Franjo bio protiv tih zapadnih integracija, pa tako nešto predlaže za centar zapadnog svijeta – Kosovo. Tu čak i spominje nekakvu rusku (srpsku) interesnu zonu, kao da nama nije poznato da su Srbi veliki prijatelji zapada, koji su itekako pomogli Slobi u pokušaju sredivanja stanja u neposlušnim republikama bivše države. Butković je još blagonaklon prema Tuđmanu, pa nije ni spomenuo onaj članak iz Ustava kojim se zabranjuju nekakva balkanska povezivanja. To je bio i ostao veliki hrvatski problem, jer ga ni trećejanuarska vlast nije uspjela riješiti. A Butkovićeva blagonaklonost prema Tuđmanu vidljiva je i kada govori o ideologiji kasnoga Tuđmana. A Tuđman je stalno govorio o nekakvom suverenitetu, pa je čak ušao u rat da se suprotstavi velikosrpskim oslobođiocima. Sve zbog toga suvereniteta. Strašno, zar ne?

Jasno je da Tuđman nije bio usamljen. To ispravno uočava Butković: "Podjednako snažna sumnjičavost prema zapadu bila je vidljiva i u nizu eseja, poslike i knjiga, bliskog Tuđmanovog suradnika, pisca Ivana Aralice, a i danas je prisutna među drugim najviše nacionalistički orijentiranim HDZ-ovim intelektualcima, o čemu svjedoči programatski interview akademika Dubravka Jelčića 'Hrvatskom slovu' otprije dva tjedna, u kojem je Jelčić, kao deklarirani hadezeovac, pokušao artikulirati protueuropsku političku platformu..."

A doista je strašno što to poručuje akademik Jelčić: "Nitko nema hrabrosti reći ovom narodu, a pravi je trenutak za to, da prestane kukati i ogledavati se oko sebe, da se okrene sebi i potraži u sebi odgovore na sva svoja pitanja i rješenja za sve svoje nevolje. Nitko mu nema petlje reći, da mu valja zasukati rukave i uložiti maksimum svojih sposobnosti, svoga znanja i svoje energije, jer bez požrtvovnoga rada svakog pojedinca na svim područjima nema boljeg života, nitko nam ga drugi ne će osigurati, pa ni EU, ako se ne pobrinemo da ga osiguramo sami sebi."

Butković sigurno osuđuje "nesnošljivost prema SDP-u" i ne samo njemu, koja je tako prepoznatljiva u Jelčićevu tekstu: "Ali mi je a priori sumnjivo to što su danas najgrlatiji i najbeskompromisniji zagovornici EU svi prononsirani hrvatski Jugoslaveni i jugokomunisti, oni isti koji bi vas prije dvadesetak godina, dok su bili socijalistička vlast, strpali u buturnicu kao buržoaskog elementa, da ste glasno zagovarali ulazak (tadašnje) Jugoslavije u (tadašnju) Europsku zajednicu."

Slično Jelčiću i Ivan Kordić u "Fokusu", 23. srpnja 2004. poručuje da su bedastoće to "kako je hrvatski strateški cilj ulazak u EU i NATO", jer to navodno "ne može biti cilj, nego sredstvo. Cilj može biti samo blagostanje Hrvata, odnosno (...) hrvatskih građana".

Dovoljno da se uvjerimo koliko je Butković u pravu kada govori "krajnje nacionalističkom tipu euroskepticizma". Sami da rješavamo svoje nevolje! Ili da nam je cilj "blagostanje Hrvata", a ne ono što gazde kažu. Ma vidi ti njih. Očito, još nisu naučili ono što sam napisao u otvorenome pismu američkom veleposlaniku još 18. ožujka 2000.:

"Zato Vas još jednom molim da ipak novoj hrvatskoj vladi omogućite što više mrvica kako bi ona mogla dugo vladati na dobrobit velikog i plemenitog nam američkog naroda."

"Fokus", 13. kolovoza 2004.

FRANJO FAŠIST?

HOĆEŠ HRVATSKU? TI SI FAŠIST!

Hrvatski komunistički antifašizam patološki je mrzio i mrzi hrvatsku državu i "kao takvu" i kao bilo kakvu. Zato su politički procesi nakon 1945. i 1971. i danas u Hrvatskoj najviši oblici zaštite ljudskih prava.

Najnoviji slučaj u svezi dr. Mile Budaka dao je konačnu potvrdu tezi da je Franjo fašist. To nam potvrđuje Carl Gustaf Ströhm ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.), koji spominje njegove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna." Jasno je što nam oni žele poručiti. To izvrsno primjećuje poznati hrvatski domoljub Tomislav Klauški kada u "Slobodnoj Dalmaciji" od 25. kolovoza 2004. kaže kako se "daleko otišlo u rehabilitaciji ustaštva i kad 120 javnih radnika u otvorenom pismu poruči kako je ratni zločinac zapravo žrtva. Kako su ustaše zapravo borci za hrvatsku državu, a komunisti ubojice i zatiratelji svega hrvatskoga." U pravu je Klauški kad konstatira kako je "HDZ-ova vlast stvorila ove tobožnje uglednike", tj. osobe "koji se predstavljaju kao profesori, znanstvenici i javni djelatnici". Uglednici, a nisu komunisti ili *jugosloveni*, drugovi, kako je to moguće! Sjetimo li se i parole s beogradskih ulica "Papa ustaša", jasno će nam biti zašto Ivan Miklenić u "Glasu Koncila" od 22. kolovoza 2004. tvrdi: "Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Vladimira Nazora koji je kao predsjednik Hrvatskog sabora neposredno nakon rata potpisao više zakona koji su imali katastrofalne posljedice za mnoge posve nevine ljude? Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Ive Andrića koji je – kao što je poznato – za vladu Kraljevine Jugoslavije sastavlja genocidne upute kako istrijebiti Albance s Kosova?" Ako se sjetimo da je Sveti Otac osudio tri totalitarne ideologije iz prošlog stoljeća, a hrvatski "antifašisti" tj. komunisti su uključeni u tu osudu, očita je opravdanost parole s beogradskih ulica. Ne čude reakcije Gordana Pandže ("Vjesnik", 21. kolovoza 2004.): "Stavlјati znak jednakosti između Budaka i Nazora samo je dodatna potvrda da dio ljudi u Crkvi još ne želi vidjeti stvarnu razliku između fašističkog i antifašističkog pokreta." A za Dragu Pilsela je to, ispravno, "Fašizacija Glasa Koncila" u "Novom listu" od 22. kolovoza 2004.: "Razumljivo je da urednik Koncila ne shvaća što je to antifašizam, ali zašto u zraku treba lebdjeti sumnja da biskupima odgovara fašizacija njihova glasila." Kako bistar partijsko antifašistički zaključak! Na tragu

fašizacije Glasa Koncila su i Gojko Borić i Nenad Piskać ("Fokus" od 13. i 20. kolovoza).

O plemenitim komunističkim pobudama najbolje govori Titov proglašenje nakon napada Njemačke na SSSR u kome poziva "naše narode" na borbu protiv Nijemaca "da bi čuvali dragocjenu krv sovjetskih naroda". Današnji Tuđmanovi, dakle fašistički, sljedbenici tvrde da takav plemeniti poziv znači pozivanje na bratoubilački rat, tj. na prolijevanje krvi hrvatskog naroda (i ne samo njega) da bi se sačuvala "dragocjena krv sovjetskih naroda". A jedan od potpisnika "apela" (J. Pečarić, *Nepočudne knjige*, Zagreb, 2003.) čak piše: "Kažu da je dr. Ante Pavelić fašist, a NDH fašistička država, samo zato što su bili na strani Njemačke i Italije. Apsurd sličan priči kako je mali Ivica postao fašist: Topio se mali Ivica u moru. Na obali su bili fašist i antifašist. Antifašist je okrenuo glavu, a fašist skočio u more i spasio malog Ivicu. Ivicu su odmah proglašili fašistom. Pa spasio ga je fašist. Zašto se nije jednostavno utopio kada je video da antifašist okreće glavu? Ivica nije dugo živio, ali ni danas o njemu ne pričaju kao o malom Ivici nego o Ivici fašistu."

Nova nadahnuća propagandističke poezije

A što tek reći za komentar akademika Dubravka Jelčića duboko humane pjesme Ivana Gorana Kovačića ("Građa za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13.) pod naslovom *Mrzimo vas!*:

Mrzimo vas, hulje,

Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj kluci
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

Jelčić se usudi napisati: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom *Mrzimo vas!* ili oda *Komunističkoj partiji*, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideoološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana." (*Povijest hrvatske književnosti*, Zagreb, 2004.) A koliko je tek partizanskih zločina bilo inspirirano ovim stihovima? To bi dr. Puhovski, Budakov "književni" kritičar, morao znati! Znamo da su procesi nakon 1945. i 1971. najviši oblik poštivanja ljudskih prava. To nam je potvrdio Helsinski odbor koji je na čelo HHO-a postavio svjedoka optužbe u jednom takvom političkom procesu!

Zato ne treba dokazivati da je Franjo fašist. On je to već zbog same činjenice da je stvorio neovisnu hrvatsku državu!

"Fokus", 3. rujna 2004.

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, KNJIŽEVNIK MILE BUDAK SADA I OVDJE, ZAGREB, 2005.

NEUMOLJIV SVJEDOK RAZLIKA IZMEĐU KOMUNISTA I USTAŠA

U povodu najnovije hajke na Katoličku crkvu u svezi sa spomenikom književniku Mili Budaku, Ivan Miklenić u *Glasu Koncila* od 22. kolovoza 2004. izvrsno primjećuje:

"Hoće li oni prema istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Vladimira Nazora koji je kao predsjednik Hrvatskog sabora neposredno nakon rata potpisao više zakona koji su imali katastrofalne posljedice za mnoge posve nevine ljude? Hoće li oni po istim kriterijima podvrgnuti prosuđivanju Ive Andrića koji je – kao što je poznato – za vladu Kraljevine Jugoslavije sastavljaо genocidne upute kako istrijebiti Albance s Kosova?"

Tri totalitarne ideologije

Miklenić jasno i definira te koji napadaju Crkvu: "...ili su svjesno propagatori partizansko-komunističkog mita koji opravdava Budakovu egzekuciju u lipnju 1945. ili su pak tek nasjeli tom mitu".

Bilo je očekivati da će se mnogi prepoznati. Tako Gordan Pandža u *Vjesniku* od 21. kolovoza 2004. piše: "Nema dokaza da je Nazor potpisivao pogromske zakone protiv bilo kojih rasnih nacionalnih ili vjerskih skupina ili na bilo koji način poticao njihove progone. A stavljati znak jednakosti između Budaka i Nazora samo je dodatna potvrda da dio ljudi u Crkvi još ne želi vidjeti stvarnu razliku između fašističkog i antifašističkog pokreta".

A Dragi Pilselu to je već "Fašizacija Glasa Koncila", kako se naziva tekst u *Novom listu* od 22. kolovoza, koji završava riječima: "Razumljivo je da urednik Koncila ne shvaća što je to antifašizam, ali zašto u zraku treba lebdjeti sumnja da biskupima odgovara fašizacija njihova glasila."

U pravu je gospodin Pandža. Bilo bi strašno da Crkva u Hrvata ne vidi razliku između ustaška i komunista. Sveti je Otac osudio tri totalitarne ideologije iz prošlog stoljeća: fašizam, nacizam i komunizam. Dakle, takozvani hrvatski antifašisti, tj. komunisti, uključeni su u tu osudu. Međutim, ustaški pokret je samo suradivao s ostalim dvjema totalitarnim ideologijama.

Kakva je komunistička ideologija, najbolje nam govori Titov proglašenje nakon napada Njemačke na SSSR. On u njemu poziva "naše narode" na borbu protiv Nijemaca "da bi čuvali dragocjenu krv sovjetskih naroda". Jasno je da to u NDH znači pozivanje na bratoubilački rat, tj. na proljevanje krvi hrvatskog naroda (i ne samo njega) da bi se sačuvala "dragocjena krv sovjetskih naroda".

Smiješno je što gospodin Pilsel misli da to gospodin Miklenić ne zna! Sam za ustaše kaže da su "hrvatski nacionalisti", a fašizacija *Glasa Koncila* mu je upravo to što u *Glasu Koncila* znaju što su hrvatski "antifašisti". Pandža očito zna da je Sveti Otac osudio i komuniste i fašiste, pa su mu i ustaše fašisti.

Zašto Nazor, Cesarec, I. G. Kovačić da, a Budak – ne?!

Nenad Piskač piše u *Fokusu* od 20. kolovoza: "Ako nije dovoljan razlog za podizanje spomenika činjenica da je Budak bio hrvatski književnik, onda se otvara pitanje: zašto Nazor ili Cesarec da, a Budak ne?" A gdje da smjestimo Ivana Gorana Kovačića. Sjetimo se da je u „Građi za kulturno-umjetnički rad“, 1943 g. str. 13.) tiskana njegova pjesma "Mrzimo vas!" .

Ona glasi:

Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvnici,
Vi, pljačkaške rulje!
U majčinoj kluci
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.

Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat
Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množit
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I kliktali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

O tome piše i akademik Dubravko Jelčić u *Povijest hrvatske književnosti* (Zagreb, 2004. str. 407-408): "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom *Mrzimo vas!* ili oda *Komunističkoj partiji*, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana."

Sloboda i nezavisnost

A koliko je tek partizanskih zločina bilo inspirirano tim stihovima? Prema "Nazorovim" zakonima ubijani su i proganjani uglavnom Hrvati, a to nije "dragocjena krv" "bilo kojih rasnih nacionalnih ili vjerskih skupina". I to Pandži kao nije rasizam! Rasizam na koji ih nije nitko prisiljavao, za razliku od "rasnih zakona" u NDH za koje je poznato da su nešto što je bio "danak" Nijemcima.

Poznato je, naprimjer, kako je križevački biskup Janko Šimrak intervenirao kod Slavka Kvaternika da se ne donose rasni zakoni, a Kvaternik mu je odgovorio da nije u poziciji da to učini jer je to "koncesija koja se mora pridonijeti Nijemcima".

A Budaka treba posebno ocrniti upravo zato što je on neumoljiv svjedok ovih bitnih razlika između komunista i ustaša. Naime, Ivan Meštrović je u svojoj knjizi "Uspomene na političke ljude i događaje" (Zagreb, 1969.) zapisao i ove Budakove riječi: "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna." Treba li opet spomenuti da je prva poruka koju nam je dao Sveti Otac prilikom nedavnog posjeta bila ona o slobodi?

A još gore im je što to isto tvrdi i dr. Franjo Tuđman. Naime, Carl Gustaf Ströhm je u *Hrvatskom slovu*, od 8. studenoga 2002. spomenuo njegove riječi: "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."

"Stajališta Vjesnika", 25. kolovoza 2004.

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI?

Posvećeno uspomeni na velikog hrvatskog književnika Dubravka Horvatića

"Sudbinu nekog pisca ne određuje samo ono za što ga se optužuje. Potkrijepit će to sasvim neskromno jednim autobiografskim primjerom: s jeseni prošle godine šestokraka (ili možda samo jednokraka?) vlast zatražila je da se iz čitanke za srednje škole izbace Mile Budak, Anka Petričević, odnosno Sestra Marija od Presvetoga Srca, Andelko Vuletić, Ivan Tolj i Dubravko Horvatić. Bilo je jasno da je to čin primitivnoga političkoga revanšizma: izbačeni su (osim mene), dakle, jedan visoki dužnosnik Nezavisne države Hrvatske, navodno ratni zločinac, jedna redovnica, jedan saborski zastupnik HDZ-a i jedan hrvatski general, bez obzira na vrijednost i sadržaj njihovih djela u tim čitankama." (Dubravko Horvatić, *Od Tuđmana do tuđinaca*, Zagreb, 2002., str. 55.)

ŠTO SE KRIJE IZA NAPADA NA POTPISNIKE APELA ZA OBNOVU MONTIRANIH SUDSKIH PROCESA IZ VREMENA KOMUNISTIČKE DIKTATURE

KRIPTOKOMUNISTI DANAS MANIPULIRAJU HRVATSKOM JAVNOŠĆU

Slavko i Ivo Goldstein objavili su u *Novom listu* od 28. kolovoza 2004. članak "Budaka bi i u Nürnbergu osudili" u kome pokušavaju polemizirati s apelom o dr. Mili Budaku. Istini za volju sam tekst je napredak u pisanju Goldsteinovih, što smo već pokazali u članku "Je li Puhovski sveta krava". Kako je svaki početak težak, tako je i ovaj dobar dio malen u odnosu na ostalo. Naravno u pravu su s Nürnbergom. Tamo bi osudili bilo koga kome bi sudili. Naime, tamo je suđeno samo onima koji su bili okrivljeni za zločin protiv mira, tj. zločin agresije i to je bio prvi i najvažniji zločin. Nezgodno je samo to što ne znamo koji je to zločin protiv mira izvršio Budak. Vjerojatno Goldsteinovi vjeruju da je taj sud istovjetan današnjem Sudu u Haagu, u kome se osuđuju oni koji su "agresori" jer oslobađaju okupirana područja svoje zemlje. S druge strane Goldsteinovi su i poznati po tome što pokušavaju svojim "znanstvenim" radom dokazati da su ustaše bile gore od nacista, odnosno NDH od Hitlerove Njemačke.

Goldsteinovi ne razlikuju fraze "osuđeni ratni zločinac" i "dokazani ratni zločinac"

Ispod naslova je izvučen slijedeći dio njihova teksta: "Tvorci Apela upadaju u plitke, javnih djelatnika nedostojne kontradikcije: Milu Budaku se ne može nazivati ratnim zločincem, jer ga je takvim proglašio nekorektan sudski postupak, ali se zato u Apelu neke neimenovane ljude naziva 'dokazanim ratnim zločincima',

iako protiv takvih na koje se očigledno misli nikada nije proveden nikakav dokazni postupak niti postoje bilo kakve sudske odluke." Naglasak je na riječi plitak jer ona sjajno opisuje sam članak Goldsteinovih. Već u ovoj rečenici Goldsteinovi pokazuju da ne razlikuju značenja jezičnih sklopova "osuđeni ratni zločinac" i "dokazani ratni zločinac". Oni misle da je nešto dokazano samo ako je to urađeno na sudu. Akademik Dubravko Jelčić u svom Dnevniku ovako komentira ove tvrdnje:

"Gg. Goldstein senior i junior ljute se što Apel ne priznaje da je Budak bio ratni zločinac, jer su ga takvim proglašili "dokazani ratni zločinci", navodeći činjenicu koja je neosporna, da njih, Budakove sudce i tužitelje, nijedan sud nikada nije proglašio ratnim zločincima. Naravno da nije, kad su oni bili nedodirljivi partijski moćnici, koji su imali a priori pravo da ratnim zločincima proglašavaju druge! No i bez suda, na temelju postojećih dokumenata, koji najčešće dolaze iz njihovih vlastitih izvora, dok su se još hvalili takvim svojim 'herojskim' podvizima, proizlazi logički takav zaključak. Je li Koča Popović, zapovjednik II. armije, pred čijim sudom je Budak osuđen, počinio ratni zločin kad je na sriemskom frontu 1945. tenkovima prelazio preko do pojasa ukopanih živilih ratnih zarobljenika, zbog čega ni kao ministar vanjskih poslova nije smio stati nogom na teritorij Savezne Republike Njemačke? Jesu li bili ratni zločinci Marko Belinić, Moša Pijade, Rade Bulat, Milka Kufrin i drugi, koji su ubijali vlastoručno ratne zarobljenike bez ikakvih suđenja? A da su to činili potvrđuju često njihove vlastite izjave!"

"Klimave teze"

U odjeljku *Klimave teze* kažu da su klimave teze i pitanja iz Apela 125-orice "popraćene retardiranim stilom optužbi protiv novinara, intelektualaca, UJD-jevaca, pravnih eksperata, 'znanstvenih autoriteta', 'kriptokomunista koji su medijski ovladali gotovo cijelim duhovnim prostorom' i 'tvrdih zagovornika pravne države i depolitizacije sudstva koji se kamufliraju demokratskim načelima'". Jelčić kaže: "Moram priznati da ne razumijem ovu rečenicu. Što je to retardirano u konstataciji činjenice, da su mnogi današnji tužitelji Budaka, koji se solidariziraju s kvalifikacijama što ih je o njemu dao Vojni sud II. armije NOV i POJ, lipnja 1945. u Zagrebu, kasnije i sami bili svjedoci obtužbe na političkim procesima pred jugokomunističkim sudovima 1972., poslije Karadordjeva (zanimljivo je da su Goldsteini iz ovog dijela Apela 'zaboravili' spomenuti: integralne Jugoslavene i svjedoke optužbe na političkim procesima; op. J.P.)? da su zatim, u danima stvaranja neovisne Republike Hrvatske bili članovi UJDI-ja ('Udruženja jugoslavenske demokratske inicijative'), deklarirajući se i time kao zagovornici Jugoslavije i protivnici slobodne Hrvatske? Te činjenice, kako ih ja svaćam, naprosto su činjenice, a konstatirati činjenice nije ni retardirano ni neretardirano. To je naprosto istina. Da su kriptokomunisti danas monopolizirali ogromni dio hrvatskoga medijskog prostora, a da se pritom kamufliraju demokratskim frazama, sasvim onako kako su to činili i prije 1990., i to je nažalost činjenica, koju nije težko dokazati najobičnjim prelistavanjem novina i revija koje izlaze u Hrvatskoj. Reći to otvoreno znači također govoriti istinu, a nju,

istinu, samo idejni pristaše jugokomunizma mogu danas nazvati 'retardiranim stilom'. Bio bih silno razočaran ako bi se pokazalo, da među njih valja ubrojiti i gg. Goldstein (seniora i juniora)."

Možemo samo dodati da akademik Jelčić itekako treba već biti razočaran. Naime, poznato je kako je npr. Ivo Goldstein poziv nadbiskupa Bozanića da se u medijima ne koriste laži nazvao pozivom na cenzuru. Ili reakcije oba Goldsteina na moj interview u *Slobodnoj Dalmaciji* kada su u tekstu "Akademik Pečarić uporno laže" krivotvorili moj tekst i polemizirali s tom krivotvorinom. I zaprijetili mi: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". I doista, moj odgovor u kome sam raskrinkao njihove laži *Slobodna Dalmacija* nije objavila!

"Srbe na vrbe"

Nevjerojatna je prva rečenica odjeljka *Mržnja u stihovima i prozi* kad Goldsteinovi tvrde: "Nije točna tvrdnja autora Apela da je uzrečica 'Srbe na vrbe' Budaku nehotice 'izletjela' u govoru 25. svibnja 1941. u Varaždinu." Podsjetimo se što piše u našem apelu: "Rečenica 'Srbe na vrbe', koju je izrekao u Varaždinu, a za koju je i sam priznao prijateljima, kad su mu zbog nje prigovorili, da mu je "izletjela", nije njegova rečenica: nju je prvi izrekao 1914. Slovenac Marko Natlačen, kojemu to nije smetalo da u vrijeme Kraljevine Jugoslavije bude istaknuti član slovenske Klerikalne stranke Antuna Korošeca, a onda, kao takav, sredinom tridesetih godina postane i ban Dravske banovine! To međutim nije isprika za nj. Budaku se ona ne može oprostiti, ali je li ta krivnja dovoljna da ga se proglaši ratnim zločincem? Ne bi li regularni sud povezao tu rečenicu s onom željeznom šipkom i proveo potrebna vještačenja, koja se nameće sama po sebi?"

Kao što je očito, ne tvrde autori da je Budaku ta rečenica slučajno izletjela, već to tvrdi sam Budak!

"Bježte, psine, preko Drine"

Argumenti koji koriste Goldsteini samo potvrđuju ono što sam Budak kaže. Naime, Golsteinovi dalje pišu: "Nije to ni izdaleka jedina Budakova krivnja koja je navodno bila 'dovoljna da ga se proglaši ratnim zločincem', kako nam to sugeriraju autori Apela. Budak je već u listu *Ustaša* 1933. i u godišnjaku *Nezavisna Država Hrvatska* početkom 1934. napisao cijeli niz sličnih rimovanih uzrečica, tako na primjer u čast Paveliću:

S Velebita Ante kliče,
zublje gore, puške ore:
Bježte, psine, preko Drine,
Hrvati se za Dom bore!

I u ostalim političkim tekstovima što ih je pisao u talijanskoj emigraciji 1933. – 1938. godine Budak je raspirivao vehementnu protusrpsku, kasnije i protužidovsku mržnju i u tom pogledu bio je jedan od najradikalnijih ustaških govornika i pisaca."

Iako je poznato da sve navode Goldsteinovih treba provjeriti, dopustimo da je točno ovo u Budakovim uzrečicama. Međutim, nevjerojatno je da Goldsteinovi ovdje polemiziraju s našom tvrdnjom o toj rečenici i proglašenju Budaka ratnim

zločincem. Naime, oni govore o razdoblju od 1933. do 1938. godine! Slično sveučilišnom profesoru Nikoli Viskoviću koji će u *Feralu* od 27. kolovoza 2004. govoriti o "ulozi Mile Budaka koji je potpisivao rasne zakone onda kada to u Evropi još nitko nije radio". Visković hoće valjda reći ili da NDH postoji od 1935. godine kada su takvi zakoni doneseni u Njemačkoj, ili da Njemačka nije u Europi.

Pri tome je u naslovu riječ "mržnja". Doista, zašto ne bi bilo i mržnje u Budaku kao posljedice takvog zločina načinjenim nad njim? Ili nije zločin sam napad jer je učinjen nad hrvatskim književnikom? A sam Budak u svom svjedočenju kaže: "U ustaški sam pokret stupio koncem ožujka 1933.. 'Novi pokret' je organizirao na mene atentat 7. lipnja 1932, u kojem sam bio teško ranjen, ali sam ostao živ. Nakon toga je bio 2 puta na mene zasnovan atentat, no svaki je puta osujećen, ali ja uslijed tih prilika više nisam mogao ostati u zemlji, jer sam osim svega bio i pod stalnom policijskom paskom."

Ako su takve rečenice, ako su i skovane neposredno nakon zločina nad samim Budakom, dakle mnogo prije početka rata, ratni zločin, što je onda pozivanje na mržnju tijekom rata. Podsjetimo se iznova da je Ivan Goran Kovačić u "Gradi za kulturno-umjetnički rad" (1943 g. str. 13.) napisao pjesmu:

Mrzimo vas! (tekst pjesme dan je na str. 99-100)

Posljednju strofu spominje i Jelčić u svom komentaru gore navedenih rimovanih uzrečica koje je "napisao navodno" Budak 1933. i 1934.: "Priznajem da to nikad ne bih napisao i da to ni njemu nije trebalo. Ali ako je to ratni zločin, onda je ratni zločinac i Goran Kovačić, koji je u pjesmi *Mrzimo vas!* napisao 1943. ove stihove: (dana je zadnja strofa). Budak je zagovarao progon, a Goran Kovačić pokolj. Tko bi onda imao biti ratni zločinac od njih dvojice?"

Interesantno je da je sam Budak na sličan način ovo komentirao. Naime, glavna točka optužbe protiv Budaka, zbog koje je i ubijen, bila je upravo rečenica "Bježite, psine, preko Drine", a sami Goldsteinovi ne navode da ju je on javno izrekao tijekom obavljanja svoje ministarske dužnosti. Evo kako je to komentirao sam Budak na suđenju: "Čuo sam već ovdje opetovano, da sam negdje rekao i: "Bježite, psine, preko Drine." Ne sjećam se da sam to rekao, no da sam i rekao bilo bi neukusno i uvredljivo, ali ujedno i u tako lošoj formi jedan dokaz više, da mi nije bila bliza pomisao, da se može hrvatsko-srpski spor riješiti ili klanjem ili ubijanjem, nego samo međusobnom izmjenom pučanstva."

Zlatno roblje!?

Goldsteini dalje pišu: "S obzirom da je u mladosti iskazivao znatno razumniji i snošljiviji odnos prema Srbima (*Zlatno roblje*, memoarski zapisi iz srpskog ratnog zarobljeništva), njegovi dobri znanci i kasniji istraživači mahom drže da je preobražaj nastao kao posljedica teških rana što ih je Budak zadobio u pokušaju atentata na njega 7. srpnja 1932. u Zagrebu, poslije kojeg je 'postao drugi čovjek koji više nije bio psihički stabilan', pa se 'time objašnjava i njegovo političko

ponašanje, osobito u emigraciji na Liparima i dok je bio ministar u vlasti NDH 1941. godine' (Ivo Petrinović). U petnaest nedjeljnih govora, što ih je od 25. svibnja do 15. kolovoza 1941. održao na velikim javnim skupovima u hrvatskim gradovima, razradio je svoj verbalni radikalizam iz emigracije i stekao glas najsmjernijeg hvalitelja poglavnika Ante Pavelića."

Čisto Goldsteinovski je njihov komentar knjige *Zlatno roblje* koju je navodno napisao Budak. Pustimo Jelčića da to komentira: "Nedostojno je i manipuliranje memoarskom knjigom iz Prvog svjetskog rata, koja se ne zove *Zlatno roblje*, kako pišu gg. Goldstein senior i junior, nego *Ratno roblje*, a dokazuje 'da je [Budak] u mladosti iskazivao znatno razumniji i snošljiviji odnos prema Srbima'; ali ta knjiga, ako je i napisana u mladosti, objavljena je prvi put tek 1941., i to poslije 10. travnja, što gg. Goldstein senior i junior (očito nimalo slučajno) prešućuju. Jer upravo ta činjenica dovodi u pitanje osnovnu tezu gg. Goldstein seniora i juniora, dokazujući da je Budak i kao ministar mislio o Srbima isto ono što je mislio i u mladosti, jer da nije tako, zacielo tu knjigu ili ne bi objavio tada kada ju je objavio, ili bi je prije objavljivanja preradio. A nadasve dokazuje to, da je Budak kao pisac, kao književnik, bio književno vjerodostojan, neovisan o svojim političkim stajalištima (pa i zabludama, ako baš netko hoće čuti i tu rieč.)"

"Novo hrvatsko slovo", 15. listopada 2004.

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI? (2)

ZAŠTO JE OPASNA ISTINA O BUDAKU?

U HRVATSKOJ PRAVOG ANTIFAŠIZMA NIJE NITI BILO

"Ili se pokloni ili ukloni"

Vjerojatno same Goldsteine najbolje opisuje njihova tvrdnja: "Nije točno da je njegov posljednji veliki govor 15. kolovoza u Virovitici bio prema Srbima pomirljiv, kako se to tvrdi u Apelu 125-orice, jer krilatica 'ili mi (?) se pokloni ili ukloni' koju je tada razradivao nije nimalo blaga ni pomirljiva. Jelčić konstatira kako Goldsteini "ne spominju činjenicu, da ga je i sam Nedićev dnevnik 'Novo vreme' nazvao pomirljivim (tj. 'glasom razbora iz Hrvatske', op. J.P.)? Tu činjenicu ne spominju, jer je ne mogu osporiti, a težko im je demantirati i samoga Nedića, jer bi ispalo da su gg. Goldstein senior i junior veći Srbi od Nedića? A nije valjda baš tako!?"

U stvari akademik Jelčić je o tome pisao u članku "Mile Budak u svjetlu arhivskih istraživanja" objavljenom u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postavili pitanje: kakva je to vlada koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista izniman. Događalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjani po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila.'

U tim zapisnicima kaže se dalje: 'Razumije se, da su se pojedina zlodjela pročula i da se u vradi o tome govorilo. Tako se desilo, da sam ja u Virovitici na javnoj skupštini o srpskom pitanju među ostalim rekao, da u isto vrijeme na istom teritoriju ne mogu postojati dvije državne ideje, pa budući da je ostvarena NDH,

Srbima na tom teritoriju ne preostaje ništa drugo nego: ili se pokloni, ili se ukloni. Na to mi je netko između općinstva dobacio: gospodine, mi smo se poklonili. Ja sam odgovorio, da onda može biti siguran, da je u NDH zaštićen baš i kao svaki Hrvat. Kad sam se vratio u Zagreb, poglavnik mi je rekao, da je slušao prijenos moga govora i da je zadovoljan. Poslije nekoliko dana pročulo se, mislim u srpnju 1942., da je poklano jedno cijelo selo Srba koji su prešli na katoličku vjeru, na što sam ja otišao poglavniku i rekao mu, da se na ovaj način ne da vladati i učvrstiti država, a napose, da ja ne mogu i neću više držati skupštine, jer narod mora vjerovati, da ga svjesno varam. Poslije toga nisam držao više ni jedne skupštine.' (...)

Ovdje moram, samo radi istine, dodati i ovo: prema svjedočenju nekih ljudi, koji su upravo u to doba, upravo tih dana, bili u Virovitici najgovorniji, znam za taj događaj o kojem govori Budak. Čuo sam o njemu, kao četrnaestogodišnjak, iz usta gospodina – neću ga imenovati, nije više živ – koji je, uz nemiren tim događajem, o kojem govori Budak, otišao isti dan ministru unutrašnjih poslova Artukoviću i protestirao, na što mu je Artuković potvrdio da ima pravo. On se naime pozvao na poznati govor Pavelićev, održan preko radija možda samo tjedan-dva prije toga, u kome je rekao da su upravne vlasti jedine odgovorne za stanje sigurnosti i red na svome teritoriju i dodao, da bi on, Pavelić, kad bi bio kotarski poglavlar u nekom gradu, volio vidjeti onoga tko bi došao na njegovo područje i nešto vršljao bez njegova znanja i odobrenja, tko god to bio. Artuković i taj gospodin zajedno su otišli u Banske dvore i kad je čuo o čemu se radi, Pavelić je nazvao Stožer ustaške vojnica i Glavni stožer domobranstva zatraživši od njih izvešće, gdje su kritične noći bile jedinice pod njihovim zapovjedništvom u radijsu pedesetak kilometara oko Virovitice. Prema onome što sam ja čuo i zapamtio, rezultat te istrage bio je: da nit jedna jedina postrojba hrvatske vojske, ni ustaška ni domobraska, nije te noći bila u tom selu. Čak ni u njegovoj blizini. Mislim da zaključak nije teško izvesti. Naprotiv, on se nameće sam po sebi, ako znamo, a meni je to pričao godine 1971., čovjek koji je kao tadašnji partizanski aktivist sam u tome sudjelovao – ni njega neću imenovati, samo ću reći da je još uvijek živ – da su se 'drugovi' po partijskom zadatku u ljetu 1941. oblačili u pravoslavne popove,obilazili banijska i kordunska sela i uzbunjivali pravoslavno, ili ako baš hoćete i srpsko stanovništvo u njima, u stilu 'braćo Srbi, kako smo mi stradali, moramo se spašavati', a oni su im odgovarali, da nisu Srbi nego pravoslavci i da se to sve skupa njih ništa ne tiče. Ali 'drugovi' su bili uporni i diverzija je napokon imala uspjeha. I sad, kad su se 'drugovi' bili kadri odijevati u ruhu pravoslavnih popova, je li isključeno da su bili kadri i obući ustaške uniforme i kao tobožnji ustaše pobiti ili poklati jedno selo tzv. prijelaznika, jer su znali da će se poslije toga dogoditi ono što se zaista i dogodilo: da su svi preostali Srbi, bili prijelaznici ili ne, odmaglili u partizane. Tako se dizao ustank, tako se dizala revolucija, tako je nastajao 'narodni-oslobodilački pokret' i počinjala 'narodno-oslobodilačka borba' u Hrvatskoj. I to jednoga dana treba otvoreno reći, i ne samo reći nego to treba i javno dokazati, da bi se jednom zauvijek pokopao mit o tobožnjem hrvatskom fašizmu, da bi se zauvijek razobličila ova gnusna antifašistička kampanja, koja se još i danas vodi u Hrvatskoj – protiv Hrvatske.

Jer prema svemu što ja znam i što sam tijekom tridesetak godina skupio iz mnoštva knjiga najrazličitijih, pa i suprostavljenih orijentacija, iz dokumenta, svjedočanstva, memoara i arhiva, u Hrvatskoj, gospodo, pravog antifašizma, antifašizma u zapadnoeuropskim, pluralističkom smislu jednostavno nije ni bilo, naprsto zato jer nije bilo ni hrvatskog fašizma. U Hrvatskoj se tada nije borilo ni za fašizam ni za antifašizam, nego samo za hrvatsku državu – ili protiv nje. I to je ključ tragičnih zbivanja u Hrvatskoj od 1941. do 1945."

Vjerojatno je poznato da sam Budakovu sintagmu "Ili se pokloni, ili se ukлонi" usporedio je s Američkom "Voli ili napusti!" i konstatirao (*Hrvatsko slovo* 17. rujna 2004.) da za razliku od Amerikanaca, Budak ne traži da se zemlja u kojoj živiš voli, ali traži da je poštuješ. Očito Goldsteinovi misle da američka sintagma "nije nimalo blaga ni pomirljiva". Za mene je i ona kao i Budakova, kao što sam rekao u *Slobodnoj Dalmaciji* od 25. kolovoza 2004., humana poruka jer za onoga tko mrzi zemlju u kojoj živi, za njega je bolje da iz nje ode. Međutim, ako se promatra u sklopu cijele Budakove rečenice onda tvrdnja Goldsteinovih optužuje njih same. Naime, po njima u isto vrijeme na istom teritoriju mogu postojati dvije državne ideje. Danas u Hrvatskoj i imamo jugoslavensku (čitaj velikosrpsku) i hrvatsku, i za hrvatske Jugoslavene, doista tvrdnja da se u Hrvatskoj ne mogu boriti za Hrvatsku u Jugoslaviji (čitaj Velikoj Srbiji) doista jest nepomirljiva izjava. Zato hrvatski Jugoslaveni i jesu veći Srbi od Nedića, što u stvari i jest poruka moje poznate pitalice o razlici između četnika i Jugoslavena!

Godstini dalje tvrde "Još su manje pomirljive druge krilatice što ih je nizao u govorima u Gospiću, Slavonskom Brodu, Varaždinu i Pakracu, kao na primjer: 's Vlahom jedi samo pola zdjele, a s pola zdjele ubi ga zdjelom po glavi.'" S obzirom na već rečeno jasno je da bi logika Goldsteinovih bila na mjestu da mi nemamo pobunu Srba u NDH. Jasno je da je njima veći problem što Budak govori, od onoga što "ustanici" čine. Kako to sam Budak objašnjava na suđenju: "Ja sam na početku u NDH u više mjesta držao skupštine na kojima sam želio prikazati povjesnu važnost ostvarenja našeg sna o državi i ujedno raščistiti naš odnošaj prema srpsству. Intencija mi je bila tim skupštinama prirediti organizaciju ustaškog pokreta onako kako sam ju ja zamišljao. O Srbima sam iznašao narodno iskustvo, koje nisam formulirao ja nego sam narod. Nepovjerenje! To sam potkrepljivao narodnim frazama." To narodno iskustvo svjedočimo i mi sami. Sjećam se izjava naših ljudi o susjedima Srbima: "Do jučer su kod nas dolazili na kavu, a danas nas kolju." Bili su obaviješteni o napadima koji će uslijediti. Napuštali bi svoja mjesta noć prije, a da susjede ne bi obavijestili. Itd. Itd. Uvod knjige A. i J. Pečarić, *Strossmayerova oporuka* počinje ovako: "Mnogi su ime biskupa Strossmayera vezivali ili još uvijek vezuju za pojам jugoslavenstva. Za Jugoslavene kojih je u Hrvatskoj doista bilo puno u prošlom stoljeću, a i još uvijek ih ima, on je "mecena jugoslavenstva". Što bi se dogodilo kada bi takvima dali da pročitaju slijedeće tvrdnje:

"Da se naši Srbi u Srijemu ne boje, jao i zao čas katolicima! Ja mnijem da Srbima ne treba prostiti gdje ne imaju pravo, jerbo upravo tim bivaju smjeliji i drzovitiji."

"Narod nam je u vrlo opasnom položaju. Srbi su nam krvavi neprijatelji. Dobro je rekao - mislim Marković - da dočim se mi ljuto borimo prot Mađara, Srbin brat iza leđa na nas navaljuje."

"U srcu i u duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima. Stoga se naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati srpskim. Taj pojam se apsolutno ne smije upotrijebiti."

Odmah bi vas optužili za nacionalizam. A u stvari, prve dvije tvrdnje su uzete iz Strossmayerovih pisama Račkom od 29. veljače 1864. godine i 10. travnja 1884. godine, a posljednja iz njegovog pisma državnom tajniku Vatikana kardinalu Rampolli od 8. siječnja 1902. godine."

Zar to narodno iskustvo koje spominje Budak nije i Strossmayerovo?

"Likvidacije nepočudnih"

Odjeljak "Likvidacije nepočudnih" Goldsteini započinju ovako: "Doduše, Mile Budak nije pripadao zapovjednom lancu izvršenja genocidnih zločina i najvjerojatnije nikad nije sudjelovao u njihovu direktnom planiranju i organiziranju, još manje u izvršenju. Međutim, svojom brbljavosću i rječitošću u opravdavanju tih zločina, u stvaranju atmosfere da oni budu počinjeni, percipiran je kao njihov najgorljiviji zagovornik i poticatelj, gotovo simbol. Možda su ga najviše zbog toga mnogi autori svrstavali u 'tvrdu jezgru' ustaške strahovlade, a kanonik dr. Augustin Jurjević, obavještajac velikog formata, u svojem je izvještaju dr. Jurju Krnjeviću iz Švicarske u London 10. lipnja 1942. godine pod točkom 27. napisao: 'najveći krvnički inicijator je Puk, za njime Budak, a izvršilac je Eugen Kvaternik'."

Posebno treba istaći riječi Goldsteinovih: "opravdavanju tih zločina, u stvaranju atmosfere da oni budu počinjeni". Zašto? Dobro je poznato da za Goldsteine, kao da se doista trude dokazati da su veći Srbi od Nedića, ustanak Srba u Hrvatskoj ili ne postoji ili je jako dobra stvar, a zločin je što je na nj odgovoren. Tako sam u *Hrvatskom slovu* od 21. ožujka 2003. napisao: "Teško je izabratи najgluplje što je Ivo Goldstein napisao kad toga ima puno. Možda je to sljedeća rečenica koju je naveo prof. Vladimir Mrkoci (*Fokus*, 6. prosinca 2002.) iz knjige Ive Goldsteina *A History, Hurst & Co. London 1999.*: "Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolicu ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća." Je li ovo "znanost" koja omogućava napredovanje Ive Goldsteina na Filozofskom fakultetu? Sveučilišnom profesoru iz povijesti četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi (15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti)!"

Zato pustimo akademika Jelčića da komentira ostale tvrdnje iz ovog odjeljka:

"Augustin Jurjević, kojega spominju gg. Goldstein senior i junior, nije bio Jurjević nego Juretić i nije bio kanonik nego samo nadbiskupski konzultor najprije beogradske a zatim i zagrebačke nadbiskupije, a kao član Hrvatske pučke stranke, izrazito projugoslavenski i prokaradorđevičevski orijentirane, bio je i šef kabineta svoga stranačkog šefa, ministra Barića, dok je ovaj bio član kraljevske vlade nakon atentata 1928., te zastupao takve stavove i kao 'obavještajac velikog

'formata', pa njegovo mišljenje u ovom slučaju zaista ne može biti ni objektivno ni vjerodostojno. O političkom profilu Juretićevu vidi u knjizi Ljube Bobana *Hrvatska u arhivima izbjegličke vlade 1941.-1943.*, Zagreb, 1986., str. 145-151. Na takve se 'svjedoke' doista ni kao tužitelj ne bih pozivao! (Čini mi se da je Goldsteinima to upravo preporuka da se radilo o sjajnom svjedoku, pa se oni i u svojoj knjizi *Holokaust u Zagrebu*, str. 275, pozivaju na njega, a kao izvor navode upravo ovu Bobanovu knjigu, op. J.P.)

Da je Budak na Liparima bio zapovjednik ustaških logora od 1935. do 1937., to nitko ne osporava, kao ni to, da se pokazao nesposobnim i lošim zapovjednikom.

Izjava Stjepana Marušića, koji je 1938., vrativši se iz logora na Liparima, optuživao Budaka da je kao zapovjednik logora zaveo teror i naređivao likvidacije nije sudski verificirana. Zar to ne bi mogla biti jedna od političkih intriga, kojima se dotičnik želio politički rehabilitirati u kraljevskoj Jugoslaviji? Nemam povjerenja u takve 'svjedoke'.

I tvrdnju dra Branimira Jelića, da je Budak na Liparima zagovarao likvidaciju svih koji mu se sliepo ne pokoravaju, valjalo bi uzeti *cum grano salis*. To je obtužba koju je danas nažalost nemoguće dokazati. Krivnja je komunističkog 'suda', što sve te obtužbe nije provjeravao i dokazao; a tada je to još bilo moguće! No činjenica, da su oni to propustili učiniti, dovodi u pitanje njihovu istinitost.

Uzput: članak gg. Goldstein seniora i juniora ponavlja u pravnom smislu neprimjerenu paradigmu Andreja Višinskog, glavnog tužitelja na staljinskim procesima u SSSR-u tridesetih godina: tužitelj iznese optužbu bez dokaza, a optuženik se mora dokazivati da je obtužba neutemeljena, umjesto da tužitelj dokaže optužbu, pa se tek tada optuženik brani."

Ova Jelčićeva konstatacija doista pogoda u bit samog "znanstvenog" rada Goldsteinovih. Njima su doista najdraži izvori svjedočanstva iz posljeratnih staljinističkih procesa onih koje bi danas nazivali pokajnicima, a u ovom tekstu u odjeljku "'Duhovite' anegdote Mile Budaka", kao i u njihovoj knjizi, izvor im je i jedna politička biografija pisana 1947. godine u zatvoru!

"Novo hrvatsko slovo", 22. listopada 2004.

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI? (3)

GOLDSTEINIMA NE ODGOVARA ISTINA

ZAŠTO SE PREŠUĆUJU ČINJENICE DA JE BUDAK ZAŠTITIO ŽIDOVE I SRBE NA SVEUČILIŠTU?

"Samo jedan rasni zakon"

Odjeljak "Samo jedan rasni zakon" Goldsteini počinju ovako:

"Za Milu Budaka često se tvrdi da je pod pritiskom supotpisivao rasne zakone, ali ih nije provodio. Ništa od toga nije točno. Dr. Mile Budak kao ministar bogoštovlja i nastave u prvoj vladu NDH kreirao je, potpisao i provodio samo jedan jedini od tih zakona, ali po kriterijima poslijeratnog Međunarodnog tribunala u Nürnbergu i to bi vjerojatno bilo dovoljno da bude vrlo strogo osuđen. Ta 'Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskoga naroda' od 4. lipnja 1941. kratka je i u cijelosti je citiramo:

'1. Židovi po rasi ne smiju nikakvom suradnjom utjecati na izgradnji narodne i arijske kulture, pa im se zabranjuje svako sudjelovanje u radu, organizacijama i ustanovama društvenog, omladinskog, športskog i kulturnog života hrvatskoga naroda uopće, a napose u književnosti, novinarstvu, likovnoj i glazbenoj umjetnosti, urbanizmu, kazalištu i filmu; 2. Provedba ove Zakonske odredbe povjerava se nadležnim ministarstvima bogoštovlja i nastave, udružbe i unutrašnjih poslova.'

Neobična je prva rečenica za tekst u kome se polemizira s Apelom. U Apelu piše: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca, ali je na tome mjestu zavlačio koliko god je mogao i odgadao njihovu primjenu, zaštićujući kako Židove tako i Srbe koji su se našli kao profesori zagrebačkoga Sveučilišta, o čemu je svojedobno, još u doba komunističke vlasti, iznio činjenice Jaroslav Šidak." Dakle, očito mi u Apelu nismo tvrdili da se zakon nije provodio! Tko je to tvrdio ostaje nejasno.

Pozitivna je činjenica da Goldsteini nisu sudjelovali u kampanji Göbbelsovog tipa u kojoj je stalno tvrđeno da je supotpisivao rasne zakone, dakle u ovom tekstu objavljenom 28. kolovoza 2004., ali to nije utjecalo na njihove političke istomišljenike da tu kampanju nastave, pa takvo nešto dr. Žarko Puhovski ponavlja u *Vjesniku* od 3. rujna 2004. O tome sam pisao u tekstu "Je li Puhovski sveta krava?", *Novo Hrvatsko Slovo* od 1. listopada 2004., gdje sam komentirao i niz netočnosti Goldsteinovih u njihovoj knjizi *Holokaust u Zagrebu* oko ovog zakona.

Sam sud u Nürnbergu je već komentiran, ali za razumijevanje onoga o čemu pišu Goldsteini, najbolje je pogledati kako je njihov tekst komentirao akademik Jelčić u svom Dnevniku:

"Zakonska odredba o zaštiti narodne i arijske kulture hrvatskog naroda od 4. lipnja 1941., jedina iz seta tzv. rasnih zakona koju je Budak supodpisao, nije naređivala genocid nego uskraćivanje građanskih prava. Je li takva naredba dostatan razlog da ga se proglaši ratnim zločincem i kazni smrću vješanjem, i to bez prava na žalbu? Ne zaboravimo da je u to doba građanskih nejednakosti, upravo na rasnoj osnovi, bilo i u drugim državama, pa i najdemokratskijima, kao što su npr. Sjedinjene Američke Države. Još desetak-petnaest godina poslije Drugoga svjetskog rata, sve do podkraj šezdesetih godina XX. stoljeća, u toj zemlji Crnci se nisu smjeli voziti u istim autobusima s bijelcima, nisu smjeli igrati s bijelcima u istim športskim klubovima, a i drugi oblici rasne segregacije bili su njihova životna stvarnost. Ne sjećam se da je sve do danas itko od povjesničara ili političara tadašnje američke zakonodavce proglašio zločincima i pozvao na odgovornost. A da o nejednakostima na klasnoj osnovi u komunističkom svetu niti ne govorimo.

Ne bi trebalo misliti, da branim nepravdu prema Židovima. Ne branim nepravdu ni prema kome, ali zagovaram jednake kriterije za sve. Nepravda prema Crnicima u Americi nije nimalo benignija od nepravde prema Židovima u nekim europskim zemljama. Vrieme je bilo takvo, puno nepravde i okrutnosti, ne samo prema Židovima i ne samo u Hrvatskoj! Selektivno prosuđivanje (i osuđivanje) prošlih dogadaja na temelju suvremenih pravno-političkih kriterija, koji u njihovo vrieme nisu bili kanonizirani kao univerzalne vrednosti, ne predstavlja samo volontaristički pristup nego i znanstveno neprimjereni anakronizam, a ni jedno ni drugo g. Goldstein senior (kao priučeni povjesničar) i g. Goldstein junior (kao povjesničar ex offo) ne bi smjeli sebi dopustiti."

Goldsteinovi kažu: "Čudno je da se ta Zakonska odredba ne spominje niti u optužnici od 1. lipnja 1945. niti u opširnom zapisniku (24 stranice), sa saslušanja 26. svibnja 1945. godine (naravno, netočna je tvrdnja iz Apela 125-orice da 'dokumentacija kako o provedenoj istrazi tako i o procesu pred sudom nije nikada bila predviđena javnosti niti je bila dostupna znanstvenim istraživačima', jer u Petrinovićevoj knjizi o Budaku reproducirano je 38 stranica toga materijala, koji je kompletno dostupan u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu, a citirali su ga razni autori, pa i mi u našoj knjizi 'Holokaust u Zagrebu')."

A Jelčić: "Dokumentacija sa suđenja Budaku, odnosno ono što je ostalo od nje, bila je doista nedostupna javnosti sve do 1990. Ako je i bila u Državnom arhivu, a ni to nisam siguran, građani nisu imali pravo da se upoznaju s njom. Već i sam takav pokušaj bio bi tretiran kao neprijateljski čin i bio bi kažnjen kao težki politički priestup. Tek poslije 1990., u samostalnoj Hrvatskoj, ta se grada može dobiti na uvid. Zašto gg. Goldstein senior i junior izbjegavaju da to priznaju? Zašto oni tvrde da je građa svima dostupna, a ne kažu od kada?"

Naravno, možda i ne treba čuditi što Goldsteinovi ne razumiju da smo mi mislili upravo na ovo što tvrdi Jelčić. Kao oni ne znaju za spomenuti Jelčićev članak u kome se navode upravo dijelovi tog svjedočenja ("Mile Budak u svijetu arhivskih istraživanja" objavljenom u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.) pa eto sada taj isti Jelčić tvrdi da je dokumentacija do danas nedostupna.

Ovaj odjeljak Goldsteini završavaju ovako: "Po toj citiranoj Zakonskoj odredbi od 4. lipnja više od tisuću ljudi otpušteno je iz službe i upravo su takvi bili među prvima na udaru, kada su potkraj toga mjeseca započela masovna hapšenja i deportacije u logore u Gospiću, na Velebitu, na otoku Pagu i zatim u Jasenovac i jedva je dvadesetak tada deportiranih preživjelo sve te logore. Glavni dio otpuštanja iz službe provelo je Budakovo ministarstvo. Istina je da je on osobno izuzeo barem desetak osoba, s obrazloženjem da su nezamjenjivi stručnjaci. Ali od koga ih je izuzeo? Od samoga sebe, koji je mirno potpisao otpuštanje preostalih više od tisuću."

Gornji tekst Goldsteinovih je u stvari razrada njihove tvrdnje dane na str 583. njihove knjige gdje tvrde da je Mile Budak "supotpisnik jednog od najsurovijih rasnih zakona". To je njihov komentar zakona da Židovi ne mogu sudjelovati u kulturi. Morali su prvo po ovom zakonu biti otpušteni, pa da valja tako vlast utvrdi tko je Židov po rasi i da ih onda šalju u logore. Bez rasnog zakona o kulturi to ne bi bilo moguće. Rečenice koje pokazuju koliko sam bio u pravu kada sam govorio da hajkom na Budaka zbog supotpisivanja ovog zakona samo žele dokazati kako su Hrvati genocidom narod koji ubija zakonom o kulturi.

Jelčić se pita: "Zašto gg. Goldstein senior i junior ne spominju Šidakovu tvrdnju da je Budak zaštićivao Židove koji su djelovali kao sveučilišni profesori? Samo zato, jer je ne mogu osporiti, a ne ide im u prilog!" U stvari, logika Goldsteinovih koju sustavno sprovode kroz cijelu svoju knjigu pa i ovdje, jest: Nije važno što je taj i taj spasio ponekog Židova kad nije spasio sve. Drugim riječima, nacizam nije bio nešto strašno, pa se tako nešto nije htjelo učiniti. Boljeg odvjetnika nacizam i ne treba.

Iako se ovaj zakon nije odnosio na Srbe, mi smo u Apelu spomenuli i činjenicu da je Budak štitio i Srbe na sveučilištu. Jedan od njih čuveni matematičar Đuro Kurepa je svojevremeno izjavio kako je nemoguće da je Budak izrekao rečenicu "Srbe na vrbe" jer je on bio slavenofil. O tome mi je pričao jedan od supotpisnika Apela dr. Anđelko Mijatović.

"Pokršteni vozač"

Odjeljak "Pokršteni vozač" Goldsteini počinju sljedećom tvrdnjom: "Na kraju, valja spomenuti još neke od nespomenutih netočnosti u tekstu Apela. Na primjer, 125-orica tvrde da je poslije povratka iz emigracije 1938. godine Mile Budak 'obnovio suradnju i prijateljstvo s Vladkom Mačekom', ali su oni o suradnji razgovarali samo jedan jedini puta, kada je Budak predložio Mačeku da se HSS preko ustaškog pokreta poveže s politikom 'Osovine' Berlin-Rim. Maček je to odbio, pa suradnja i nikad nije ostvarena, a prijateljstva više nije ni bilo." Primijetimo samo da je Budak u svom svjedočenju rekao: "Dr. Maček me je primio vrlo ljubazno, *no nakon nekoliko duljih razgovora* (istakao J.P.) ja sam vidiо ...."

Taj odjeljak Goldsteinovih sadrži još samo ovaj dio: "Nadalje, u Apelu se tvrdi da je Budak imao 'vozača Židova', što bi valjda trebao biti argument da je on spašavao Židove. Radi se, vjerojatno o Milutinu Kremziru, pokrštenom Židovu, koji je već prije rata pripadao ustaškoj organizaciji. Jedno vrijeme bio je i vozač

ministra Puka, ali mu je šira obitelj u vrijeme NDH ipak bila sustavno proganjana. Neki su i deportirani, poput Milutinove tete Antonije Spiller. Samoga Milutina Pokretni prijeku sud za grad Zagreb osudio je 23. kolovoza na smrt, a strijeljan je u šumi Dotrščina (u zagrebačkom Maksimiru), četiri dana kasnije."

Naravno, tu je posebno snažna zadnja rečenica upravo zato što je Goldsteini navode bez ikakvog komentara. Zato je bilo očito da će akademik Jelčić napisati upravo ovo što jest: "Gg. Goldstein senior i junior navode, da je Budakov vozač Kremzir, "pokršteni Židov", strieljan 1945. po osudi Priekoga suda za grad Zagreb, ali ne kažu zašto. Je li i on bio ratni zločinac? Ili je strieljan samo zato, jer se iako Židov priklonio hrvatskom narodu, kao i Josip Frank, jedan od najznačajnijih hrvatskih političara na priblazu XIX./XX. stoljeća?" Znamo da su komunisti u prošlom stoljeću pobili mnogo više ljudi od nacista. Ako članstvo u Komunističkoj partiji nije a priori kazneno djelo, po kojoj bi to logici pripadnost Ustaškom pokretu (ako je to po Goldsteinima glavni Milutinov *crimen*, a ne ovo što spominje akademik Jelčić) bila kažnjiva sama po sebi?

Sveučilišne profesore ne spominju, ali vozača da! Malo je vjerojatno da Goldsteini ne znaju za već spominjani Jelčićev članak iz 1995. godine u kome se također spominje Kremzir, ali i ne samo on: "Budakov dossier u Državnom arhivu sadrži i drugih zanimljivih dokumenata od kojih je možda na prvome mjestu obavještajni izvještaj policijskog atašea njemačkog poslanstva u Zagrebu Hansa Helma, upućen njemačkoj vlasti i obavještajnom centru u Berlinu. U njemu stoji, da je Budakov šofer Milutin Kremsier Židov; da Budakov šurjak, ministar dr. Mirko Puk, prima stalno posjete masona i Židova Theodora Gruenfelda; da je Budakov nećak, ravnatelj državne tiskare Jure Pavičić, oženjen Židovkom, i to već nakon donošenja tzv. židovskih zakona; da je Budak nastojao što više zavlačiti i odgađati donošenje tih zakona; zatim, da je Mirko Tomičić, oženjen Budakovom nećakinjom, djelovao u duhu ilegalne komunističke partije a Budak ga je zaštićivao; da dijalog između Kapetana i Židova u *Rascvjetanoj trešnji* dokazuje Budakovo odlučno nepristajanje uz antisemitizam; da je frizer Matija Vidić, 'dvorski frizer ustaških prominenciјa', kako doslovce stoji u tom dokumentu, oženjen Židovkom Selmom Polak; da je Selma Polak štitila Židovku i komunistkinju Rosu Perlstein, udovu Cvitković, koja je stanovala u istoj kući (to je kuća dra Josipa Franka u današnjoj Praškoj ulici, tadašnjoj ulici Stipe Javora), a Budak je s njima prisutan, posjećuje ih i on sam i u društvu s ministrom drom Pukom. U dossieru postoje i tragovi korespondencije Budak-Vidić, iz razdoblja Budakova službovanja u Berlinu. U izvješću Hansa Helma čitamo nadalje i to, da se dekan Medicinskog fakulteta žalio kako ga Budak sprečava da otpusti iz službe masone i Židove, a uz ovu Helmovu obavijest možemo odmah citirati i drugi njemački dokument obavještajne naravi, iz istog dossiera, preveden za potrebe istrage srpskim jezikom (što dokazuje barem to, da je sudski prevodilac u Zagrebu bio Srbin; vjerojatno ne samo on!): 'Karakteristično je da je ovo jedino ministarstvo koje nije dotaklo pitanje Jevreja, masona i komunista. Dok je poznata činjenica da se u ministarstvu nalazi veliki broj ovih tipova. Samo se sa Medicinskog fakulteta otpustilo nekoliko Jevreja-volontera – i to na predlog samog dekana fakulteta, ali ne od strane ministarstva. Inače su svi Jevreji i masoni

na svojim mestima.' Zanimljiva je i ova Budakova izjava istražitelju: 'Predstavnike srpsko-pravoslavne crkve primio sam odmah prvih dana i obećao im sa svoje strane da će im ići na ruku koliko god budem mogao. Židovski predstavnici crkve nijesu se ni prijavili.' Samo, dok su od Budaka tražili i dobili zaštitu, svećenici Srpske pravoslavne crkve vadili su iz korica noževe što su ih iskovali još u danima Mačekove Banovine Hrvatske, o čemu bjelodano svjedoče desetine, nekoliko desetina, možda i stotinjak izvještaja policijskih upravitelja iz cijele Banovine Hrvatske kabinetu bana Šubašića. Ti su dokumenti objelodanjeni i ja ovdje samo upozoravam na njih, ali ih neću podrobnije iznositi. Konstatirat ću samo da su, poduzevši prve pokolje nad Hrvatima, u Hercegovini, kod Čapljine, tako rekuć već sutradan nakon proglašenja nezavisne Hrvatske, oni sami obezvrijedili i onemogućili obećanu zaštitu Budakovu. "

Vratimo se opet Nürnbergu. Rudolf Arapović, jedan od supotpisnika Apela piše na "amacu" 30. kolovoza 2004.: "Hannah Arendt, koja je pratila nürnbergski proces, navodi kako su Nijemci 'u prvotnim antižidovskim zakonima zapazili zanimljiv paragraf, koji je u 'počasne arijevce' pretvarao sve Židove koji su doprinijeli 'hrvatskoj stvari'. Naravno, broj se tih Židova jako povećao za vrijeme proteklih godina...'. (Nijemci su taj paragraf otkrili 1943. godine, kad su vidjeli da židovsko pitanje u Hrvatskoj nije riješeno.) 'Još zanimljivija bila je činjenica da je S.S. Intelligence service (pod Sturmbannfuehrer Wilhelm Höttl, koji je prvo bio pozvan kao svjedok obrane u Jeruzalemu, ali je njegovu zaprisegnutu izjavu tada upotrijebilo tužiteljstvo) otkrio da su gotovo svi članovi vladajuće klike u Hrvatskoj, od vladina poglavaru do vođe ustaša, bili oženjeni Židovkama'. (Hannah Arendt: *Eichmann in Jerusalem*, p. 184) Na istom mjestu, Arendt je u 'iskušenju da zaključi', kako je asimilacija Židovima na 'Istoku', t.j. u Hrvatskoj pružala mnogo bolju šansu da prežive nego drugdje u Europi (offered a much better chance for survival than it did in the rest of Europe)."

"Nesretni diletant"

Završni odjeljak teksta Goldsteinovih je "Nesretni diletant". Jasno je da su napadi na Budakov roman *Ognjište* i zbog toga što su po tom romanu dali kao pogrdan naziv državotvornim Hrvatima: ognjištari. A ovi se tim nazivom ponose.

Ali kako je riječ o Budaku književniku, najbolje je da prepustimo akademiku Jelčiću da komentira taj odjeljak:

"Gg. Goldstein senior i junior navode prof. Barca kao pisca negativne ocjene Budaka književnika i napose njegova romana *Ognjište*. Ali upravo taj primjer im se vraća kao bumerang. Oni, naime, ili ne znaju (što ne vjerujem) ili prešućuju (što je vjerojatno), da je Barac u trećem svesku "Hrvatske enciklopedije", koji je izšao 1942., o Budaku kao piscu i napose o romanu *Ognjište* napisao pravi panegirik, da bi u knjizi *Bijeg od knjige*, objavljenoj postumno 1965., a pisanoj (navodno) za vrijeme višemjesečnog utamničenja u Staroj Gradiški, porekao sve što je samo malo prije toga sâm napisao. Ne vjerujem da ozbiljan, zreo i savjestan čovjek, a Barac je bio takav, može u tako kratkom vremenu tako radikalno promijeniti mišljenje i pobijati sama sebe. Za mene je vjerodostojan književni sud onaj prvi Barčev članak, pisan za Enciklopediju možda još i prije 10. travnja

1941., bez političkih primisli i računa, pa prije tiskanja samo tu i tamo dopunjeno s nekoliko novih podataka, dok je ovaj drugi dokaz, da je i on, nažalost, uspjevši odoljeti izazovima ideologizacije u doba NDH, pao žrtvom ideološkog nasilja u komunističko doba i dao svoj obol političkoj konjunkturi poslije 1945.

Lasić je možda zaista, ne sjećam se, napisao da je Budak bio književni diletant, pa što onda? Književni diletant (ili amater) je svaki pisac koji ne živi od pisanja, kojemu književnikovanje nije profesija. Ali to nimalo ne utječe na književnu vrednost njegova rada. Ima i profesionalnih književnika, koji dakle nisu amateri, ili diletanti, a ipak su slabi pisci. Matoš je nazvao diletantom i Vidrića, što je Vidrić (u ovom smislu) doista i bio, ali nitko još nije porekao visoku vrednost Vidrićeve poezije. (Da je kojim slučajem doživio 1941., i da je tada bio na "onoj" strani, nesumnjivo je da bi i on od takvih kritičara kao što su gg. Goldstein senior i junior doživio istu kvalifikaciju kao i Budak.) Matoš je napomenuo i to, da Vidrićev stih pokazuje stanovite slabosti, pa što? Ni eventualni manjak artištičke perfekcije, koju je Matoš primietio kod Vidrića, a mogla bi se primjetiti i kod Budaka, i ne samo kod njih dvojice, još uvek ne znači nedostatak umjetničke vrednosti. Nisu li slične primjedbe o arističkim slabostima svojedobno upućivane i najvećim piscima, npr. Dostojevskome? Pa i samome Matošu?

Gg. Goldstein senior i junior navode Keršovanijevo mišljenje o Budakovu romanu *San o sreći* kao krunski dokaz bezvrednosti Budakova djela u cjelini. Čista podvala neukima! Za *San o sreći* nikada nitko nije ni napisao da je značajno djelo, jer ono to nije; to je simpatični, nepretenciozni "ljubić" za široku čitalačku publiku. U Budakovu opusu on je otprilike isto ono što je u Krležinu romančić *Tri kavalira gospodične Melanije*. Ali, ne varajmo se, to što je Keršovani s više-manje valjanim književno-estetskim razlozima napisao o *Snu o sreći*, ne vriedi za *Ognjište*, kao što ni ono što bismo mogli reći o *gospodični Melaniji* ne vреди за *Povratak Filipa Latinovicza*. Takve prozirne podvale doista nisu dostoje "javnih djelatnika" bilo koje struke, a ponajmanje književnih stučnjaka, kakvi su gg. Goldstein senior i junior."

"Novo hrvatsko slovo", 29. listopada 2004.

BI LI BUDAKA I U NÜRNBERGU OSUDILI? (4)

IZMEĐU PRAVDE I PRAVA

ŠTO BI POTVRDIO OBNOVLJENI SUDSKI PROCES PROTIV BUDAKA?

Goldsteini tvrde: "Obnovljeni sudski proces, s temeljito prikupljenom i analiziranom dokumentacijom, nedvojbeno bi potvrdio da je ustaški režim u doba postojanja Nezavisne Države Hrvatske počinio brojne zločine (koje danas malo tko još poriče, ali ih mnogi još uvijek relativiziraju ili zataškavaju), i tim bi zločinima dao odgovarajuću pravnu kvalifikaciju. Obnovljeni proces, ujedno, pravnim bi mjerilima utvrđio stupanj osobnog udjela i odgovornosti dr. Mile Budaka u tim zločinima. Meritorne sudske odluke pomogle bi da se barem djelomično rastjeraju neke preostale magle koje u povremenim naletima opterećuju hrvatski javni život, među ostalim i slabo zamagljene netočnosti u argumentaciji Apela 125-orice."

Možda bi ponovljeni sudski proces doveo do prave istine

Sigurno bi objektivni sudski proces svašta mogao utvrditi. Možda bi pokazao da sam bio u pravu kada sam u spomenutom interviewu u *Slobodnoj Dalmaciji* tvrdio da komunisti nisu trebali dizati ustanak da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u proglašu Josipa Broza. A što bi se dogodilo da se Srbi nisu svetili "pet dana nakon uspostave NDH zbog učinjenog genocida nad njima" istraživao je Rasim Hurem i objelodanio u knjizi pod naslovom *Kriza narodnooslobodilačkog pokreta u Bosni i Hercegovini krajem 1941. i početkom 1942. godine*. Svjetlost, Sarajevo, 1972. Tu čitamo u doslovnomu navođenju kako slijedi, a prema tekstu Rudolfa Arapovića *Slobo, potraži lijek protiv jugomitomanije*:

"... Tokom proljeća i ljeta (aprili-juni) 1942. god. državni organi NDH stupili su u pregovore sa više četničkih vojvoda i oficira koji su zastupali pojedine četničke odrede ili manje četničke jedinice odnosno teritorije pod kontrolom četnika. Prihvatajući politiku sporazumijevanja, koja je nužno pretpostavljala i politiku djelomičnih ustupaka, ustaško vodstvo je tražilo da četnici priznaju suverena prava NDH. Ovo vodstvo je prihvatiло soluciju da se Srbima omogući da uglavnom nesmetano žive na teritorijima na koje bi se sporazumi odnosili. Na ovoj osnovi sklopljeni su s nekim četničkim vođama: Urošem Drenovićem (Mrkoljić-Grad), Cvijetinom Todićem, Cvijetinom Burićem i Brankom Stakićem (Ozren dobojski), Savom Božićem, Petrom Arnautovićem i Đurom Miloševićem (Trebava) i Golubom Mitrovićem (Zenica) formalni sporazumi kojima su regulisani međusobni odnosi strana ugovornica. Prema tim sporazumima četnici iz navedenih područja priznali su suverena prava NDH i kao njeni državlјani

izrazili joj privrženost, a njenom poglavaru lojalnost i odanost. Po slovu sporazuma četnici prekidaju sva neprijateljstva prema vojnim i građanskim vlastima NDH, koje će na teritorijima na koje se sporazumi odnose uspostaviti svoju redovnu vlast i upravu, u čemu će je četnici u svakom pogledu pomoći. Komandanti četničkih odreda, odnosno opštinske vlasti koje će oni imenovati vršiće samoupravnu vlast na odnosnom području a pod kontrolom vlasti NDH. U cilju vođenja zajedničke borbe protiv partizana, četnici će zadržati svoje oružje, a ako se pokaže potreba, državne vlasti NDH će ih snabdijeti municijom. Sporazumi sadrže i odredbe po kojima se četnici, koji budu ranjeni u borbama sa partizanima mogu liječiti u bolnicama i ambulantama kao i pripadnici oružanih snaga NDH, da četnici, ako se istaknu u borbi, mogu dobiti nagrade i odlikovanja, da se porodicama četnika puginulih u borbi protiv partizana dodijeli potpora od strane države. Takođe je određeno da stanovništvo navedenih područja ima u pogledu ishrane ista prava kao i ostali državljanini, da mu se, ako za to ima preporuku četničkih komandanata, dozvoli zaposlenje na državnim i drugim javnim radovima, kao i kretanje i razmjena dobara. Preostale odredbe ovih sporazuma regulišu način na koji će se kontrolisati bespravno nošenje oružja, zatim materijalnu zaštitu porodica čiji se hranioci nalaze u njemačkom zarobljeništvu a nisu pripadali partizanima, vraćanje ljudi odvedenih u logore i izdavanje potpora njihovim porodicama, vraćanje izbjeglica svojim kućama, te eventualna zamjena novca.

Vlasti NDH su pregovarale sa Srbima

Pregovori su vođeni i sa Radivojem Kerovićem, Vukašinom Subotićem, Durom Bižićem, Acom Medunićem, Ilijom Gajićem, Ivanom Petrovićem i Mirkom Buranovićem (Majevica-Semberija-Posavina), Savom Derikonjom (Ozren sarajevski, istočni obronci pl. Zvijezde i zapadni obronci pl. Romanije), Radivojem Kosorićem (Rogatica-Han-Pijesak), kao i još nekim manje poznatim četničkim vođama. Mada sa ovim četničkim starješinama nisu sklapale formalne sporazume, vlasti NDH su im praktično priznale sva prava kao i onim četničkim vođama koji su takve sporazume potpisali...

...Sporazumima o saradnji i ugovorima o primirju prekinuta su neprijateljstva između oružanih formacija NDH i četničkih odreda. Na taj način su njihove snage oslobođene za zajednički istup protiv narodnooslobodilačkog pokreta i njegove oružane sile.

Sklapanjem sporazuma postignut je relativan mir i izbjegnute su masovne represalije ustaša nad srpskim narodom. Ostavivši srpskom stanovništvu mogućnost oružane zaštite od ustaškog terora, kao i mogućnost više-manje normalnog privređivanja i razmjene dobara, okupator je uspio da ovo stanovništvo, koje je sačinjavalo najveći dio ustaničke mase u 1941. god., u priličnoj mjeri pasivizira. Ovo stanovništvo je počelo da obnavlja svoje domove i da se prilagodava novoj situaciji u kojoj nije bilo toliko izloženo fizičkom uništavanju kao što je to bio slučaj u vrijeme dizanja ustanka 1941. godine. Prihvatanje odnosa koji su ovim sporazumima uspostavljeni izgledalo je dobrom dijelu srpskog naroda kao najsigurniji put do obezbjeđenja i zaštite egzistencije.

Ovom uvjerenju najviše su doprinijeli sami četnici, čiji su komandanti, objašnjavajući narodu smisao i ciljeve sporazuma, isticali da su partizani ti koji izazivaju nerede, na koje Nijemci reaguju odmazdama nad srpskim narodom, što izaziva nepotrebne žrtve srpskog naroda, a da oni - četnici – žele mir i prosperitet srpskom narodu...

...Na ovaj način vlada NDH je došla u odnos prema četnicima u južnom dijelu istočne Bosne i u Hercegovini (talijanska okupaciona zona) sličan onom koji je imala sa četnicima u Bosni... poslije potpisivanja sporazuma. Preuzimajući odgovornosti, vlada NDH je namjeravala da i u ovim krajevima osigura i zajamči mir i poredak i učini sve što je potrebno za smirivanje i sređivanje prilika. Ove mjere vlada NDH je mislila da ostvari prije svega obezbjeđenjem mira i zakonske zaštite srpskom stanovništvu ("izpravnom i lojalnom pravoslavnom pučanstvu ") nastanjenom u ovim krajevima.

U NDH u državnu službu primani 'lojalni pravoslavci'

Sredinom 1942. god. vlada NDH je stala na stanovište da se u državnu službu mogu primati "lojalni pravoslavci", bivši činovnici, s tim da se rješenja o prijemu donose individualno od slučaja do slučaja. Rješenje o ponovnom prijemu u službu bivših službenika Srba donosilo je Ministarstvo unutrašnjih poslova na obrazloženi prijedlog velikih župana.

Navedene mjere okupatora i ustaša, naročito sporazumi sa četnicima (Bosna), odnosno priznanje od strane NDH njihovog statusa koji je nastao kao rezultat ranijih aranžmana sa italijanskim okupatorom (istočna Hercegovina), djelovale su u pravcu smirivanja pobunjenog naroda. Veliki broj Srba, koji su učestvovali u ustanku, nalazio je da je u novonastalim uslovima mudrije baviti se svojim poslovima nego nastavlјati borbu i podnositи žrtve. Odnos snaga u istočnoj i centralnoj Bosni i istočnoj Hercegovini mijenjao se na štetu narodno oslobođilačkog pokreta. Paralelno su u ovim oblastima jačale pozicije NDH..."

Vlast NDH mogla se dogovoriti sa Srbima, ali ne i s komunistima

Očito vlast NDH se mogla dogovoriti sa Srbima. A s komunistima? Jelčić u spomenutom članku piše kako je Budak "primajući izaslanstvo Društva hrvatskih Književnika 2. svibnja 1941. izjavio da prima njihov pozdrav iako zna 'da su tu mnogi od prisutnih koji se nisu slagali s onim istim idealom za kojim je on išao (*Hrvatski narod*, 3. 5. 1941.), nastavivši: 'Znam da je među vama bilo književnika koji su bili ljevičarski ili marksistički nastrojeni. Međutim, kad bi taj marksistički ideal u onom svom poštenom dijelu, kako ga propovijedaju njegovi propovjednici, bio zaista ostvariv, možda bih i ja bio prvi za njega. Jer i ja volim narod, i ja volim mali puk, i ja sam patio u životu, ali taj ideal bio je i ostatak će san.'" Jelčić je u pravu kada Budakov govor komentira: "Nisu li suvremeni događaji potvrdili doslovce neostvarivost toga ideala 'u onom svom poštenom dijelu'? Ali spašavala se "plemenita krv sovjetskih naroda"!

Židovi su imali bolju priliku

Da nije bilo ni srpske ni partizanske pobune, možda bi država bila dovoljno jaka da još više zaštiti i Židove, tj. da Hannah Arendt svoj kratki osvrt na Hrvatsku još snažnije zaključi tvrdnjom, da su Židovi u Hrvatskoj imali bolju šansu za preživjeti nego drugdje u Europi.

Zato se moramo složiti s onim što akademik Jelčić kaže na završetku svog komentara o tekstu Goldsteinovih: "Sve to dokazuje, nadam se, da se o Budaku ne može objektivno govoriti samo u šabloni bielo-crno, jer je on bio kontroverzna osoba, njegova su protuslovlja zaista tragična, a tu su tragičnost uvjetovali ljudi i okolnosti s kojima je i u kojima živio, kao i nesretni događaji, kojiima je bio izvrgnut, pa je mjerodavno sudska preizpitivanje njegove krivice elementarni zahtjev pravde danas i ovdje. Gg. Goldstein senior i junior to prihvataju, i to je jedino u čemu se s njima slažem. A i to je već puno!"

"Novo hrvatsko slovo", 5. studenoga 2004.

O APELU ZA OBNOVU POLITIČKIH PROCESA

Zadnju korekciju apela "O Mili Budaku, opet - Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku" obavili smo akademik Dubravko Jelčić i ja 22. kolovoza i toga istoga dana poslali ga Hini i novinama. Želja potpisnika Apela bila je miran i argumentirani dijalog. Drugim riječima, nastojali smo da tekst bude uravnotežen, da iznesemo osnovne činjenice, a ne da budemo odvjetnici koji bi iznosili obranu dr. Mila Budaka.

Na primjer, u Apelu se ne polemizira s tvrdnjom svih medija, uključujući i ministricu pravosuda, da je Budak potpisnik rasnih zakona. U Apelu se samo konstatira: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca..."

S druge strane, svaki od potpisnika, kao javna osoba, mogao je iznositi svoja osobna stajališta. Zato sam osobno prigodom snimanja priloga o našem Apelu (tako mi je bilo rečeno, ali nije ispalo tako) za dnevnik RTL-a 23. kolovoza inzistirao na činjenici da Budak nije supotpisnik "rasnih zakona" već samo onog o kulturi. Na toj činjenici, koju dakle nismo istakli u Apelu, inzistirao sam u nizu tekstova (vidjeti npr. interview *Budak nije bio ratni zločinac*, "Slobodna Dalmacija", 25. kolovoza 2004., tekst *Neumoljiv svjedok razlika između komunista i ustaša*, "Vjesnik", 25. kolovoza 2004. kao i tekstove objavljene u "Hrvatskom slovu" i "Novom hrvatskom slovu").

Poštivanje odluke suda

Naslov mog interviewa u "Slobodnoj" pokazuje moj osobni stav, ali istovremeno pokazuje koliko je velika snaga samog Apela i onog što piše u njemu. Apel, naime, završava riječima: "Potpisujemo ovaj tekst kao apel. Ne želimo usurpirati ulogu regularnoga nadležnog suda ni prejudicirati njegovu odluku. Očekujemo da Republika Hrvatska, dosljedna u provođenju načela pravne države, pridonese svoj udio i da nadležna tijela, i to po službenoj dužnosti, pokrenu obnovu političkih procesa održavanih u doba komunističke i drugih totalitarističkih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka. Neka se uzmu u obzir svi dokumenti, koje budu podnijeli i optužba i obrana, neka se pravnom nepristranošću, sine ira et studio, prosudi njegova objektivna krivnja i neka se izrekne pravomoćna, pravno regularna i na zakonu utemeljena presuda. Svi ćemo je priznati i poštivati."

U čemu je snaga ovih riječi? Pa u činjenici da se mi obavezujemo da ćemo poštivati odluku hrvatskog suda, iako znamo da današnje sudstvo u Hrvatskoj, na žalost, podliježe pritiscima politike. Primjer je suđenje generalu Norcu, na kome je dokazano da je optužba koristila krivotvorenu kazetu, pa ipak je izrečena osuda. Iole pismenijem čovjeku jasno je da se krivotvorine koriste da bi se osudio nevin čovjek. A to još više potvrđuje činjenica da do današnjeg dana nitko nije ni pokrenuo istragu, a kamoli pozvao na odgovornost te krivotvoritelje.

Ili slučaj Lora. Vrhovni sud je obznanio svoju odluku o slučaju Lora pet mjeseci nakon što je tu odluku donio, i to tijesnom većinom glasova članova vijeća, iako, kako piše u rješenju, nije našao ni jednu važniju povredu kaznenog postupka vođenog pred Županijskim sudom. Jasno je svakome da je takva odluka donijeta uz politički pritisak.

Pri tome mi nije namjera napadati hrvatsko pravosuđe što je takvo, kada je to zbog pritiska iz "civilizirana" svijeta koji je stvorio sramotni sud u Haagu, koji je, kako se vidi iz "Hrvatskog lista" od 2. prosinca 2004., zabranio saborsku istragu o autentičnosti Brijunskog transkripta upravo zato što je - lažiran. I njima nije važno što je lažiran kad je, kao i lažirana kazeta u slučaju Norac, glavni "dokaz" da je Hrvatska "agresor" na vlastiti teritorij, tj. da je to "zločinački pothvat zločinačke organizacije". Dapače, vidimo da iako je glavni dokaz protiv generala Gotovine taj krivotvoreni transkript svjetskim moćnicima ni najmanje ne smeta u njegovu proganjanju. Pogledajmo i ovu najnoviju sramotnu presudu Dariju Kordiću. Njegov branitelj Mitke Naumovski kaže ("Slobodna Dalmacija" od 18. prosinca 2004.): "Jednostavno ne vidim na čemu je sud utvrdio da je Kordić kriv. Naime, u drugom predmetu taj isti sastanak (vojni i političkih tijela OZ Srednja Bosna noć uoči tragedije u Ahmićima, op. J.P.) ocijenjen je legitimnim, izdane zapovijedi vojnički opravdane i Blaškić od bilo kakve odgovornosti za te zapovijedi je oslobođen. Gdje je tu sada Kordićeva odgovornost?" Pa valjda to što je politički "blagoslovio" legitimne akcije!

U stvari i ne čudi što su Kordićevom presudom do kraja razgolitili sebe kao političko sudište. Pa poznato je kako je američka komisija baš na primjeru Medačkog džepa utvrdila kako Hrvatska vojska ima u svojim ratnim operacijama manje civilnih žrtava od njihovih vojski. Jesu li to povezali s krunicama koje su hrvatski vojnici nosili oko vrata? Ne znam. Ali očito im je jasno da takvu vojsku ne mogu okriviti kako su željeli. Ostaju im političari. Oni mogu biti krivi za što ih je volja. S Hrvatskom kakva je i s njenim političarima, to i nije tako teško. Pa nije to Uganda! U svakom slučaju, u nekom drugaćijem svijetu pomislili bi da se radi o scenariju za film koji se odvija u ludnici. A to je naša zbilja. I još nam prijete zatvorom (kao u najnovijem slučaju Stjepanu Šešelju i Domagoju Margetiću), ako ne pristajemo biti dio takvoga scenarija!

Svi su politički sudovi isti

Svi su politički sudovi isti, pa tako i ne čudi sličnost procesa koji se odvijaju na sudu u Haagu s procesima o kojima govorimo u našem Apelu. Očito je da se u Haagu sudi Hrvatima zato što su stvorili svoju državu, tj. zato što njihova ljubljena Jugoslavija više ne postoji. A zašto se sudiilo Hrvatima u komunističkim sudištima? Dr. Milan Vuković u knjizi *Dr. Franjo Tuđman u sudskim dosjeima /11. siječnja 1972. – 10. lipnja 1990./* na str. 19., govoreći o procesima protiv dr. Tuđmana, upozorava nas kako su slični "procesi u svim tadašnjim komunističkim zemljama imali zajedničku crtu političkih procesa jer im je objekt zaštite bio komunistički sustav državnog uređenja. U nas, u Hrvatskoj, i u ovom procesu protiv dr. Tuđmana, zaštita je komunističkog sustava sekundarni objekt, a primarni je objekt zaštite neprirodna zajednica zvana Jugoslavija, suprotstavljenja

težnji za Hrvatskom kao samostalnom državom, te dominacija i utjecaj velikosrpskoga imperijalizma nad SR Hrvatskom, hrvatskim narodom, bez obzira na to u kojem se obliku on javlja: zaštita 'bratstva i jedinstva', zaštita 'ustavnog poretka' ili jednakosti građana samoupravljača. Prema tome, iz ovoga procesa jasno proizilazi sadržajna specifičnost političkih procesa u Hrvatskoj u usporedbi s drugim komunističkim zemljama i drugim republikama u bivšoj Jugoslaviji. Ti procesi u Hrvatskoj odraz su dvostrukе podčinjenosti: najprije nacionalne, a tek onda ideološke, komunističke".

Ali kada je već riječ o tim procesima protiv dr. Tuđmana frapantna je sličnost onoga za što se on optužuje 1980. godine na komunističkom sudu s onim što je njegov "glavni zločin" za svjetske moćnike. Dr. Vuković konstatira na str. 29 svoje knjige: "U cijelom drugom procesu protiv dr. Tuđmana protežu se (bilo kao motiv obrane ili kao glavni prigovor zbog stanja u kojemu se nalazi hrvatski narod) dva temeljna pitanja na koja se mora odgovoriti:

- a) nacionalna suverenost velikih, malih i najmanjih naroda;
- b) integracija na priznanju nacionalnih sloboda svih naroda, a ne nadnacionalnim integracijama".

Zar mu se danas mrtvome ne sudi iz istih razloga na političkom sudištu u Haagu?

Vratimo se samom početku našeg Apela: "U povodu najnovije medijske hajke na Milu Budaka, u kojoj na nedostajan način, osim notornih neznalica, sudjeluju i ostrašeni njegovi politički mrzitelji, a da bi se dokazala vjerodostojnost načela depolitizacije pravosuđa i afirmacije pravnih kriterija u pravnoj državi, što je po svojim Ustavnim odredbama Republika Hrvatska, iznosimo deset činjenica i postavljamo deset pitanja."

Dakle, u startu je konstatirano da je slučaj dr. Budaka uzeo centralno mjesto u Apelu zbog same hajke koja se vodila (medijski u tom trenutku) i još uvjek vodi u njega. Pa, ako hoćete i zato što se druga strana ima za nešto uhvatiti kad je on u pitanju, koliko god je to na klimavim nogama. Neće ni ovako pristati na obnove političkih procesa, a kamoli da smo u Apelu pisali o dr. Ljudevitu Juraku, sveučilišnom profesoru sudske medicine zagrebačkoga Pravnog fakulteta. O njemu je i govorio predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić, kada je kao jedan od inicijatora "apela", bio gost emisije "2 u 9" na OTV-u. O slučaju profesora Juraka Dubravko Jelčić u najnovijoj knjizi *Sto krvavih godina – XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004. piše (str. 136-137):

"Kao renomirani stručnjak svjetskoga glasa za patološku anatomiju bio je 1943. pozvan u međunarodno povjerenstvo za istraživanje masovne grobnice zarobljenih poljskih časnika u Katynskoj šumi. Nijemci su za taj zločin optuživali Sovjete, a Sovjeti Nijemce. Povjerenstvo je nepristrano zaključilo, da su zločin počinili Sovjeti. Odmah po ulasku u Zagreb 15. svibnja 1945. komunističke vlasti uhitile su Juraka, pa kad on nije htio službeno i javno opozvati svoj potpis na tom nalazu, bio je u lipnju osuđen na smrt i strijeljan zbog klevete Sovjetskog Saveza. Četrdeset i pet godina kasnije sovjetski predsjednik Gorbačov priznao je generalu Jaruzelskom, da su zločin izvršili sovjetski organi NKVD-a te se ispričao Poljacima. Jurak je dakle bio pravedan. A komunistički sud je tim primjerom

potvrdio svoju nevjerodostojnost, jer je branio čast Sovjetskog Saveza premda vjerojatno ni sam nije vjerovao u njegovu nedužnost. Primjer, koji upozorava, koliko su uopće bile regularne čak i sudske osude komunističkih sudova! Njihova pravna 'kompetentnost' oduzela im je svaki kredibilitet, pa ostaje činjenica, da je nevinih žrtava bilo čak i među sudski osuđenim Hrvatima; a što onda reći o žrtvama koje nisu bile suđene ni pred takvim sudovima!"

Hajka na dr. Budaka traje do današnjeg dana

Međutim, slučaj dr. Budaka je sigurno posebno zanimljiv i vjerojatno bi kao takav bio odabran i da nije bile hajke na njega, hajke koja traje do današnjeg dana. To pokazuje činjenica kako je taj slučaj zanimljiv jednom takvom ekspertu kakav je sudac Ustavnog suda dr. Milan. Vuković. Naime, dr. Vuković u svojoj knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske*, Zagreb 2004. piše (str. 53-54):

"U 'Globusu' od 1.VIII.2003., na stranicama 82-89, objavljen je razgovor s gospodinom Vojdragom Berčićem, starim 85 godina, u formi feljtona s naslovom 'Čovjek koji je islijedivao Pavelićevu Vladu', predstavljajući ga riječima: sudac istražitelj Vojnog suda II. armije u Zagrebu, sudionik NOB-a 1941., koji je u svibnju 1945. odmah nakon završetka Drugog svjetskog rata i sloma Nezavisne Države Hrvatske, saslušavao članove Pavelićeve Vlade... (Zanimljivo je saznati da je taj sudac istražitelj 1945. godine imao 27 godina, a ako je sudionik NOB-a od 1941. znači da je tada imao 22 godine, pa se postavlja pitanje: kad je to završio Pravni fakultet i položio pravosudni ispit za mogućnost vođenja ove istrage?)

Sve ono što je kazano o 'brzini suđenja' u predmetu br. K-1/1948, prema riječima Vojdraga Berčića, u predmetu koji je on vodio, premašilo je i tu brzinu!

Berčić kaže: 'Oko 4 ili 5, dao sam pozvati Budaka... Jednodnevni proces... Nikolu Mandića i Ivana Vidnjevića. Bio sam vrlo ljut jer je svu trojicu trebalo završiti samo za jedan dan... Inače, mi suci istražitelji, koji smo vodili istragu, zastupali smo redovito i optužnicu... Bila je večer, gotovo 10 sati. U onoj tišini, u onoj napetosti gdje su se, za koju minutu, očekivale smrtnе presude, bila je to groteskna scena:... Presude su izrečene iste večeri? Da. Članovi Vijeća povukli su se na vijećanje i onda je, nakon toga, Josip Hrnčević pročitao presude. Na smrt vješanjem osuđeni su Mile Budak, Juco Rukavina i onaj ludi Ivan Vidnjević. Drugi su osuđeni na smrt strijeljanjem, a treći – Ademaga Mašić, Bruno Nardeli i general Lavoslav Milić... na robiju. Ademaga na doživotnu, a Milić i Nardeli na 20 godina' (na smrt strijeljanjem bili su suđeni: Nikola Mandić, Nikola Steinfl, Pavao Canki, Julije Makanac).

Kako se po međunarodnom, i svakom kaznenom pravu, kvalificiraju ovakva postupanja kako ih Berčić opisuje, o tome vode brigu zaduženi organi svake države, ali komunistički diktatori nastavili su diljem Hrvatske provoditi diktaturu kakva se ni zamisliti nije mogla."

O tekstu Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku"

Tekst Ivana Gabelice "Sustav mržnje i laži o Mili Budaku", "Novo hrvatsko slovo" od 19. studenoga 2004. potvrdio je želju potpisnika Apela za miran i

argumentirani dijalog. Pisan je, slično mojim tekstovima u kojima polemiziram s napadima Goldsteina na Apel, onako kako bi obrana u obnovljenom procesu odgovarala na optužbe protiv Budaka. Isto kao što je tekst Goldsteinovih vjerojatno najveći, naravno jadan, domet koji bi dosegla obnovljena optužba. Jedino mi se čini da Gabelica nije u potpunosti razumio naše motive u pisanju Apela kada svoj, inače izvrstan tekst, završava riječima: "Dakle, Frkovićeva izjava je u protimbi sa svim navedenim dokazima (Šimundić, Ilinić, Mihovilović, 'Hrvatski narod', 'Novi list') i s cjelokupnim Budakovim dotadašnjim izjavama i književnim stvaralaštvo, pa je moramo odbaciti kao nevjerojatno. Stoga sa sigurnošću možemo tvrditi, da Budak u govoru u Varaždinu nije upotrijebio krilaticu "Srbe - na vrbe", pa prema tomu i apel za obnovu kaznenog postupka i gospodin Pečarić i gospoda Goldsteini polaze od neistinitih tvrdnji o njemu."

Naime, i sam Gabelica tvrdi "Prema prof. Vinku Nikoliću, dr. Mate Frković je posvјediočio, da je Budak u govoru u Varaždinu 26. svibnja 1941. izrekao krilaticu 'Srbe na vrbe'. Frković je u to vrijeme bio ustaški stožernik u Varaždinu." Nemamo razloga sumnji da je profesor Nikolić rekao neistinu, pa ta činjenica ostaje kao element oko kojega bi obrana i optužba "lomila koplja" na obnovljenom procesu. Uostalom, mi nismo tu tvrdnju stavili u onom dijelu "apela" gdje dajemo činjenice, već u okviru naših pitanja! Kako se mnogi od nas slažu s argumentacijom g. Gabelice, očito taj primjer samo pokazuje kako smo uspjeli u svojoj želji nepristrandosti.

Misljam da je Gabeličin komentar mog teksta u svezi s pjesmom u kojoj je stih "Bježte, psine, preko Drine" također izvrstan: "Dakle, to je bilo 1933. u njoj se nigdje ne spominje ni Beograd ni Srbija ni srpski narod, ali je očito, da se na jedan od tih pojmove odnosi. Obzirom na iznesena Budakova stajališta i na rječnik tadašnje ustaške promidžbe, isključena je mogućnost, da se sporni stih odnosi na srpski narod. Može se odnositi samo na jugoslavenski državni aparat (vojsku, oružništvo, redarstvo, činovništvo i sl.), koji je mahom dolazio iz Srbije i terorizirao hrvatski narod. Zar nije i Stjepan Radić više puta zahtijevao, da taj aparat napusti Hrvatsku? Zanimljivo je spomenuti, da su, prema svjedočenju Svetozara Pribičevića, Srbjanci zbog svoje hegemonije bili omrznuti i među vojvodanskim Srbima (...) To može biti isključivo smisao i Budakova stiha, pa mu se s moralne strane nema što prigovoriti."

Ali čini mi se da to samo pojačava ono što sam ja napisao. Naime, u raspravi o ratnom zločinu, meni je mnogo snažnija činjenica da taj stih sam Budak tijekom rata nije koristio. S jedne strane, to potvrđuje ono što i dokazuje Gabelica. A s druge, ako se taj stih protumači kao da se odnosi na Srbe općenito, njegova neuporaba od strane Budaka – samo govori njemu u prilog. Time tužitelji, kao u slučaju Goldsteinovih s njihovim tekstrom, postižu suprotan efekt.

Nastavak titoističke politike

Ovdje je najvažnije što se, i pored tako pomirljivo sročenom Apelu, nastavilo s napadima na dr. Budaka. Ploča je skinuta, a mijenjaju se nazivi ulica s njegovim imenom. S druge strane imamo silne otpore istom takvom tretmanu komunističkih zločinaca. To i ne čudi kada znamo da se u nekim strankama diče

Titovim naslijedem, ili pak da je ista takva većina današnjih medija u Hrvatskoj. A čime se diće opisuje Jelčić u spomenutoj knjizi na str. 137.:

"Suptilnim metodama totalitarizma, titovska Jugoslavija je kao komunistička tvorevina svojom malignošću kudikamo nadmašila i sam Sovjetski Savez. Zločini lenjinističke Čeke i staljinističkog NKVD-a nisu, razmjerno, ništa veći od zločina titovsko-rankovićevskih svemoćnih institucija kakve bijahu OZN-a, KNOJ i UDB-a. Sibirski logori nisu bili nimalo užasniji od bleiburških križnih putova i stotina jazovki diljem Hrvatske, Bosne i Hercegovine do Golog otoka, a nasilje i teror u procesu kolektivizacije nije bio ništa veći u Sovjetskom Savezu nego što je bio u Jugoslaviji. Na kraju, Sovjetski Savez se dezintegrirao mirno, od ruske dominacije osloboidle su se ne samo tri baltičke države nego i Ukrajina i Bjelorusija, koje su bile pod ruskom vlašću još u doba carizma, pa i niz drugih zemalja (Moldavija, Gruzija), dok se Jugoslavija raspala u moru krvi, što najbolje svjedoči o njezinu karakteru i krajnjim ciljevima zločinačkog velikosrpskog imperijalizma, kojim je on i pod plaštem komunizma bio prožet do srži. Kako je nastala, tako je i nestala: u krvi! Raspala se kao trula lešina u vlastitom smradu.

Ali se ne zavaravajmo: nije ona još ni sad posve nestala iz mnogih hrvatskih glava. Ostavila je ona svoj trag, što se vidi u razmišljanjima i ponašanju mnogih Hrvata: prva Jugoslavija nas je iskvarela, druga zaglupila. Posljedice još traju. I trajat će sve dok odgovorni hrvatski političari ne budu odgovorniji nego što su danas."

Miloševićev ministar i beogradski studenti

I da je to doista tako pokazuje nam nedavno gostovanje Miloševićevog ministra informiranja Aleksandra Tijanića na HTV. Tako smo "doznali" kako "Draža Mihailović nije bio fašist, nego je bio borac za pravednu srpsku stvar, i tako ga shvaća, prema Tijanićevim riječima, čak i građanska Srbija; kako su Stepinčevi zločini jednaki zločinima Draže Mihailovića, kako su četnici bili borci protiv fašizma". Tako "naša" televizija ponovo pokušava izjednačiti Stepinca i Dražu, uz aktivno sudjelovanje u lažima oko Budaka. Možda bi trebali, da uvjere neposlušne Hrvate, dovesti i predsjednika Srbije, koji također kliče da Draža nije fašist. A Budak im jest, pa su od hrvatskih vlasti tražili uklanjanje njegove spomen-ploče, što je i učinjeno. Ali vlast je kaznila bizarnu provokaciju beogradskih studenata, a onda brže bolje smanjili kaznu. Da se Dražini nasljednici ne naljute. Ili možda onaj njihov dio u Hrvatskoj?

Zato ne čudi što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše: "Da se radi o ustaštvu već bi sve recentne katedre našeg bajnog sveučilišta napisale silne traktate, vidjeli smo tu ekspeditivnost kad je bio obrađen slučaj Budak, no sada kad nam se ovdje gotovo svakodnevno tvrdi da Draža Mihailović nije fašist, o toj temi današnji hrvatski povjesničari, današnja hrvatska znanost i naravno hrvatski mediji – šute. A ne bi se smjelo šutjeti zato što ćemo, kako vidimo, s Dražom još imati posla. (...) Kakve su pak zločine isti ti četnici radili po Bosni, kakva su zvjerstva radili po Hrvatskoj, kakav su teror širili po Crnoj Gori i na Kosovu o tome bi se knjige i knjige mogle pisati. Kao i o tome da je Srpska Pravoslavna Crkva s naklonošću gledala na četnički pokret, baš kao što je 40 godina kasnije s

naklonošću gledala na Martićevu ili Karadžićevu četništvo! O svemu se tome u Srbiji zacijelo šuti, ali zašto se šuti u Hrvatskoj doista je nejasno. S obzirom na to da troje beogradskih studenata tvrdi da uopće ne zna da je Draža Mihailović bio zločinac, s obzirom na to da milijuni Srbiyanaca, kako pokazuju izborni rezultati, i dalje apliciraju za četništvo, možda ne bi bilo loše promisliti da se tiskaju brošure o zločinima Draže Mihailovića i da se besplatno dijele na graničnim ulazima u Hrvatsku!"

A Hina nam 21. prosinca javlja: "Odlukom Skupštine Srbije od utorka pripadnici ravnogorskog (četničkog) pokreta od 1941. do 1945. godine imaju ista prava kao i partizani, pravo na mirovine i invalidnine, ali i na 'Ravnogorsku spomenicu 1941.', po uzoru na 'Partizansku spomenicu' koju su dobivali pripadnici partizanskog pokreta. Za prijedlog Srpskog pokreta obnove Vuka Draškovića u utorak se u parlamentu izjasnilo 176 (od ukupno 250) zastupnika, dok su protiv glasala 24 zastupnika Socijalističke partije Srbije Slobodana Miloševića i Socijaldemokratske partije Nebojše Čovića. Nije glasovalo devet zastupnika, a četvero se uzdržalo od glasovanja. Zakon je prihvaćen po hitnom postupku, uz obrazloženje da je utemeljen na povjesnoj istini, pa je nužno da se u pravima izjednače svi koji su se borili protiv okupatora, fašista i nacista."

Pošteno govoreći oni su doista u pravu. I jedni i drugi su se borili za Veliku Srbiju. Tako Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 6. siječnja 2005. kaže: "Ima nešto i od povjesne ironije u tom činu srbijanskog parlaminta: partizanština se s vremenom, pretvarajući se u velikosrpski project, doista i izjednačila s četništvom! Osim toga, tisuće četnika Draže Mihailovića potkraj Drugog svjetskog rata prešlo je u partizanske jedinice. Mnogi su pod Titovom zastavom poslije gazili i ubijali Hrvate, a zvijezda i kokarda ujedinjene palile su i ubijale po Hrvatskoj 1991. godine! Treba li nam snažnija i krvavija povjesna pouka? Može li razborit i normalan čovjek veličati jednog zločinca kao povjesnog velikana i držati ga za velikana antifašizma?"

Nama ne treba smetati čak ni to što Srbi donose zakone na osnovu lažnih tvrdnji. Pa svi znamo da je njima "laž najviše pomogla u povijesti". Treba nam smetati to što je ovaj isti Vuk Drašković, koji rehabilitira velikosrpske zločinice, tražio uklanjanje spomen-ploče književniku Mili Budaku, a hrvatska vlada je to brže-bolje učinila.

Ne mislim da je Draža Mihailović bio fašist. Nije, kao ni Ante Pavelić. Ali nije istina da je Draža bio borac protiv fašizma. Nije ni Ante. I jedan i drugi su surađivali s njima. Ali Draža zbog imperijalističkih velikosrpskih interesa, a Ante zbog stvaranja neovisne države svome narodu. Interesantno je kako i državotvornim Hrvatima smeta tvrdnja da Draža nije bio fašist. Tako se i u "Hrvatskom listu" od 23. prosinca 2004. to vidi iz pitanja postavljenom političkom tajniku Hrvatskog bloka. Benjamin Tolić to u svom odgovoru uopće ne spominje već, među ostalim, kaže:

"Tijanić je izvrijedao Hrvate. Zastupao je ista stajališta koja je zastupao dok je bio Miloševićev ministar informiranja. Ponovio je tezu o podjednakoj srpskoj i hrvatskoj ratnoj krivnji. Srpsko-hrvatski rat protumačio je kao Miloševićevu i Tuđmanovu 'koreografiju'. U povjesnoj argumentaciji izjednačio je četničkog

vojvodu Dražu Mihailovića i hrvatskog blaženika Alojzija Stepinca. Upitan pri kraju razgovora ne čini li mu se da Srbi ipak nešto duguju Hrvatima, beogradski je Aleksandar zagrebačkom Aleksandru odgovorio protupitanjem: 'Aleksandre, kako me ti, kao Srbin, to možeš pitati?"

Mene fascinira ta činjenica da je nekome u Hrvatskoj uopće važno što je bio Draža Mihailović. Zar nama ne bi jedino trebalo biti važno to što je bio zločinac, što je predvodio organizaciju čiji su pripadnici napravili stravične zločine nad našim narodom u našoj državi. Da, zar nama ne bi trebalo biti najvažnije da je on ratni zločinac i to i prema našem narodu!

Tko je Talijanima predao Zadar po Mesiću i drugovima

Ali s ovakvim "hrvatskim" povjesničarima i političarima, ne čudi da u Hrvatskoj ne znaju razliku između Mihailovića i Pavelića. Njima je ostvarenje velikosrpskih interesa na račun hrvatskog naroda, dakle uz zločine Dražinih četnika nad Hrvatima u hrvatskoj državi, mali zločin. Pa su takve i kazne onim studentima. Oni su sitne ribe pa ih se može i kazniti, ali one krupne mogu nekažnjeno uspoređivati svog zločinca s jednim hrvatskim svecem na "hrvatskoj" televiziji! Borba za neovisnost hrvatskog naroda im je zločin! Naravno, to neće otvoreno reći. Npr. Tihomir Ladišić je emisiju "Otvoreno" 7. prosinca 2004. otvorio pitanjem kako to da je policija različito postupila u slučaju četnika na trgu bana Jelačića i domobrana u Zadru. Za Ladišića su, dakle, četnici i ustaše, Pavelić i Mihailović isti, a on kao pravednik brine se o tome da četnici nisu, eto, bili diskriminirani na račun domobrana. Pa mora se brinuti za ravnopravnost kad se ustaše nisu dosjetili klati po Srbiji, kao što su četnici po Hrvatskoj. a Teuta Babajko Popović i Zlatko Crnec u "Novom listu" od 7. prosinca komentiraju: "Čudna je fasciniranost ustašama dijela Zadrana. Taj je grad poglavnik prepustio Talijanima, ali neki Zadrani ipak s veseljem nose njegovu sliku i protive se da njegov doglavnik izgubi ulicu. I još pritom sebe smatraju hrvatskim nacionalistima. Bizarno." Isto ponavlja Ivo Horvat u "Vjesnikovim" "Stajalištima" spominjući "predaju Dalmacije, znači i Zadra, Mussolinijevoj Italiji". Ako već nisu učili u školi mogli su se potruditi i pogledati Krležinu Enciklopediju i naučiti npr. da su Rapalskim ugovorom (12.XI.1920.) između voljene im Jugoslavije (tada još kraljevina SHS) i Italije pripali (prodani) Italiji Goricka-Gradiška, Trst i okolica, dio Kranjske, Istra bez dijela općine Kastav i otoka Krka, ZADAR i otoci Lastovo i Palagruža; ugovorom je podpalio pod Italiju oko 500.000 Hrvata i Slovenaca. Italija je sa svoje strane priznala "jugoslavensko ujedinjenje i postojanje Kraljevine SHS", odnosno kako Rimski ugovori (27.I.1924.) o "prijateljstvu i srdačnoj suradnji" sadrže i Sporazum o Rijeci koja je pripala/prodana fašističkoj Italiji.

A Mesić, predsjednik ove države, stvorene i obranjene krvavim Domovinskim ratom, čudi se što se u Hrvatskoj ruši spomenik "onomu koji je zaslužan što danas imamo hrvatsku državu, dok u Zadru, primjerice", kako je rekao, "marširaju u ustaškim uniformama, uniformama onih koji su Zadar prodali". Tako se i drug predsjednik svrstava u one koji trebaju malo naučiti hrvatsku povijest, tj. i njemu moramo preporučiti da pogleda malo u Krležinu enciklopediju.

Valjda Mesić, Teuta, Zlatko i Ivo pripadaju našim "stručnjacima" koji vjeruju da je Trojni pakt bio između NDH, Njemačke i Japana, pa eto čelnik moćne države NDH Pavelić prepušta Zadar tamo nekom Musoliniju.

Tito je, po Mesiću, stvorio današnju Hrvatsku

Jasno je kako je sve to u funkciji opravdavanja ideologije onih koji još uvijek pjevaju "Po šumama i gorama". Možda su i napadi na Budaka i izjednačavanje Draže i Stepinca nešto nužno za približavanje današnjeg HDZ-a Račanovom SDP-u. Zbog sutrašnje velike koalicije. Možda nas zato Mesić uči kako smo dobili državu na temelju Ustava iz 1974, što Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" komentira: "... kad aktualni hrvatski predsjednik Mesić kaže da mu je je čudno što se u Hrvatskoj ruši spomenik onome koji je zaslužan za to što danas imamo hrvatsku državu, onda je to doista klasičan primjer povijesne manipulacije, krivotvorine i povijesne neistine. Mi, naime, po Titu nikada ne bismo imali državu i kako ne bismo imali nikakvih dilemma, Tito je sam eksplicitno rekao da će prije Sava teći uzvodno negoli će Hrvati dobiti državu. Sve što je radio bilo je protiv afirmacije hrvatske, a za afirmaciju jugoslavenske države (...) U Titovo vrijeme niste smjeli pjevati hrvatsku himnu naglas da bi nam danas Mesić pričao da je baš taj Tito zaslužan što imamo hrvatsku državu!"

Možda možemo opravdati Mesića. Znamo da je on zaboravio da su Crnogorci napali Dubrovnik pa je vjerojatno zaboravio i cijeli Domovinski rat.

A tko je bio taj koji je, kako kaže predsjednik, zaslužan što imamo hrvatsku državu? To je pitanje koje postavlja Mate Kovačević i odgovara na njega ("Fokus" od 31. prosinca 2004.): "Tko je bio Josip Broz Tito za kojim danas osim njegovih suseljanja javno nariču i pojedinci koji su za razliku od diktatora birani na demokratskim izborima, najbolje svjedoči činjenica kako je hrvatski narod od 1991. do 1995. godine morao iz svoje zemlje tjerati njegovu okupacijsku JNA. Isto su se i sadašnji jecaji za Brozom pretvorili u žal za vremenom u kojem je taj boljševički terorist u ime svoje samovlasti odobravao pokolje civila i ratnih zarobljenika, prijekim sudovima likvidirao pripadnike katoličkog svećenstva, a na montiranome procesu zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu studio cijeloj Katoličkoj crkvi u Hrvata. Je li to žal za vremenom kad su tamnice u Staroj Gradišći, Lepoglavi, Zenici, Mitrovici i na Golome otoku bile popunjene političkim protivnicima komunističkog režima i jugoslavenske okupacije hrvatskih zemalja? Prema izvješćima stranih agencija, čini se da su zagovornici netransparentnoga guranja Hrvatske u EU u svojim reakcijama glede Brozove povijesne uloge ipak malo pretjerali. Kad se zanemari zločinačka uloga kumrovečkoga krvnika..."

Ali za Jelenu Lovrić, novinarku "Globusa", to je "kurban pir dinamitaša u Kumrovcu". Jasno je da nekadašnjoj članici CK SKH na stotine tisuća ubijenih Hrvata poslije završetka Drugog svjetskog rata, dakle u miru, nije "kurban pir". Iako su spomenik Brozu vjerojatno srušili sljedbenici partije u čijem je CK-u ona bila.

A kada se sjetimo da se još na HTV-u spominje kako je rušenje spomenika Brozu odmazda za skidanje slike generala Gotovine u Zadru, onda je posve jasno

zašto je Mesiću Ustav iz 1974. stvorio hrvatsku državu. Gotovina mu s tim nema ništa. Zato ga, valjda, i proganjaju!

Spomenik Brozu i crna knjiga komunizma

I dok se u Srbiji donosi zakon o izjednačavanju četnika i partizana, dotle mi slušamo na "hrvatskoj" televiziji kako je i ustaško znakovlje - fašističko! Valjda ste fašisti ako surađujete s fašistima. A ako pokušaš ostvariti takvu suradnju pa je ne ostvariš – onda si antifašist. Kako to? Radi se o tzv. puču Lorković-Vokić u kolovozu 1944. Jelčić u svojoj knjizi piše (str. 142-143): "Dok su hrvatske oružane snage imale zapovijed da se ne suprotstavljuju eventualnoj invaziji zapadnih saveznika na hrvatsku jadransku obalu, dotle su Britancima "savezničke" partizanske jedinice imale suprotnu naredbu, da im se suprotstave svim snagama, pa je Tito čak i uspostavio kontakt s njemačkim generalom u Hrvatskoj Glaiseom von Horstenauom i ponudio mu savez u zajedničkom otporu Angloamerikancima. Nije li to krunki dokaz da britanski saveznici u redovima jugopartizana, prvo, nisu bili njihovi prirodni saveznici, i drugo, da oni, partizani, u biti nisu nikada ni bili nikakvi antifašisti i da im motiv nije bio nikakva oslobođilačka borba protiv fašizma i "njemačkog okupatora", nego jedino osvajanje vlasti. U ratnim vrtlozima, prepunim kontroverznim situacijama i obratima, osvojiti vlast u Jugoslaviji (i u Hrvatskoj), kao što ju je u vrtlozima Prvoga svjetskog rata osvojio Lenjin u Rusiji".

Ili je sve to samo "danak" komunističkoj prošlosti današnjih povjesničara i političara? Bilo kako bilo, ostaje žalosna činjenica da je ministrica pravosuđa tvrdila neistinito kako je Budak potpisnik rasnih zakona (dakle u množini). Valjda zbog te neistinе nije već pokrenut postupak obnove procesa, već se nastavlja hajka na Budaka! Vjerljivo svatko ima svoj odgovor na pitanje: zašto je to tako? Možda im je hajka na Budaka trebala zbog navodnih reakcija na drugoj strani, kao na primjer dizanje Brozova spomenika u Kumrovcu? Problem je u tome što smo i do sada vidjeli kako su komunistički spomenici dizani u zrak uvijek kada je to odgovaralo – komunistima! To sugerira sam Račan kada, po poznatoj priči iz komunističkih vremena o nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti, govori kako je to djelo "mračnih radikalno desničarskih snaga". Sam kaže da zna tko su počinitelji. Maleni je korak od atle pa do zaključka kako to može znati samo ako su spomenik srušili njegovi drugovi! A jasno je tko tu dobiva. Umjesto zabrane imamo obnavljanje spomenika. (To je značajno Augustinčićevu djelu pa ga treba obnoviti. A Augustinčić je izradio i bistu Ante Pavelića, koja je bila izložena na XXIII. venecijanskom bijenalu 1942. godine, a 1943. je bila na izložbi Hrvatske umjetnosti u Berlinu. Hoće li je onda kao Augustinčićevu remek djelo izložiti i danas?) A kada se obnavlja Titov spomenik ostat će mu i imena ulica, trgovina. I sve ono što bi zakonom trebalo ukloniti! Tako osiguravaju da Hrvatska i dalje bude rob najzločinačke ideologije u povijesti – komunističke. Prema *Crnoj knjizi komunizma* od strane komunista ubijeno je:

- u SSSR 20 milijuna ljudi,
- u Kini 65 milijuna ljudi,
- u Vijetnamu 1 milijun ljudi,

u Sjevernoj Koreji 2 milijuna ljudi,
u Kambodži 2 milijuna ljudi,
u istočnoj Europi 1 milijun ljudi,
u Latinskoj Americi 150.000 ljudi,
u Africi 1,7 milijuna ljudi,
u Afganistanu 1,5 milijuna ljudi.

To komentira i dr. Milan Vuković u knjizi *Sukobi političkih stilova u traženju osamostaljenja Hrvatske* (str. 71): "Ovi podaci upućuju na približnu brojku od sto milijuna ubijenih na prostoru kuda je prošao komunistički sustav! Vjerojatno je u ovim podacima Hrvatska uključena u takozvane zemlje istočne Europe, jer se je tako i službeno nazivala zajednička država Jugoslavija, pa je potrebno učiniti napor vlastitom maštomi da bismo sami sebi predočili kakva je bila ta ogromna tragedija koja je decenijama obilježavala svjetsku povijest, a samim tim i hrvatsku povijest."

Izgleda da zbog zaštite partizanskih simbola imamo paradiranje onih četničkih. Tako Tihomir Dujmović u "Glasu Slavonije" piše:

"Ali, kad sve te persone ("od Slavka Goldsteina do Vesne Pusić, od Puhovskog do Fumića i neizbjegnog Kajina, a sve pod dirigentskom palicom OEŠ-a i dakako uvijek za Hrvatsku iskreno zabrinutog britanskog veleposlanika", op. J.P.) uglavnom šute na činjenicu da se (i to ni više ni manje negoli po hrvatskom Podunavlju!) Hrvatskom šeću likovi sa šajkačama na glavi, s pištoljem za pasom, i s četničkom zastavom u rukama, i kada, nažalost, moramo konstatirati da javnost, mediji i oni što se nameću kao savjest hrvatskog društva ne tretiraju jednako četništvo i ustaštvo, a kamoli da bi se već jednom istinito valorizirao krvavi komunistički teror, onda je vrijeme da se konstatira da u mentalnom smislu zapravo živimo u Jugoslaviji! Iako je strijeljala Dražu Mihailovića, Titova Jugoslavija je ipak krajem rata dopustila da se dobar dio četnika presvuče u partizansku uniformu i taj ceh je plaćan pola stoljeća, da bi u najkravoj formi stigao na naplatu 1991. godine..."

Naime mi nemamo posla s ovim četničkim provokacijama zato jer Srbi imaju problema s Drugim svjetskim ratom. Mi imamo problema s tim provokacijama jer se dogodila masovna abolicija, jer je organiziran masovni povratak bez katarze koja prati sve poratne povratke, jer je napokon majčica Srbija i dan-danas zapravo na stajalištu da je sve ono što se događalo 1991. bilo s njihovog stajališta više-manje opravdano. Molim, samo nešto manje krvi i manje zvjerstava!

Ali u političkom smislu, u smislu velikosrpskog projekta, u smislu tretmana hrvatske države, u smislu povijesnog prava na Knin i okolicu, u smislu srpskog tumačenja partizanskog pokreta, i Srbija i dobar dio hrvatskih Srba nema mnogo povijesnih dilema. To vidimo po tome kako su doživjeli povratak šajkača i četničkih zastava po hrvatskim mjestima, to vidimo po tome kako su komentirali nove balvane, to vidimo po tome da i najviši politički predstavnici hrvatskih Srba drže da bi 'Bože pravde' bila sjajna njihova himna. 'Bože pravde' je srpska himna. To je himna države koja je jučer stavila znak jednakosti između partizana i četnika. Imamo li se mi pravo više čuditi? Ili je bolje pitanje imamo li se vremena čuditi?"

Doista, zašto bismo se i čudili. Pa i današnju Hrvatsku su neki stvarali pjevajući i "Juru i Bobana", a hrvatske branitelje su ubijali i protiv hrvatske se borili s kokardama i petokrakama. Pa zar nekoga treba čuditi što kokarde i petokrake mnogima u Hrvatskoj nisu problematično znakovlje? Pa lako je provjeriti i vidjeti da je mnogima koji su digli svoj glas protiv spomen-ploče Mili Budaku još više smetao Hrvatski domovinski rat, generali, invalidi Domovinskog rata i svi branitelji!

"Ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

Ali vratimo se dr. Budaku. Primijetimo da je već sama usporedba s njim izuzetno nepovoljna za naše drugove. Predsjednik države je glavni svjedok optužbe na političkom sudištu u Haagu protiv hrvatskog generala! Lažno svjedoči i šalje krivotvorene transkripte da bi optužio vlastitu državu. I sve Hrvate iz BiH na tome sudištu! Danas nam je glavni stručnjak za ljudska prava svjedok optužbe u onim političkim procesima za koje se traži obnova postupka! A "!zločinac" Budak nije sam sudjelovao u nikakvom takvom pojedinačnom aktu.

Ili im sve to treba samo zato da ljudi ne bi sami sebi postavili jednostavno pitanje: Kako se nekome mogu oprostiti zločini zato što su bili antifašisti, a ne mogu onima koji su se borili za neovisnu državu – za slobodu svoga naroda? Ako si postave takvo pitanje vrlo brzo će znati i odgovor: Oni koji to rade samo se bore da ostvare svoje "ljudsko pravo": mrziti hrvatsku državu i hrvatski narod!

J. PEČARIĆ, PRIZNAJEM, HRVAT SAM! ZAGREB, 2005.

SINDROM "BITI GLUPLJI I OD OVCE"

NAKON PRVOG KRUGA PREDSJEDNIČKIH IZBORA

Jesam li dobio odgovor na ono što sam očekivao od prvog kruga izbora? O tom svom očekivanju govorio sam 13. prosinca 2004. na promociji knjige *Tuđmanove tri sekunde* (autori D. Jelčić i J. Pečarić):

"Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće (D. Jelčić, *100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*, Zagreb, 2004) u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati*, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje te da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: 'Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvalе vuka!'

Povjesni uspjeh Franje Tuđmana

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman iznimjan!

Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije *Oluje*, koliko je prošlo poslije 'Srbobrana' do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve

zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.

(...) Naime, moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno Bušić rekao jednom prijatelju: 'Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku'. A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Mesićeva misija – omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom суду, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, 'ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka'.

Naša obećana zemlja bila je Hrvatska

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Biblijci. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali 'pustinju', što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u *Protokolima sionskih mudraca*, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. Naime, države se osvajaju kreditima koji se daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!

Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma 'biti gluplji i od ovce'. Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma."

Za Mesića glasovalo 25% birača!

Na izborima je izašli 50 posto birača, a polovina ih je glasovalo za Mesića! Dakle 25 posto od ukupnog broja glasača je glasovalo za njega! Ivica Marijačić u svom komentaru ("Hrvatski list" od 6. siječnja 2005.) kaže: "Za posebnu analizu ostaje, naravno, fenomen Stjepana Mesića koji dobiva polovičnu potporu birača koji su glasovali. Razlog je najvjerojatnije u nevjerojatnoj i beskrajnoj medijskoj potpori koju godinama uživa, kao i u činjenici da su za njega građani srpske nacionalnosti i ostaci jugokomunističkog režima i partizanskog pokreta, odnosno, svi oni koji danas gaje nostalгије i simpatije prema nekadašnjoj državi, a takvi čine solidan glasački korpus. Mediji su a limine na strani Mesića, njemu dnevno ispisuju hagiografije i apologije, unaprijed su ga proglašavali pobjednikom već u prvom krugu, mjesecima prije izbora javnost se 'pumpala' 'istraživanjima' pojedinih agencija i novinskim anketama po kojima 'Mesić nema razloga za

zabrinutost'. Istodobno, marginalizirali su, prešućivali ili svodili na razinu nonšalancije sve njegove brojne gluposti, gafove, neznanja, laži, pa i ozbiljna kršenja zakona. Podsjetimo, Mesić je lagao u svezi s potpisom oko ulaska Rusa u sisačku željezaru, dilao je, protivno zakonu, transkripte iz predsjednikova ureda s oznakom tajne, u njegovu uredu krvotvoren je transkript i poslan u Haag protiv generala Gotovine, rekao je da Hrvatska nikad nije ratovala s Crnom Gorom, pjevao po 'šumama i gorama', poručivao da se zbog rata svi svima trebaju ispričati, vrijedao branitelje, a da i ne spominjemo suradnju s Udbom, svjedočenje protiv Hrvatske u Haagu. Samo zbog jedne takve stvari, u nekoj drugoj, zreloj državi, nikada ne bi dobio prigodu kandidirati se, a vjerojatno bi završio i na sudu. U Hrvatskoj, zahvaljujući strahovitoj medijskoj logistici, sve mu se to zaboravlja, a neke stvari mu njegovi privrženici očito uzimaju i kao plus, a ne minus. Ali, sve se uvijek svodi na poznatu parafrazu: svaki narod ima onaku vlast (predsjednika), kakvu zaslužuje."

Sindrom "gluplj i od ovce"

Marijačić, ustvari, govori ono isto o čemu je pisao Jović, odnosno detaljnije obrazlaže sindrom "biti gluplj i od ovce"!

Već sama predizborna kampanja potvrđila je mnogo od toga rečenog. Meni se čini, najbolji je "biser" druga Mesića. Naime, u svezi svog lažnog svjedočenja u Haagu obično bi isticao kako je on legalist, ali kada mu je Ivić Pašalić na sučeljavanju postavio pitanje ("Vjesnik" od 31. prosinca 2004.) "je li mu albanska mafija platila izbornu kampanju 2000. godine, što je insinuacija koja se pojavila u javnosti, Mesić je rekao da je to 'proizvoljna fantazija', te kako on 'nije peti ortak'". Jasna je aluzija na optužbe protiv Pašalića da je on "peti ortak" u Dubrovačkoj banci, što je hrvatski sud odbacio kao neistinu. Drugim riječima Mesić samo potvrđuje svoju odanost Haaškom суду, tj. pokazuje kako je legalist samo kada je u pitanju taj sud, dok do hrvatskih sudova ne drži mnogo, niti smatra da treba – barem javno – poštivati domaće sudstvo! Zašto bi ga poštivao ako donešu poneku presudu koja nije u interesu svjetskih moćnika, zar ne? Zar se na Mesića, kao školski primjer, ne mogu uzeti riječi glavnog urednika "Glasa Koncila" Ivana Miklenića" kad kaže (9. siječnja 2005.): "U stvarno demokratskim i pravnim državama nema opravdanja za ikoje kršenje pozitivnih zakonskih propisa, a u Hrvatskoj mnogi se busaju i verbalno predstavljaju kao legalisti, a zapravo su spremni prekršiti svaki zakonski propis – u nekim slučajevima sve do evidentne veleizdaje." A na spomenutom sučeljavanju Mesić je govorio ("Vjesnik", 31. prosinca 2004.) "o svom svjedočenju u Haagu objasnivši kako je to napravio poštujući hrvatske zakone. Predsjednički kandidati Letica i Pašalić nazvali su ga, zbog svjedočenja, 'lažnim svjedokom' i 'veleizdajnikom'." Doista, po kojim to hrvatskim zakonima netko može lažno optužiti tu istu Hrvatsku za agresiju na drugu državu? Veleizdaja bi već bila da je to i točno, tj. da je Hrvatska doista izvršila agresiju na BiH. Ali kada je to još i lažno, onda je i gore od veleizdaje. Imamo li u hrvatskom jeziku uopće riječ za tako nešto? Zar je naši jezikoslovci ne bi, zbog Mesića, trebali pronaći?

"Kontradiktornost kao stil"

A da je Marijačić sjajno pogodio kad kaže kako Mesićeve pristaše neke negativne stvari uzimaju kao plus, a ne minus, potvrđuje Dubravko Grakalić u tekstu *Kontradiktornost kao stil* u "Vjesniku" od 8. siječnja 2005.: "Starije Mesićeve izjave također se dugo pamte: od onih ratnih, o Srbima koji će iz Hrvatske odnijeti 'samo prašinu na cipelama', do Hercegovaca koje treba 'naučiti da love ribu'. Danas u 'Feralu' objašnjava kako nije baš tako mislio o Hercegovcima, dok se o srpskoj manjini, koja ga na izborima podržava, izražava u superlativima." Ustvari, Srbi samo pokazuju svoju političku dosljednost – za onoga su koji im garantira da neće provoditi hrvatske interese! To im je sigurno mnogo važnije od onoga što je Mesić nekada govorio. Uostalom, zar i to nije mogao govoriti da bi bio na tako visokoj poziciji u tadašnjoj vlasti. Jer posao koji je on učinio u Haagu mogao je samo i učiniti visokopozicionirani dužnosnik tadašnjih vlasti! Zato je Mesić njihov kandidat, a ne trenutni koalicijski partner! Jasno je stoga da Srbe sigurno ne treba uključiti u one podlegle sindromu "biti gluplji i od ovce"! Sindrom se, jasno je samo po sebi, odnosi na Hrvate. U dvojbi sam: što s našim jugoslavenčićima? Jasno je da oni nestanak Jugoslavije doživljavaju na isti način na koji smo mi doživljavali to što nismo imali svoju Hrvatsku! Ali, zar nije košulja bliža od kaputa? Pa to, vjerojatno, znaju i ovce!

Žalba Slavena Letice i Doris Košte

U "Novom hrvatskom slovu" od 7. siječnja 2005. dana je žalba predsjedničkih kandidata prof. dr. Slavena Letice i Doris Košte koji kažu: "Upravo je nevjerljivo da se većina među 85,2% građana Republike Hrvatske, koliko ih se prema posljednjim i najnovijim znanstvenim i ozbiljnim istraživanjima izjasnilo kako im je životni standard znatno opao u posljednjih 5 godina, izjašnjava za izbor najodgovornijeg dužnosnika u državi za nastalo stanje tijekom njegova mandata."

Meni je mnogo nevjerljivije da je to tako zbog svega onoga na što ukazuje Marijačić. Ali i to spada u sindrom "biti gluplji i od ovce", zar ne? A sve to što piše Marijačić dr. Ivić Pašalić je sustavno izlagao tijekom svojih nastupa. Puno puta sam čuo da su ljudi konstatirali kako je on imao najbolji nastup, kako je jedini pravi političar od svih kandidata, ali ipak ne će glasovati za njega. Mene takav način razmišljanja podsjeća na noja s glavom u pjesku. Pa zar takav predsjednik kakvog sada imamo itekako ne pokazuje da je Pašalićeva izborna parola za "uspravnu Hrvatsku" ponajbolje pogodila kakvog predsjednika trebamo? Meni je smiješno vidjeti da ima i takvih komentatora, kao što je npr. Dubravko Grakalić, koji tvrdi da je Pašalićeva parola "prazna parola, koja pokazuje da on kao političar nema svježih ideja". A zašto to Grakalić kaže postaje jasno kada se vidi nastavak njegove tvrdnje gdje mu je Pašalić "blijed ostatak tuđmanizma na političkoj pozornici" pa "nema razloga za neka očekivanja o budućnosti na javnoj sceni". Uvijek je problem u tuđmanizmu, zar ne?

Neozbiljni Boris Mikšić

A programirane ankete su pokušale potpuno minimilizirati upravo Pašalića, i upravo zato što znaju od koga se moraju najviše bojati – od onoga koji je Tuđmanu

najdulje bio najbliži suradnik! Tako je zadnja anketa na HTV-u, zbog koje su i protestirali Letica i Košta, davala Pašaliću 0.3 posto, a on je dobio šest puta više! Izgleda mi kao da su svjesno kanalizirani državotvorni glasovi prema Borisu Mikši. A tek će njegovo buduće ponašanje (najavio je osnivanje stranke "Bori-se za Hrvatsku") pokazati koliko su njegovi glasači bili u pravu. Malko mi se čini neozbiljnim pozvati ljude na prosvjed, a onda u zatvoru završe glavni urednik "Novog hrvatskog slova" Domagoj Margetić i predsjednički kandidat Miroslav Rajh. Interesantno je da je Margetić već zatvaran – jasno – zbog svojih napada na Mesića, a i mladi Rajh je na samom predstavljanju kazao što misli o Mesiću. Opet dovoljan razlog, da on postane organizator prosvjeda, na koje je pozvao Mikšić, i da vidi kako je biti u zatvoru!

Na kraju su se, izgleda, preračunali oni koji manipuliraju izbornim rezultatima, pa su se, kako piše "Novo hrvatsko slovo" od 7. siječnja 2005., Mesić i Sanader morali dogovorati oko tih rezultata. Izgleda da bi dogovorena "sigurna" Mesićeva pobjeda itekako postala upitna da je Mikšić bio sudionik drugog kruga, a njegovi bi ljudi, valjda, mogli i kontrolirati glasačke lističe! A o tome sam i pisao u neobjavljenom pismu "Večernjem listu" (vidjeti "Novo hrvatsko slovo", 3. prosinca 2004.): "Lako je moguće da gđa Kosor ne prođe u drugi krug, i da tada mnogi HDZ-ovci, koji podržavaju Sanaderovu politiku, podrže Mesića."

Sanader svjesno izabrao Kosor kao Mesićevu protukandidatkinju

A da je Sanader svjesno izabrao Jadranku Kosor kao protukandidatkinju koja će sigurno izgubiti izbole, valjda je svima jasno. Evo što sam svojevremeno pisao o tome u ironičnom tekstu "Predsjednik i laži" ("Fokus", 1. listopada 2004.): "Šteta što naši mediji nisu uvjerili Sanadera da bi Mesiću najpovoljniji protukandidat bila Jadranka Kosor. U "Vjesniku" od 23. srpnja piše: "U 'Dnevniku plus' po prvi put je javno kao HDZ-ova mogućeg kandidata spomenuo Jadranku Kosor. 'Ona je vrlo sposobna žena koja može obnašati nekoliko funkcija i kandidirat ćemo ju ili za gradonačelniku Zagreba, ili za potpredsjednicu Vlade, ili za predsjednicu Republike ili za neku ministarsku dužnost. Odluku o svom kandidatu donijet ćemo na jesen', rekao je Sanader." Naravno, nekome će izgledati čudno što Sanader tvrdi kako će je kandidirati i za nešto što ona već jest. Ali naš novinar je postavio zgodno pitanje: "Kada ćete kandidirati Jadranku Kosor za predsjednika Republike?" Nije se Sanader dao prevariti, ali uzalud mu je. Novine su u našim rukama!

Opasnost zvana Andrija Hebrang

Andrija Hebrang nam je sigurno veća opasnost. Sjetimo se da je on na Saboru HDZ-a doživio prave ovacije. Zato ne treba olako uzeti njegove riječi: "U svim izborima na kojima sam sudjelovao sve su ankete bile protiv mene, a ja sam uvek pobijedio. I to je razlog zbog kojeg me ankete ne zabrinjavaju." Da ga se neki mediji boje, pokazuje i najnovije pisanje "Feral" kako je ultimativno zatražio da on bude predsjednički kandidat zaprijetivši unutarstranačkim raskolom, što je Hebrang demantirao ("Vjesnik", 11. rujna 2004.). Doista bi bilo zanimljivo gledati dvoboј našeg kavanskog vicmahera i znanstvenika. Naravno, znanstvenik nema

šanse, jer je takvima teško razumjeti koliko su značajne osobine poput izdaje ili laži."

Mediji su navijali za kandidatkinju koju će Mesić pobijediti

Dakle, očito je bilo kako svi mediji upravo žele kandidatkinju koju Mesić može jednostavno pobijediti. I dobili su je! Pašalić je jasno govorio da su i Mesić i Kosor političari koji zastupaju istu slugansku politiku. Svi se i slažu da u bitnim pitanjima nema razlike između njih dvoje! A kada je u pitanju Haag Pašalić ističe kako je to veleizdajnička politika! Doista je to jasno za Mesića. Ono što nam spominje Marijačić pokazuje, kako smo već konstatirali da je to još i blaga riječ. Ali može li se politika koju prezentira Kosor poistovjetiti s tako nečim strašnim? Činjenica je da svjetski moćnici ne bi imali izgleda u svojoj prljavoj politici protiv Hrvatske da je državotvorni dio hrvatskog naroda ostao homogen na politici koju je zacrtao predsjednik Tuđman. Na politici kojoj je čast, ponos i dostojanstvo iznad svega. Međutim, upravo su Sanader i njegovi suradnici uspjeli razbiti daj homogeni dio naroda kroz svoju "detuđmanizaciju" HDZ-a. Dakle, Mesićeva izdaja ne bi imala dometa koji ima da nije bilo Sanadera. Državotvornim Hrvatima se nameće pitanje: treba li glasovati za manje (Kosor) ili veće zlo (Mesić)? Treba li uopće glasovati za nešto što je zlo? Na Internetu čitam tvrdnju: " Mesić i Kosor, po našemu mišljenju/gledanju, imaju samo jedno zajedničko zlo: "ubrzani" ulazak u EYU, Balkanija. Ipak, to zajedničko zlo je još uvijek samo potencijalno zlo: o ulasku u EYU odlučit će narod na referendumu (...) Kosor, ako postane hrvatskom predsjednicom, ne će moći biti ono što je dosada bila, jer predsjednika/predsjednicu biraju građani u neposrednim izborima; ona će se morati oduprijeti stranačkomu utjecaju i zastupati nacionalne interese, interese birača. Svoj autoritet, i mandat, ne će dugovati određenoj politici, nego narodu koji je izabere." To je tako, ali tko garantira biračima da će najvjernija Sanaderova suradnica, doista to i činiti. Ipak je ona postala kandidatkinja zahvaljujući politici koja šalje hrvatske generale u Haag. A mnogim državotvornim Hrvatima je važniji problem što Sanaderov i Mesićev zajednički put do možebitnog referendumu vodi kroz sustavnu kriminalizaciju Domovinskog rata i izvrstanje povijesti! Da bi došlo do referendumu, treba "dokazati" kako je Domovinski rat zločinački pothvat koji je vodila zločinačka organizacija!

Politika koja je od Republike Hrvatske napravila Republiku Haašku

Jednom riječju, radi se o politici koja je stvorila od Republike Hrvatske – Republiku Haašku, kako to voli reći Pašalić! Je li gđa Kosor razumjela da je veliki dio HDZ-ovog biračkog tijela okrenuo leđa i njoj zbog takve izdajničke politike Sanaderovog HDZ-a? Politike koju sam svojevremeno opisao riječima: "Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!" Ako i jest, ima li ona hrabrosti suprotstaviti se takvoj politici tek sada kada više nije sigurno da ima dovoljno vremena uvjeriti sve one koji su s nevjericom dočekali takav "obrat" u HDZ-u? A može se zamjeriti predsjedniku stranke i vlade!

Kad kažem "obrat", mislim na činjenicu da je mnogo prije izbora s kraja 2003. postalo jasno da će Sanader i njegov HDZ provoditi takvu politiku. Pa sam naslov

mog teksta objavljenog u "Fokusu" od 18. srpnja 2003. to pokazuje: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?* A u podnaslovu se konstatira da je Mesić Sanaderu – uzor! Državotvornim Hrvatima je vjerojatno najveća pohvala kada dijelove nekog njihovog teksta tiskaju u "Feral Tribuneu" u rubrici "Greatest Shits". Jer oni tu izaberu ono što im najviše "bode oči" u državotvornom tekstu, dakle ono što je doista vrijedno! A ovom mom tekstu posvećen je u tom tjedniku 26. srpnja 2003. godine tzv.

"Hazu kutak"

Akademik Josip Pečarić u Fokusu

Feralov 'čovjek, drug i služanj'

Nama treba stalno biti u pameti da su nam najbolji ljudi u Haagu.

Feralov 'čovjek, drug i čitalac'

Primjerice znam da je Slobodan Milošević na dušak pročitao moju knjigu *Sramotni sud u Haagu* i iskopirao istu, a današnjim hrvatskim vlastima su takvi tekstovi 'preteški'.

Feralov Hrvatski Bog marš

Hrvatski državotvorci su trebali učiniti ono čega se vlastodršci plaše: trebali su istaći kandidaturu generala Gotovine za predsjednika Hrvatske! Na taj način bi bilo jednostavno okupiti sve državotvorne snage i 'desnica' tj. domoljubna Hrvatska bi 'promarširala Zagrebom'!"

Problem Jadranke Kosor je još veći što i njen izravni konkurent nije pozvao svoje birače da glasuju za nju već kaže ("Vjesnik" od 8. siječnja 2005.): "Da izlazim na izbore, ja ne bih glasovao ni za koga." Ni Hrvatski blok nije pozvao svoje glasače da glasuju za Jadranku Kosor, što se nije moglo očekivati kada se zna stav HB-a o politici koju zastupaju kandidati za drugi krug izbora.

Neki će u drugom krugu prekrižiti lističe, a neki dopisati ime generala Ante Gotovine

Očito je stoga da neki potencijalni glasači za Jadranku Kosor neće izići na drugi krug, a neki hoće ali će prekrižiti oboje kandidata. Neki će uz to, kako čujem, dopisati ime generala Ante Gotovine, dakle sukladno mom komentaru iz 2003. godine koji je tako pogodio ljude iz "Ferala", a sukladno i akciji koju je od svog drugog broja (8. listopada 2004.) provodilo "Novo Hrvatsko slovo": **GENERAL – PUKOVNIKA ANTU GOTOVINU ZA PREDSJEDNIKA REPUBLIKE.**

Sanader – najveći gubitnik prvog kruga predsjedničkih izbora

Kako ovaj tekst pišem prije prvog sučeljavanja Jadranke Kosor i Stjepana Mesića – onog na RTL-u, čitatelji će u trenutku kad budu čitali ovaj tekst znati što je odlučila Jadranka Kosor. Hoće li mimo volje predsjednika Vlade i HDZ-a pokušati izboriti mjesto predsjednika države u uvjetima kada je teško da će joj mnogi od onih koji trebaju dati njoj svoj glas povjerovati. Ili će, kao i dosad, biti samo odan čovjek svoga šefa? Doista iznimno zanimljivo! Istina, bilo bi još zanimljivije vidjeti Mikšića u drugom krugu. Jer bi tada mogli vidjeti koliko je Sanderovih ljudi doista spremno glasovati za Mesića. Iako se Sanader spasio od toga, ipak je on najveći gubitnik u prvom krugu izbora. Jasno mu je da je opet

polovica HDZ-a protiv njega, kao i na onom izbornom saboru HDZ-a kada je "pobjedio" Pašalića. A s druge strane, nije siguran da će i ta njegova "polovica" ostati u tolikom broju i nadalje. Jer svakim danom sve više i više HDZ-ovaca uviđa izdajničku politiku njegova HDZ-a, a nema dovoljno pozicija da ih "namiri"! Sve više i više ljudi vjeruje da će uskoro morati potegnuti za onim što će ga do kraja razgolititi: poslije hrvatsko-srpske koalicije, na redu je velika koalicija! Hoće li već sada Jadranka Kosor biti ona koja će mu se usprotiviti?

"Novo hrvatsko slovo", 14. siječnja 2005.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE «TUĐMANOVE TRI SEKUNDE»

Prije svega dozvolite mi da najprije pozdravim članove obitelji Tuđman kao i sve nazočne što ste svojim dolaskom uveličali ovo predstavljanje.

Iako ste čuli večeras puno toga o Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu, dozvolite mi da i ja kažem par riječi. Počet će s jednim citatom iz knjige (str. 150):

"Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno. Cijeli njegov život je bio takav da je to omogućio. Borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmladi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povjesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje države, pobjeda u Domovinskom ratu to je jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja: neovisne države hrvatskog naroda!"

A da je to doista tako možemo se uvjeriti, naprimjer, čitajući najnoviju knjigu akademika Jelčića *100 krvavih godina - XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*. Jelčić taj svoj pogled na XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati*, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi. Svi vjerojatno znamo za njegovu poruku 'do istrage naše ili vaše'. Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom "Srbobranu", što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!"

Strašna usporedba s ovcama – na našu štetu. Ali s takvim narodom dr. Franjo Tuđman stvara hrvatsku državu. A to nitko nije uradio u povijesti. I zato je Tuđman iznimjan!

Ali, što se događa? Otprilike onoliko godina poslije *Oluje*, koliko je prošlo poslije "Srbobrana" do stvaranja Hrvatsko-srpske koalicije, Hrvati opet sve zaboravljaju i dovode na vlast one koji nisu željeli državu. Koji nisu željeli slobodu svom narodu.

Znamo kako od tada prolaze i obitelj Tuđman, i hrvatski branitelji, generali. Meni se čini da je najstrašnije, čak strašnije i od zločina zvanog "Haag", to što se čini s ratnim ministrom obrane, s Gojkom Šuškom. Žele ga izbrisati iz naših sjećanja. Kad izbrišu njega, moći će izbrisati i Tuđmana i hrvatsku državu, a time

i svaku pomisao na slobodu hrvatskog naroda! Primijetit ću ovdje da naslov ove knjige ima veze s Šuškom. Naime moto knjige su vizionarske riječi koje je Bruno Bušić rekao jednom prijatelju: "Upamti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku". A te riječi su uzete iz sjajne knjige gđe Dunje Ujević o ministru Šušku.

Omraziti hrvatskom narodu svaku pomisao na slobodu bio je i razlog zašto je za predsjednika trebalo birati čovjeka koji je dragovoljno, na stranom суду, svjedočio protiv hrvatskog generala, lažno optužujući svoju državu za agresiju na BiH. Ima li naroda koji bi takvoga umjesto u zatvor birao za predsjednika? Pa valjda ni ovce nisu tako glupe. Da, "ni ovce nisu tako glupe da bi u obor pozvale vuka".

Kako je onda uopće moguće tako nešto? Pa ono što je Tuđman sebi postavio za cilj poznato je u povijesti. Opisano je u Biblijci. Naša obećana zemlja bila je hrvatska država. Imali smo i vođu. Bog nam je pomagao i još pomaže – sjetimo se papine poruke o slobodi sa zadnjeg pohoda Hrvatskoj. Ali nismo imali 40 godina. I možda što je važnije – nismo imali 40 godina u pustinji. Nismo imali "pustinju", što će reći – nismo bili izolirani od utjecaja sa strane. Tako su potporu, sa strane, imale naše izdajice kojih, kako Matoš reče, Hrvati imaju više nego zajedno svi ostali narodi u Europi. Takvu potporu imaju sa strane i mediji u Hrvatskoj koji su ili u vlasništvu ili rade za svjetske globalizatore na način koji je opisan još u *Protokolima sionskih mudraca*, kako to izvrsno primjećuje Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. Naime, države se osvajaju kreditima koje daju državama koje treba osvojiti i osvajanjem medija u tim državama!

Franjo Tuđman je pokrenuo narod i mnoge otrgnuo od sindroma "biti gluplji i od ovce". Izgleda kako su ovi izbori idealni da vidimo koliki dio naroda je još pod utjecajem tog sindroma.

Ako našem narodu za ostvarenje samosvijesti, bez koje ne možeš ni biti slobodan, bude trebalo manje od 40 godina, i pored toga što nema elementa "pustinje", to je samo zato što smo imali takvog vođu kakav je bio Franjo Tuđman. A on je, ne zaboravimo, imao povjerenje u ovaj narod. A kako mu je Biblija bila inspiracija u njegovu radu, malo je vjerojatno da ni sam nije bio svjestan da nema potrebnih 40 godina, a pogotovo toga da nema "pustinju". Zato je i govorio da stalno vodimo računa da živimo u tom i takvom svijetu. U svijetu koji govori o ljudskim pravima, a ljudima pa i cijelom narodima osporavaju ono najvažnije pravo, ono ljudsko pravo koje nema cijenu – slobodu! Tuđman je i o tome vodio računa, uvijek misleći o interesima svoga naroda!

Iz njegovih izjava može se dokučiti kako je znao da nema potrebnih 40 godina, i da nas je zato stalno upozoravao da neovisnost države i naša sloboda ovise samo o nama. Tuđman je bio uzor svim malobrojnim narodima koji žele slobodu, a kojima je globalizacija namijenila nestanak. Na nama je time još veća odgovornost da dovršimo ono što nam je on omogućio. Da, na nama, na cijelom narodu, ostaje da taj posao obavimo i da dokazemo da smo zaslužili to što nam je on bio voda. Je li Sveti Otac osjetio da posustajemo u tome, pa je baš zato svoj 100-ti posjet imao u Hrvatskoj s porukom o vrijednosti slobode?

MAKOVIĆ KAO SIMBOL JUGOSLAVENSTVA

"Držimo neprihvatljivim da područje kulture u Republici Hrvatskoj prisvajaju gotovo isključivo predstavnici svjetonazora koji je duboko suprotan hrvatskoj kulturnoj tradiciji i koji danomice radi na razaranju hrvatskoga kulturnog identiteta." Prvu rečenicu "Izjave o stanju hrvatske kulture i nacije" itekako su svi dobro razumjeli. Ne čudi silina napada na potpisnike od strane onih koji sudjeluju u tom razaranju, a koji doista skoro u potpunosti imaju u svojim rukama hrvatske medije.

Tim medijima nije pomoglo ni to što *Izjavu* nisu objavili već samo napade na nju (potpisnici su postali fašisti, nacionalisti, nereformirana desnica i slično), pa su je u dvije televizijske emisije građani podržali s 85 i 97 posto glasova. U obje emisije sudjelovao je najeksponiraniji osporavatelj *Izjave* Zvonko Maković, predsjednik Hrvatskog centra P.E.N.-a. Vjerojatno je zato on i najzaslužniji što su gledatelji listom shvatili da su napadači na Izjavu naši poznati jugonostalgičari.

U emisiji "Opasne veze" Maković je govorio cijelih sat vremena, dok je voditelju Tihomiru Dujmoviću i drugom sudioniku akademiku Dubravku Jelčiću ostalo na raspolaganju samo pola sata. Što je više govorio to je gledateljima sve više i više postajalo jasno kako se radi o jednom tipičnom jugonostalgičaru, pa su svi koji su se javili u emisiju to i konstatirali.

Već na početku emisije kada se susreo s prvom optužbom da je Jugoslaven, Maković je optužio i Jelčića da je to isto. A dokaz mu je bilo to što je Jelčić bio zaposlen u Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti. Dokaz kojeg bi se postidio i neki pučkoškolac. Izgleda da Maković vjeruje kako su svi stanovnici Hrvatske stariji od 15 godina Jugoslaveni, zato što su živjeli u Jugoslaviji. Zašto su u toj državi ubijali i zatvarali neke Hrvate, vjerojatno još nije dokučio.

Bilo je nevjerojatno i vidjeti kako Maković tvrdi da o jeziku trebaju brinuti stručnjaci, potom tvrdi kako on to nije, ali osuđuje HAZU što to radi. *Stručnjaci su mu s njegova fakulteta. Očito nisu oni iz Razreda za filološke znanosti HAZU. Intelektualac koji ne zna što je to nacionalna akademija!?* Razumljivo je kad tako nešto vidimo kod Sanje Modrić iz "Jutarnjeg lista", ali ovdje se radi o predsjedniku P.E.N.-a!

Izgleda da Maković ne poznae ponajbolje ni zemljopis. Naime, za stradanja Hrvata u BiH krivi su mu Tuđman i HDZ. I Dujmović i Jelčić su bili šokirani činjenicom da mu za to nisu krivi Mladić i Karadžić. Zapravo, ili Maković ne zna da je cijela BiH s istočne strane linije Virovitica-Karlovac-Karlobag, ili on misli da je tu liniju zamislio Tuđman i HDZ. Gledateljima je odmah bilo jasno da samo Jugoslaven može reći nešto takvoga, tj. da samo Jugoslaven može "zaboraviti" taj velikosrpski plan i postojanje armije koja je bila četvrta po snazi u Europi i koja je to trebala ostvariti. Naravno, Maković misli da je HDZ kriv što je pomogao Hrvatima u BiH da se suprotstave velikosrpskoj agresiji. Da nisu, ne bi bilo rata, pa bi ih Sloba mogao u miru posrbiti ili istjerati iz BiH. Ovako se ta zadaća mora provoditi i danas (strani diplomati su poručili kardinalu Puljiću da se Hrvati

trebaju iseliti iz BiH ili asimilirati, što je sam kardinal i rekao u svom razgovoru u "Večernjem listu" od 28. travnja 2001.). Vjerojatno Maković i ne razumije koliko ga ovakva gledišta definiraju u očima tih gledatelja kao Jugoslavena. U "Jutarnjem listu" od 3 ožujka 2005. Maković kaže "U Izjavi tobože zabrinutih hrvatskih građana kaže se da su 'nedopustivi oni dijelovi informativno-političkih i razgovornih programa čiji prilozi vrijedaju osjećaje hrvatskih gledatelja.' (...) Te rečenice mi se gade. One imaju zadah nekih mrtvih vremena kojih se i suvremena Europa i slobodnomisleća Hrvatska gnušaju." A slobodnomisleća Hrvatska se gnuša izdajica. Gnuša se onih koji "ne znaju" za liniju Virovitica-Karlovac-Karlobag, kao ideju vodilju u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku i BiH. Kada netko izgovori takve nebulozne rečenice, tim gledateljima se one doista gade.

Mogao bi on to i doslovno shvatiti

Zašto dopuštam mogućnost da Maković to ne razumije, tj. da je iznenaden činjenicom da su ga gledatelji prepoznali kao simbola jugoslavenstva. Pogledajmo kako on razumije tako elementarne stvari kao što je npr. ucjena. Poznato je da je u toj "igri" najprijejiji ucjenjivač. Obično ucjenjivač traži od ucijenjenog novac. Ali može i nešto drugo. Tako je svima jasno da EU ucjenjuje Hrvatsku i traži od nje da joj preda generala Gotovinu. Dakle, ne novac (to će postići na drugačiji način) već Gotovinu. Jednostavna "igra" i čovjek bi pomislio da nema toliko neinteligentnih ljudi da ne razlikuju tko je u njoj ucjenjivač. Ali ima. Maković. Po njemu Gotovina ucjenjuje milijune svojih sunarodnjaka svojim kukavičlukom. "Duboko sumnjam u moralne kvalitete kukavica!" – poručuje nam Maković. Dakle, nisu ucjenjivači oni koji te očito ucjenjuje, nego onaj čijom te glavom ucjenjuju. Da je Hrvatska ucijenjena tako da mora dati novac, po Makoviću bi ucjenjivač bio – novac! Veće budalaštine doista teško je čuti.

Iako Maković nije matematičar, kao ja, ipak bi trebao znati da je 85 posto s HTV-1 veće od 15 posto, odnosno da je 97 posto veće od njegovih 3 posto. Ili pak da je 91 posto koje je Gotovina dobio u odnosu na EU u emisiji "Nedjeljom u 2" također veće od 9 posto (riječ je o oko 35.000 glasova!). Pa ipak, njemu Gotovina ucjenjuje narod koji mu daje toliku potporu. Kolika je razina inteligencije onoga koji ne zna što slijedi iz ovih brojki i da iz njih slijedi da si po Makoviću kukavica ako ne daš svoju glavu da bi makovići i slični bolje živjeli. Ili da im se nalogodavci ne bi naljutili. A ako čovjek ne razumije takve stvari, onda nije u redu što mu npr. Zoran Vukman poručuje ("Hrvatsko slovo", 11. ožujka 2005.): "A Zvonku Makoviću također toplo preporučujem da prvom prigodom generalu Anti Gotovini kaže u lice na koga je mislio kad je napisao da se u Hrvatskoj 'na pijedestal herojstva dižu kojekakvi lupeži i kukavice.' Zar Vukman ne razumije da ga čovjek, koji govori ovakve besmislice, može doslovno shvatiti i to uraditi?

Račanov prilog medijskoj slobodi

Maković je bio silno iznenaden da je njegova neistomišljenica sjajna novinarka Dunja Ujević ostala bez posla. On je, naime, protiv podjela u društvu. Naravno, slušajući ga ili čitajući ga postaje jasno da to njegovo jednoumlje podrazumijeva upravo da Dunja i ne piše. Ili je mislio na jugo-jedinstvo? Kao

Maković ne zna da su mnogi sjajni državotvorni novinari ostali bez posla. Počelo je sa smjenama na HTV one 2000-te, pa s Majom Freundlich... Sjetimo se samo Jovićeve "Slobodne Dalmacije". U njoj je po mojoj procjeni, s kojom su se složili i Jović i Dujmović, bilo samo oko 40 posto državotvornih tekstova. Ali ti tekstovi su bili toliko superiorni nad onim drugima da je Makovićevim istomišljenicima preostalo jedino da od "Slobodne" naprave bilten SDP-a. *A kolika je superiornost tih državotvornih novinara pokazala je i nedavna emisija "Nedjeljom u dva" gdje je Ivanković napravio smješnim "perjanicu" lijevog novinarstva Aleksandra Stankovića.* Milan Ivkošić o tome piše ("Večernji list" od 13. 3. 2005.): "... Račanova vlast 2000. godine pomela (je) i Ivankovića i desetke drugih profesionalaca na HTV-u, koji su danas ili bez posla, ili su gurnuti na margine, ili su se raselili po drugim televizijama, ili su otišli iz novinarstva. U Stankovićevoj agresivnosti bilo je i 'opravdavanja' te političke čistke (možemo li isto konstatirati i za Makovićevu agresivnost? J.P.) trijumfalizma nad žrtvom, ali presudno je bilo to što je nasuprot njega sjedila jedna pismenost koja je plaćala račune svojim političkim obratima, ali se i smjestila u sam vrh hrvatskog novinarskog profesionalizma u posljednjim desetljećima. Umjesto da pred tom činjenicom bude ponizan i da se prema njoj odnosi s poštovanjem, a i s korektnošću domaćina, on ju je očito doživljavao kao neprijateljsku suprotnost, kojemu je jedina 'vrijednost' selektivno prekapanje po dosjeima i biografijama sugovornika u emisiji. Koji paradoks: Stanković, policijski dugokaputaš iz Papićevih filmova, branio je Europu pred novinarom koji je upravo na njezinoj tematici zaslужeno stekao ime!" Zato i ne čudi silina napada takvih novinara na potpisnice izjave. Svjesni su da su kao strvinari stekli monopol nad medijima. Stanković i doslovno vodi emisiju kojoj je prethodio Ivankovićev "Press klub", *i da u srazu s profesionalcima kakvi su Ivanković, Freundlich, Vukman, Ujević,... ostaju samo - strvinari.*

Lažni transkripti

Maković nam spominje suvremenu Europu. A ova, na žalost, prepoznaje samo svoje interese. Iako se izdajica gnušaju, dobro ih plaćaju da bi im pomogli ostvariti ih. Jadna je Europa kojoj je temeljna civilizacijska norma oduzimanje cijelim narodima pravo na samoobranu (embargo na uvoz oružja), ili zabranjivanje pojedinim državama ono što im je po međunarodnom pravu - pravo i obaveza. Pa im je povratak okupiranih područja vlastite države – zločinački pothvat! I to dokazuju lažnim transkriptima. Pri tome nije važno što su ih dobili iz Ureda Predsjednika. *Važno je da oni znaju da je to tako!*

Oni se gnušaju ljudi, iako ih koriste, koji o "svojoj" državi kažu: "Hrvatsku lažljivu, kradljivu, barbarsku, nepouzdalu, Hrvatsku u kojoj vlada bezakonje..." ili koji se ruga hrvatskom puku: "Da on može reći nekome 'ne'. Da je on neki subjekt. Moš mislit subjekta!" Taj "moš mislit subjekt" je razoružan od barbarogenija uspio pobijediti i prisiliti tu istu Europu da prizna hrvatsku državu, koju nisu željeli. Toj istoj Europi i danas trebaju oni iz "slobodnomisleće" Hrvatske koji će za Judine škude učiniti sve da doista Hrvatska bude "moš mislit subjekt"! *A koliko tek Makovićevu ljubav prema Beogradu pokazuje upravo riječ*

Barbarogeniji. Riječ koju je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin koristio za velikosrpskog agresora. Očito to toliko peče g. Makovića tako da je on koristi za one koji sigurno ne vole Beograd. Pa su oni "autentični barbarogeniji". Lijepe li rehabilitacije Miloševića i njegovih hordi. Ne samo da Maković ne zna za liniju Virovitica-Karlovac-Karlobag, nego smo mu mi barbarogeniji. Što je i logično. To što ne zna za tu liniju odmah ga kod naših ljudi svrstava na stranu tih stvarnih barbarogenija. Zato ga još citirajmo: "Ti koji sada pljuju po Europi zalažu se za autentično barbarstvo, lopovluk, lažljivost, nevjernost, kukavičluk, koji bezakonje proglašavaju vrlinama." Da, doista je tako lijepo opisao sebe i sve one koji se ne sjećaju linije Virovitica-Karlovac-Karlobag. Sve one kojima je zločinački pothvat kada oslobađaš svoja okupirana područja. Sve one koji za "verbalni delikt", odnosno za činjenicu što si predsjednik HDZ-a BiH, osuđuju Darija Kordića na 25 godina robije, a ubojice, i one koji su izravno naređivali zločine, kazne mnogo blaže, itd. itd.

Izgleda da Maković ne može razumjeti, kako bi prošao netko u toj Europi koji bi rekao nešto slično za svoju zemlju. Nema dvojbe da bi se tim Europljanima gadile takve tvrdnje! Pogotovo što Maković to govori za Hrvatsku u vrijeme kada Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU ("Glasu Koncila" od 13. ožujka 2005.), a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Koliko moraju boljeti ove riječi nekog jugonostalgičara?

Obraćanje naciji kao - djetetu

Na kraju primijetimo da među tim napadima na Izjavu ne moraju biti samo oni koji dolaze od onih koji su Beograd zamijenili Bruxellesom. Ima tu i onih koji doista misle da Hrvatska, ako ne bude u Europu, mora biti s Beogradom. Mora biti s nekim, a ne može biti samostalna. O sluganskom, pak, mentalitetu, po kome, valjda nismo ni živi ovih godina dok smo samostalni, pisao je i Šenoa. I ne samo on. Zato i ne čudi što se naciji obratio i onaj koji je prvi među njima – sam g. Predsjednik. Milan Ivkošić to komentira (u spomenutom tekstu): "Predsjednik Mesić obratio se naciji. Kao naciji – djetetu. Kao naciji – debilu. Naciji koja 'nasjeda dvojbi – Gotovina ili Europa'. Koja se treba oprijeti protivnicima ulaska u EU, euroskepticima, zločestim zagovornicima izolacije. Da, svakako je nezgodno Predsjedniku na TV-u vidjeti kako u 'utakmici' s EU Gotovina pobjeđuje s 91:9...." Naravno da mu nije lako vidjeti da ni falsificirani transkripti ne pomažu kod hrvatskog naroda.

Karizmatični svećenik Zlatko Sudac kaže: "Ako zbog Gotovine ne idemo u EU, onda meni ne treba takva Europa." To su iste one riječi koje trebaju pomoći toj Europi da ima više ljudskosti u njoj. Sjetimo se kako je još u vrijeme kada je stigla prva optužnica protiv Gotovine vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta". Da, Hrvati moraju pokazati Europi da zajedništvo

ima izgleda samo ako su u pitanju zajedništvo ravnopravnih. Poniženi u njoj samo su čimbenik nestabilnosti. *A to im ne mogu objasniti makovići i sl. Njima je do jugoslavenskog ponosa, časti i dostojanstva. A toga više, na njihovu žalost, nema!*

Naravno, Maković to ne može razumjeti. Njemu je strašno vidjeti da ima ponosnih Hrvata. To je dozvoljeno samo gazdama, zar ne. Sjetimo se od koga je to i naučio. Kada su "vatreni" osvojili treće mjesto na svijetu, jedne engleske novine su napisale da su Hrvati najogavniji mali narod u Europi. Jer su ponosni! To je jezik koji razumije Maković. Mi ga ne razumijemo. Mi ćemo i dalje biti ponosni. I ponosit ćemo se Gotovinom. Sjetimo se kako je zapovjednik NATO-a, general Clarke, u Zagrebu rekao 1998. godine, dakle iste godine kada su se u Haagu počeli interesirati za njega: "Znadete, kako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina." Hrvati misle isto što i on. Samo će ljudi kao g. Maković biti začuđeni kada govore drugačije pa vide da ih ljudi smatraju Jugoslavenima, izdajicama i sl. Kad vide da se ljudima gade njihove riječi. Dobro je što gore navedeni primjeri pokazuju da on to baš i ne mora razumjeti.

A mene je Maković iznova podsjetio na moju pitalicu o razlici između četnika i Jugoslavena:

Četnik je pošteni četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

"Hrvatsko slovo", 18. ožujka 2005.

Italikom su dani dijelovi teksta koji nisu objavljeni

GOSTOVANJE NA MREŽI HRVATI-AMAC

Uredništvo. Dr. Josip Pečarić rođen je 1948. u Kotoru (...) "Prolazeći" kroz povijest i politiku Hrvatske lomeći prepreke, uklanjajući magle, otkrivajući istinu u vječnoj ljubavi s Hrvatskom, boreći se umom i znanjem, energijom oluje prolazi kroz Peticiju za obnovu političkih procesa, a povodom uklanjanja spomenika Mili Budaku, ustaje i prekida drugu hrvatsku šutnju s brojnim hrvatskim intelektualcima i ne zaustavlja se.

Dr. Josip Pečarić ide dalje!

Od srca izražavamo iskrenu dobrodošlicu našem dragom gostu, akademiku
Josipu Pečariću
Uredništvo Hrvati AMAC

J.P. Zahvaljujem se uredništvu Hrvati AMAC!

EKSKLUSIVNO ZA HRVATI AMAC: AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ

Slažete li se s ocjenom da opća histerija koja u Hrvatskoj vlada u vezi početka pregovora o ulasku u EU zapravo služi kao paravan vlasti za potpunu neaktivnost oko promjene ekonomskog statusa i stanja u državi?

Dobro ste primijetili. Mnogi su i prije izbora upozoravali da je Sanader okupio oko sebe ljude koji žele vlast po svaku cijenu i da njegov HDZ neće ništa napraviti na poboljšanju ekonomskog statusa i stanja u zemlji. Očito je njihova strategija nastavak Račanove politike, s tim što je Sanader za svjetske moćnike odigrao mnogo značajniju ulogu od Račana. Naime, Račan je za sobom poveo onaj nedržavotvorni dio hrvatskog naroda, dok je Sanader uspio razbiti onaj državotvorni dio. Bez toga svjetski moćnici nikada ne bi mogli računati na uspjeh u Hrvatskoj, pa bi morali odustati od svoje antihrvatske politike.

Pri tome je važno uvijek imati na umu poziciju koju Hrvati imaju u svijetu. Naime, nitko u povijesti nije napravio ono što smo mi. Pobijedili smo u pravednom oslobođilačkom ratu u kome nisu sudjelovale samo velikosrpske horde već je veliku ulogu imao upravo zapadni svijet, bolje reći oni koji vladaju ovim svijetom. Smatram da su oni izravno sudjelovali u tom ratu oduzvši nam pravo na samoobranu (embargo na uvoz oružja) i na mnoge druge načine.

I Sud u Haagu je odmah i bio zamišljen kao nastavak neuspjеле velikosrpske agresije na Hrvatsku, što je vidljivo iz činjenice da u Statutu tog suda nema najznačajnijeg ratnog zločina – zločina protiv mira!

Dakle, Hrvatsku su kao Isusa razapeli na križ i lažno optužili za taj isti zločin koji nisu stavili u Statutu Suda u Haagu: agresija na BiH (uz pomoć Mesićeva

lažnog svjedočenja), za agresiju na izmišljenu državu Republiku srpsku krajinu (prva optužnica protiv generala Gotovine), pa im je oslobođanje okupiranih područja vlastite države – zločinački pothvat (uz pomoć falsificiranog dokumenta koji su dobili iz Mesićeva ureda), a za neuspjeh velikosrpske agresije u BiH imamo optužbu za zločinački pothvat zločinačke organizacije.

Usporedba Hrvatske s takvim svijetom je nemoguća. Kao da uspoređujete Isusa s onima koji su izabrali Barabu. Zato sam odavno konstatirao da bi za ulazak u EU Hrvatska morala smanjiti svoje kriterije, jer smo mi mnogo iznad njih po onome što je mnogo važnije od materijalnog blagostanja. To primjećuju mnogi. Papa u svojim djelima zapisuje da Poljska, Slovačka i Hrvatska mogu pomoći EU ("Glas Koncila" od 13. ožujka 2005.), a nešto slično ustvrdio je i francuski vojni biskup rekavši da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti ("Hrvatsko slovo", 3. siječnja 2003.). Evo kako nas je nedavno opisao kanadski pisac i slikar Michael O'Brien ("Hrvatsko slovo" od 18. ožujka 2005.):

"Ono što mi se prvo nametnulo, kad sam došao kao čovjek iz drugog i dalekog svijeta, ali s otvorenim srcem, i s duhom otvorenim da nešto novo naučim i vidim, je činjenica da sam osjetio kako se ovdje događa nešto apsolutno unikatno. Bio sam u mnogim zemljama, imam prijatelje, pisce i umjetnike iz drugih različitih dijelova svijeta, ali kad sam prvi put došao ovdje, moj duh, moja svijest i moje srce, govorili su mi istu stvar: da je ovdje nešto iznimno živo, dinamično, puno vitaliteta, što nisam vidio drugdje. Ono što posebno karakterizira hrvatske ljude je vaš moralni karakter koji je vrlo snažan, iskušan u vatrama povijesne patnje i borbi! Ova nacija živi na granici između različitih svjetova, zapadnog i istočnog, i vi ste preživjeli u vrlo teškoj situaciji! I ono što je najvažnije i to fascinira u takvim uvjetima, sačuvali ste svijest o sebi, o onome što zapravo jeste. Papa Ivan Pavao II. je lijepo rekao u enciklici o obitelji: Obitelj vas čini onim što jeste. Što znači, mi moramo postati ono što zapravo jesmo! Vi Hrvati imate specifičnu misiju u svjetskoj povijesti, prolazite vatrnu čišćenja, i vi ovdje možete izgraditi izvornu i iskrenu demokraciju na temelju kršćanskih principa! Vaša misija je u tome da Europi donesete novo duhovno nadahnuće, jer ona vrlo brzo gubi svoju vjeru. Imate veliki poziv, mali ste u brojčanim i zemljopisnom smislu, ali Bog je uvijek one malene i najmanje birao za najveća djela."

Valjda je svima jasno da Papa nije slučajno izabrao da njegov stoti posjet bude Hrvatskoj, i da mu je prva poruka Hrvatima iz grada slobode iz Dubrovnika bila o slobodi!

Kako ocjenjujete osudu euroskepticizma od strane kardinala Bozanića? Odnosno, kako ocjenjujete da je i on vrlo sukladan trenutnoj političkoj atmosferi u kojoj se ni o čemu ne razgovara argumentirano već se bliska hrvatska budućnost uglavnom analizira kao da se radi o izboru između odlaska u pakao nasuprot usponu u raj – bez pravog razumijevanja o tome što se u raju zapravo nalazi?

U kontakt emisiji Hrvatskog radija 1 naš poznati kolumnist Milan Ivkošić konstatirao je kako Bozanićeva poslanica nije primjerena, jer je Uskrs blagdan mira, a Bozanićeva poslanica podstiče razjedinjenost. Uz sjajan komentar:

"Bozaniću plješcu oni koji nikada nisu bili njegova pastva, a bilo bi dobro da to postanu."

Pratim reakcije naših ljudi i vidim da su Bozanićeve riječi ljude najviše asocirale na nešto po čemu ga je zabilježio akademik Dubravko Jelčić u svojoj sjajnoj knjizi *100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti*. A spomenuo ga je u epigramu:

SAPIENTI SAT!

Pije vodu, kakva je u zdencu.
Njegov zdenac zove se – Oplenac!

Usporedite ono što govori kanadski pisac i slikar s onim sto nam poručuje hrvatski kardinal. Zar ne bi bilo normalno da su poruke O'Briena poruke hrvatskog kardinala? Da jesu, nikome ne bi palo na pamet i pomisliti na Oplenac, zar ne?

Jasno je da on i ne misli o svom narodu ono što govori i Sveti otac i francuski biskup i Kanađanin. Inače, ne bi nikada poručio ovom narodu da svojevrsno zatvaranje i isključivanje iz zajedništva velike obitelji europskih naroda predstavlja bijeg u besperspektivnu samoizolaciju. Zar je besperspektivno biti onakav kakvi smo po Papi, biskupu i kanadskom piscu i slikaru? Zar je Švicarska besperspektivna zato što se po nečemu izdiže iznad onih koji je okružuju?

U svom komentaru biskup Mile Bogović kaže ("Novi list", 24. 3. 2005.): " I Sveti Otac i Bozanić naglašavaju važnost uključenja Hrvatske u zajednicu naroda i država, što se ne postavlja u pitanje (...) Ono o čemu ja i neki drugi govorimo to je metoda na koji način se nas tretira. I o tome u poslanici Bozanić dosta jasno govori, ali on to ne stavlja sada u prvi plan nego misli da bismo svoja prava uspješnije branili kao članovi zajednice nego kad čekamo pred njezinim vratima. Ja mislim da se odnos prema gostu može otčitati i dok je pred vratima." I tu se vidi kako nas biskup Bogović, na svoj blagi način – kakav i dolikuje hrvatskom biskupu – uči kako smo mnogo civiliziraniji od tih u Europi koji nas žele podučiti što je to civilizacija! A to slijedi i iz onoga što je dano u njegovom komentaru:

Biskup gospičko-senjski zalaže se za borbu za jasnu pregovaračku poziciju, bez omalovažavanja i ucjene:

"Unaprijed odbijam kvalifikaciju da je Hrvat, Srbin, Bošnjak ili neki drugi tek onda nevin kada to dokaže u Haagu. Mislim da je – bar pravno – nevin dok mu se ne dokaže da je kriv. Ako se nekoga goni na temelju jedne optužnice, znači da se prihvatača ispravnost optužnice. A prema optužnicama iz Haaga, iza kojih je stala i EU – Hrvatska je nastala djelovanjem jedne zločinačke skupine. Može li se priznati legalitet takvoj tvorevini? Onda je Hrvatska kao država kopile, a ne zakonito dijete. Zašto EU ne traži da se ispravi ta kvalifikacija, zašto stoji bezuvjetno iza te tjeralice? Lansirana je jedna besmislena sintagma: bezuvjetna suradnja. Neprimjereno je da je Europa izrekla tu optuženičku sintagmu cijeloj Hrvatskoj u lice. Suradnja ne može biti bezuvjetna. To je naredba. Ja nisam ni za što sto je bezuvjetno. Takav nalog ne primam ni od koga osim od Boga. Po mojem ljudskom i kršćanskom moralu ne smije se nikoga krivo optužiti, odnosno da za krivu optužbu treba odgovarati."

A "bezuvjetna suradnja" je nešto o čemu govore mnogi. Tako u Hrvatskom bloku pozdravljaju to što Bozanić podsjeća "da je hrvatski narod i u komunističkom režimu očuvao svoj nacionalni identitet, pa upozorava da se treba pripremiti i za novu obranu vlastitoga identiteta u europskom zajedništvu".

Ali dalje kažu: "Upravo zbog toga zaprepastili su nas dominantni naglasci poslanice. Oni se doimaju kao da je kardinal Bozanić preuzeo vodstvo Mesić-Račan-Sanaderova kukavičkog «Saveza za Europu» koji zastupa bezuvjetan pristup Hrvatske Europskoj uniji.

Kardinal se, naime, mnogo žešće nego Mesić, Račan i Sanader obrusio na one koji drukčije misle. On im u ime Crkve osporava ustavno pravo na javno iskazivanje mišljenja. «Naša se zakonita i opravdana borba za slobodu domovine», poručuje im kardinal, «ne dokazuje provocirajućim plakatima, čovjeka nedostojnim prijetnjama, niti jalovim prosvjedima, nego se brani i tumači koristeći i međunarodne institucije, premda im postupke i nakane ponekad u potpunosti možda i ne razumijemo.»

Što znači ta žalosno-konfuzna poruka?

Kardinal Bozanić kao da misli da je hrvatska legitimna borba za slobodu bila nezakonita, jer je kršila embargo na uvoz oružja. Ali onda su - nasuprot tomu - plakati i prosvjedi upravo zakonit oblik političke borbe u demokratskoj hrvatskoj državi. Glasine o prijetnjama kardinal uzima kao pouzdane vijesti. Što ako su posrijedi šuplje floskule koje brane nečistu savjest? Preporučuje slijepu vjeru u međunarodne institucije. A ona može biti pogubna, osobito kada im postupke i nakane u potpunosti ne razumijemo. Ponekad nije razborito vjerovati ni domaćim institucijama. Kako, primjerice, možemo vjerovati Nacionalnom odboru za pregovore s Europskom unijom pod vodstvom Ivice Račana ako znamo da je Račan, kao predsjednik Vlade, godinu dana uporno pokušavao Sloveniji darovati dio hrvatskoga državnog teritorija, obrazlažući svoj postupak tvrdnjom da naš put u Europu vodi preko te države?

U času kada je riječ o prevažnim interesima hrvatskoga naroda i njegove države nadali smo se da će kardinalova uskrsna poslanica pozvati hrvatske građane da u javnoj raspravi podrobno razmotre koristi i štete od pristupa Europskoj uniji, a Mesić-Račan-Sanaderovu «Savezu za Europu» poručiti da više ne odugovlači s utvrđivanjem autentičnosti Brijunskoga transkripta.

Umjesto toga kardinal je – na svoju sramotu i opću štetu - pozvao hrvatski narod da se poklopi ušima pred sudbinom koju mu drugi kroje."

Da, svi i govore o vrijednosti kršćanskog morala u Hrvata. A Bozanić? Kakav je moral onih koji žele žrtvovati jednog pravednika kakav je general Gotovina? Zar katoličkom kardinalu on ne bi trebao biti iznad svega?

Meni se čini da sam kardinalu odgovorio na njegovu poslanicu prije nego što ju je on i napisao. Odgovorio sam mu u onoj rečenici izrečenoj u Slavonskom Brodu na otvorenoj konvenciji *Zajednice udruga hrvatskih ratnih vojnih invalida iz Domovinskog rata Bosansko-posavske županije* i koja je npr. u "Hrvatskom listu" od 15. ožujka 2005. i izdvojena kao izjava tjedna:

"Dakle, i Gotovina i Kordić, jednako kao što je to prije pola stoljeća učinio kardinal Stepinac, odbacili su ponuđenu izdaju za spas vlastite glave. Zato i ne

čudi što je Gotovini poručio upravo karizmatični svećenik Zlatko Sudac: "Dragi prijatelju, neka te Bog čuva i nikad se nemoj predati!" Oni koji se ograju od ove izjave ograju se od Stepinca, ograju se od ponosa, časti i dostojanstva hrvatskog naroda!"

Nije jasno razumije li Bozanić ono što govore i Papa i francuski vojni biskup i kanadski slikar i pisac. On navodi ono što je Sveti Otac rekao na Krku, 5. lipnja 2003.: "Hrvatska je nedavno predala zahtjev da postane sastavni dio, također u političkome i gospodarskome pogledu, velike obitelji europskih naroda. Ne mogu ne očitovati želju da se uspješno ostvari ta težnja. Bogata će baština Hrvatske sigurno pridonijeti učvršćenju Unije, bilo kao upravne i teritorijalne cjeline, bilo pak kao kulturne i duhovne stvarnosti." Da, Papa opet govori o onome što će Hrvatska pridonijeti EU. Hrvatska ima nešto što je iznad europskih standarda, a i nešto što je ispod (bogatstvo!). Hrvatska je potrebna Europi zbog onog prvog, a ona je hoće još ovako siromašnu i opljačkati. Hrvatska može i treba pomoći Europi, ali to ne može učiniti ako u nju uđe ponižena. Zato se euroskeptici, a ne Sanader, Mesić, Račan ili Bozanić, bore za Europu. Svoj "doprinos oblikovanju zajedničkoga europskog doma" ne može dati ponižena Hrvatska. Hrvatska koja je prisiljena pljuvati po svojim pravednicima, oslobođiteljima. Po najvjerdnijem što ima!

Njemačka i Austrija danas imaju više nezaposlenih nego što je bio slučaj prije njihova ulaska u EU. Kako ocjenujete logiku hrvatske političke elite koja u članstvu u EU traži rješenje hrvatskih ekonomskih problema?

Jasno je da je to čudna neka logika. Sigurno je da oni time sigurno samo rješavaju svoju ekonomsku poziciju, koja im ni do sada i nije bila baš neki problem, zar ne? Ne treba biti apriori protiv EU, ako to shvatimo onako kako to kažu oni o kojima sam već govorio. Hrvatska treba pomoći Europi i mi tu trebamo slijediti Svetog Oca. Ali to treba jasno i glasno reći: Za početak, dovoljno bi bilo povući nepravedne osude. Oslobođiti Darija Kordića. Ali prije svega ispričati se hrvatskom narodu za njihovo sudjelovanje u velikosrpskoj agresiji na hrvatski narod. A hrvatske ekonomске probleme moraju rješavati Hrvati sami. Ako Hrvatska uđe u EU ponižena, kako žele Mesić-Sanader-Račan-Bozanić, onda doista nema šanse za rješavanje hrvatskih ekonomskih problema. Istina, možda će Hrvati i bolje živjeti, upravo onoliko koliko sluge bolje žive ako nađu boljeg gospodara.

Kako ocjenujete hrvatske mogućnosti odnosno njezinu političku težinu u međunarodnoj zajednici ako oba pola ('ljevi' i 'desni') širom otvaraju vrata stranim (britanskim) obavještajnim službama i to u mjeri koja je postojala jedino u vrijeme najcrnjeg britanskog kolonijalizma u 18. ili 19. stoljeću?

Ne znam koji su to "desni" koji širom otvaraju vrata stranim (britanskim) obavještajnim službama. Sanaderov HDZ to sigurno nije. Možda i nije tako loše da takav posao moraju u Hrvatskoj raditi stranci. Pokazuje li to da među Hrvatima teško mogu naći dovoljno ljudi koji bi obavljali tako prljav posao protiv vlastita naroda?

Vidite li kao mogućnost da je opća penetriranost hrvatskog političkog ambijenta ‘agentima stranih interesa’ uzrokom konfuzije u javnosti i potpune amoralnosti političkog procesa u Hrvatskoj? Kakva je to Hrvatska država u kojoj ljudi s popisa ‘Labradora’ rade u novinama i na televiziji dok se novinari čije su komunikacije sa stranim obavještajnim službama zabilježene i objavljene i dalje bore protiv države kao žrtve neopravdanog ‘praćenja’?

Jadna je takva država. Tu moramo znati kako je velika naivnost hrvatskih ljudi. Nedavno je hrvatski književnik Nenad Piskač u Podlisku "Vjesnika" koji još uvijek izlazi, napisao kako je Vuk Stefanović Karadžić poručio Srbima: "Idite među Hrvate, jer Hrvati ne znaju ni krasti ni lagati. Vi lažite i kradite i uspjjet ćete u svojim nakanama." O tome kako hrvatski intelektualci nisu dorasli svojoj zadaći sjajno je progovorio akademik Jelčić u spomenutoj knjizi. Meni je posebno drag sam početak. Naime, "Jelčić svoj pogled na XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti počinje s 1902. godinom kada je "Srpski književni glasnik" objavio članak Nikole Stojanovića pod naslovom *Srbi i Hrvati*, u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi, gdje je i zlokobna sintagma "do istrage naše ili vaše". Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u zagrebačkom 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu. Jelčić nas dalje upozorava kako Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa već 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribićević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe. Jelčić to naše ponašanje komentara na str. 54.: "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!" Ima krivice i u nama. Zašto kupujemo novine u kojima se izruguje svim hrvatskim vrednotama i hrvatskim velikanima?

Kako tumačite interes hrvatske političke elite za ulazak u NATO? Dok Europa uz sve veću nelagodnost podnosi američke jedinice na svojem teritoriju (koje su danas posvemašnji relikt prošlosti i bez i najmanjeg opravdanja), SAD polako premješta težište boravka svojih trupa u istočnu Europu. Hrvatska je potpisala s SAD jedan potpuno besmislen i ‘protuzakonit’ ugovor o suradnji kojim se Hrvatska odriče svih zakona na vlastitom teritoriju. Vidite li u ovome sporazumu s SAD neki interes za Hrvatsku?

Vidimo da se u ime tog ulaska u NATO uništava Hrvatska vojska. Vojska koja je stasala u oslobođilačkom ratu i koja je uživala respekt i zahvaljujući sjajnim pobjadama u "Bljesku", "Olui" i u ratu u BiH bila ideal svim vojnicima svijeta. Upravo je zapovjednik NATO-a, general Clarke, u Zagrebu rekao 1998. godine za generala Gotovinu, a sigurno je znao da su se u Haagu za našeg generala počeli interesirati prethodne 1997. godine: "Znadete, jako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj general pukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

Trećejanuarska vlast je uspjela od takve vojske napraviti to da je njihov ministar sam konstatirao kako nas ona nebi mogla obraniti od nikoga. Kakve su namjere onih koji unište ono čemu se dive da bi im se pridružio?

Što mislite o sličnosti 1967 (Deklaracija o hrvatskom jeziku) i današnjih dana (Izjave hrvatskih intelektualaca...)? Ne čini li vam se da je u doba tzv. totalitarizma bilo lakše boriti se za hrvatske interese? Nije li u to vrijeme bilo jasnije na kojem političkom polu netko stoji, tko je 'neprijatelj' a tko nije?

Čini mi se da su isti protivnici bili i onda i sada. Uvijek im je "neprijatelj" bila neovisna hrvatska država. A doista je problem danas u tome što je tada bio svijet podijeljen, pa si se mogao nadati potpori onog drugog bloka. Danas imamo samo jednog vladara svijeta, a kroz priču o EU pokazao sam, čini mi se, što možemo misliti o njemu.

Danas, u vrijeme tzv. liberalizma svatko može biti što hoće, koliko hoće i kad hoće. Komunisti postaju socijalisti, desnica postaje centar, a cijeli politički proces naliči na karneval. Stvarni špijuni su borci za ljudska prava, predsjednik države ponaša se poput srednjevjekovnog feudalca koji traži muža za svoju preružnu i ušljivu kćer. Kamo to vodi?

Ne smije nas voditi tamo gdje nas žele odvesti. Zato sam toliko puta ponovio i toliko puno pisao o onome što mi jesmo, i što se od nas danas očekuje. Evo zgodnog komentara iz najnovijeg "Hrvatskog lista": "Amerikanci, koji su uz Britance najzagorlijiviji ucjenjivači Hrvatske zbog neizručenja Gotovine Haagu, i zbog, kako kažu, nedostatka vladavine prava, ne žele otići iz nje kada jednom dožive ovu zemlju. Tako je, primjerice, s bivšim američkim veleposlanikom. Montgomery, koji je za vrijeme svog mandata Zagrebu dijelio lekcije, po isteku veleposlaničkog mandata trajno se nastanio u Cavtatu, i Hrvatskoj preko noći počeo dijeliti komplimente." Za razliku od njega, jedan drugi američki diplomat Thomas Patrick Melady napisao je knjigu *Tuđman i budućnost Hrvatske*; Zagreb, 2003.

Slično stanje stvari je opće mjesto u europskoj politici. Iako su Španjolci i Talijani gotovo listom protiv angažmana u Iraku, njihovi političari (sada doduše samo talijanski) najžešći su američki saveznici. Je li sadašnja situacija (gotovo potpunog raskola između popularne volje i političke akcije ili između tzv. naroda i njihovih političkih zastupnika) zabilježena gdjekad u prošlosti? Nije li politički proces postao nešto poput novog i nesavladivog virusa, živog stvora koji je 'mutirao' i pretvorio se od 'sluge' u 'gospodara' koji izmiče svakoj kontroli?

Ali i Talijani misle uskoro otići, ili se varam? Naša situacija nije usporediva s njihovom. Oni ipak nisu na tako prljav način poniženi kao mi. Nikad svoju prljavštinu svjetski moćnici nisu tako jasno pokazali kao danas sa Sudom u Haagu. Iako se moja knjiga o tom sudištu zove *Sramotni sud u Haagu*, podsjetit ću, po tko zna koji put, kako je još u vrijeme kada je stigla prva optužnica protiv Gotovine vojni ordinarij, mons. Juraj Jezerinac upozorio da bi Hrvatska "jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima

ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta". Kao što vidimo, uvijek se o Hrvatskoj razmišlja kao o onoj koja treba pomoći!

Vidite li neku nadu za Hrvatsku koja je zapravo suočena s izborom da nestane tj. odrekne se svih svojih bitnih interesa (jadranског ribarskog pojasa, samostalne i dostaне poljoprivrede, vlastitog bankarskog sustava) kako bi ušla u Europu čemu stoji alternativa 'Zapadnog Balkana'? I je li to prava alternativa ili se ona najvažnija – alternativa neutralne Hrvatske – sustavno izbjegava zbog posvemašne nesposobnosti i korumpiranosti političke elite?

Ta priča o navodno jedinoj alternativi je još jedna uvreda na račun našeg naroda. To sam nedavno u "Hrvatskom slovu" prokomentirao kako oni izgleda vjeruju kako mi nismo ni živi tijekom ovih godina dok smo samostalni. Alternativa je EU ili neutralnost. A ovo drugo je sve drugo samo ne izolacija. Zahvaljujući tome što su se svjetski moćnici do kraja razotkrili, zahvaljujući euroskepticima, danas se u Hrvatskoj može govoriti o toj alternativi. Samo ona je ono što Papa zagovara, i njegovo uvjerenje je da EU treba Hrvatsku. Međutim, ako se ustraje u želji da Hrvatska mora u tu zajednicu, i to ponižena i osramoćena, onda će se samo potvrditi ono što sam rekao na promociji nedavno uništene knjige Domagoja Margetića:

"Nas ucjenjuju s onim najvrjednjim što imamo. Očito su toga svjesni kada nam u stvari kažu da im mi svi skupa nismo vrijedni koliko naš general. A hrvatski narod im odgovara: 'U pravu ste, ali još i više: naš general je vrjedniji od svih vas skupa – koliko god vas ima i koliko god ste bogati!'"

Razgovarao A. KARLOVIĆ

IZ GOSTOVANJA NA FORUMU⁸

Cijenjeni gosti, slijede vaša pitanja.

Duos. Sreli smo se u Novinarskom domu u Zagrebu na predstavljanju novih knjiga Miroslava Međimorca o Medačkom džepu. U ovalnu salu stane nekih 100-tinjak ljudi. Dvoje ljudi u redu iza mene zaključiše u svom razgovoru "da se uvijek istih stotinjak ljudi susreće na ovakvim prigodama" i da pomalo ne vide smisao svega. Slično osjećamo i mi na AMAC-u. Uvijek isti ljudi "pretresaju" iste misli i osjećaje, a stanje u Hrvatskoj je iz dana u dan lošije. Moja pitanja:

1. Nije li došlo vrijeme da se sve desno orientirane stranke udruže u obrani nacionalnih interesa?
2. Da tako udružene povedu inicijativu za promjenu zakona o suradnji sa Haaškim sudom, odnosno ospore nadležnost suda nad Olujom i Bljeskom.
3. Da u tu svrhu organiziraju referendum i svenarodno izjašnjavanje po pitanju nacionalnih interesa?

Unaprijed hvala na odgovoru.

J.P. Moje iskustvo nije da se radi baš o nekih 100-tinjak ljudi. Na predstavljanju moje knjige *U Boki kotoškoj svaki kamen govori hrvatski* bilo je 200-tinjak, a na predstavljanju knjige *Tuđmanove tri sekunde*, koju smo napisali akademik Jelčić i ja, bilo ih je 300-tinjak. Naravno o tim predstavljanjima se obično ne piše, a kada se radi o knjigama "podobnih" autora onda se piše. Međutim, iz TV-izvješća se vidi da je mnogo manje ljudi nazočno na njihovim predstavljanjima. Dakle, krug onih koji se uglavnom pojavljuju na takvim predstavljanjima je sigurno mnogo veći od rečenih 100-tinjak.

Dakle, istina je da na naša predstavljanja dolaze uglavnom isti ljudi, ali, zar uglavnom isti i ne pišu u ono malo novina gdje se nešto državotvorno može i napisati. Moj dojam je da ipak nije lošije. Meni je sjajna činjenica ta 90-postotna podrška generalu Gotovini. Upravo su ti ljudi, o kojima govorimo, svo ovo vrijeme govorili o ponosu i dostojanstvu hrvatskog naroda i čini se da im se to vraća. Daleko smo od dobrog, ali mi moramo nastaviti to što radimo. Evo i odgovora na Vaša tri pitanja:

1. Ne da je došlo vrijeme da se sve desno orientirane stranke udruže u obrani nacionalnih interesa već je to vrijeme bilo jučer. To ne znači da će do njega doći, ali bio bih sretan da dođe što prije.
2. i 3. Kada bi se udružile to bi sigurno i uradile. 😊

Dalma. I Vi ste potpisali :

IZJAVU O STANJU HRVATSKE KULTURE I NACIJE

Citiram: **13. Svjesni medijskih blokada koje stoje između hrvatskih intelektualaca i javnosti, izražavamo namjeru pokretanja dnevnoga lista koji**

---

⁸ Izbor pitanja i odgovora.

će, lišen netolerancije i senzacionalizma, u svemu zastupati istinu, jer se na taj način najbolje brane hrvatski interesi."

Hoće li naši vodeći intelektualci doista pokrenuti novi dnevni list? Ako hoće, možete li nam napisati, što ste do sada poduzeli i kada možemo na kioscima očekivati taj dnevni list.

J.P. Za sada ćemo ići na organiziranje tribina na kojima će se posebno obrađivati pojedine točke naše Izjave. Tu će naravno posebno biti riječi o medijima. Razgovarat ćemo i s onim strankama (pa i vladajućom) koje za sebe kažu da su državotvorne. Najznačajnije bi bilo kada bi se uspjelo dobiti dnevni list. To ne mora biti novi dnevni list. Ne bi imali ništa protiv kada bi se omogućilo i državotvornim novinarima i publicistima da uređuju barem jedne dnevne novine, ali i kada bi im se omogućio odgovarajući prostor na televizijama i sl. Večeras je na HTV-1 o tome govorio akademik Aralica.

Otar hrvatske države dr. Franjo Tuđman je o jednom takvom listu razmišljao i uredio da "Večernji list" budu takve novine (kada je već Jutarnji imao suprotan predznak). Vjerljivo se sjećate kolika je bila hajka na nove vlasnike, pa je g. Zubak bio i u zatvoru gdje je prisiljen prodati Večernjak. Poslije je na sudu dokazano da je sve što je radio bilo po zakonu, osim jedne pogreške, koja nije bila bitna u cijeloj priči. Dakle, današnje vlasti bi mogle poništiti to nasilje, ali to bi mogao pokrenuti jedino Zubak. Drugo je pitanje – isplatili mu se to. Međutim, cijela priča bi trebala biti obvezujuća za današnju HDZ-ovu vlast da omogući postojanje jednog takvog dnevnog lista. Recimo, "Vjesnika" ili "Slobodne Dalmacije". Meni bi bilo draža ideja sa Slobodnom. Pa u Splitu su Josip Jović, Vukman, Čelan,... Dovoljno bi bilo dati ponovo Joviću u ruke "Slobodnu Dalmaciju".

Naravno, ne smijemo zaboraviti HTV. Recimo, ako je prvi program liberalni, drugi bi morao biti konzervativni.

Koliko mi to sve možemo dobiti od ovakve vlade upitno je. Ali zašto ne bi razgovarali.

Pri tome treba napomenuti kako je Hrvatsko kulturno vijeće formirano od državotvornih Hrvata bez obzira pripadaju li kojoj državotvornoj stranci ili ne. Dakle, to je još jače zamišljeno od one ideje o okupljanju stranaka. Naša stranka može biti jedino hrvatska država. I moramo podržavati samo one koji se bore za ostvarenje nacionalnih interesa. To danas mogu biti jedni, a sutra drugi!

Kako to ide s našim medijima pokazuje i slučaj s jednim mojim tekstom o spomenutoj knjizi akademika Jelčića. Napisao sam veliki tekst i po dogovoru poslao sam ga u "Vjesnik". Rečeno mi je da će biti objavljen u njihovojo "Panorami" koja se tiskala subotom. Nekoliko puta sam pitao zašto nije tiskan. Konačno sam dobio odgovor da će biti tiskano u "Stajalištima" ali da skratim tekst. Poslao sam točno onoliki tekst koji su tražili. Međutim, danas je tekst tiskan, ali iz njega su izostavljene neke ključne rečenice. Evo tog teksta, a s boldom su označene te rečenice:

Upozorenje zaboravnim Hrvatima

Kao da je netko veoma utjecajan bio jako nezadovoljan prvim, izrazito pozitivnim Tunjićevim prikazom knjige akademika Dubravka Jelčića *100 krvavih godina: XX. stoljeće u hrvatskoj povijesti* (Naklada Pavičić), pa je naručen drugi sa suprotnim predznakom. Ali, upravo taj drugi, Krušeljev prikaz (9. veljače 2005.), pokazuje koliko je Jelčićeva knjiga pun pogodak. Smiješno mi je kad Krušelj zamjera Jelčiću što koristi metodu dedukcije. Kao da nije jedino važno je li nešto dokazano ili nije.

"Krenuti od činjenice"

Navodi jedan Jelčićev dokaz: "Za Jelčića je jedan od najvažnijih događaja u tom stoljetnom razdoblju objava teksta Nikole Stojanovića *Srbi i Hrvati* 1902., u kojem se pojavljuje zlokobna sintagma 'do istrage vaše ili naše'. Krenuvši od činjenice da je isti taj ideolog bio poslije i član Jugoslavenskog odbora, Jelčić pokušava dokazati da je sve vezano uz stvaranje jugoslavenske države zapravo bila svojevrsna velikosrpska urota, koju je svojom gluhošću obilato potpomogla i sluganska hrvatska inteligencija."

Jelčić svoj pogled doista počinje Stojanovićevim člankom u kome se izjavljuje, da mi Hrvati nismo narod i da nema nikakva razloga za naše postojanje i da smo na putu da postanemo Srbi. **Tekst s oduševljenjem prenose hrvatski Srbi u 'Srbobranu', što rezultira demonstracijama u Zagrebu.** Jelčić upozorava kako Hrvati brzo zaboravljaju što Srbi žele, pa 1906. imamo Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović. **Jelčić to komentara (str. 54): "Ni ovce nisu tako glupe da bi u svoj obor pozvale vuka!"**

To je po Krušelju "krenuti od činjenice"!? Slični su i svi ostali "argumenti" što ih navodi Krušelj. Na primjer, smeta mu što Jelčić ne koristi "zbirke dokumenata i sinteza iza kojih stoje instituti i fakulteti", kao da svojevremeno akademik Dušan Bilandžić nije rekao da "su preko noći obezvrijedeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće".

Zanimljiva je Krušeljeva tvrdnja: "No, možda je svaka mjera prevršena autorovim inzistiranjem na usporedbama državne politike NDH s mjerama koje aktualne izraelske vlasti provode prema Palestincima."

Kao da se slične usporedbe ne rade u svijetu. **Sjetimo se da smo nedavno imali sreću na Hrvatskoj televiziji vidjeti i čuti rimskog rabina, koji je govorio o svom narodu gotovo sasvim onako, kako je o njima pisao Jelčić u svojoj knjizi.**

Krušelju Jelčić "Pavelićevu pogromašku politiku, pogotovu u smislu umanjuvanja jasenovačkih zločina, opravdava na sve moguće i nemoguće načine". A Jelčić spominje (str. 105) "da je odmah poslije rata navođena brojka od oko 35 tisuća pogubljenih zatočenika, što je već samo po sebi dosta to da tu represiju osudimo i politički i moralno. Tuđmanova istraživanja pokazivala su nešto veću brojku, otprilike oko 45 tisuća. I neka druga istraživanja u novije vrijeme ne

prelaze brojku od 65 tisuća." **I navodi svjedočanstvo nekadašnjeg jasenovačkog zatočenika Ivana Skomraka, člana ilegalnog partijskog komiteta u logoru.** Izgleda da Krušelj zamjera Jelčiću što ne spominje brojku koju zagovaraju Goldsteini - od 80 do 100 tisuća. To je smiješno zato što bi u tom slučaju Jelčić spomenuo da se u mojim tekstovima ta brojka naziva velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od pomenute brojke!

"Vjesnik", 26., 27. i 28. ožujka 2005.

Erokaurin. Hvaljen Isus i Marija! Dragi akadem. Josipe Pečariću. Dobro došli na "Hrvati AMAC" i hvala za odgovore na postavljena pitanja:

1. Kako se pomaže Domagoju Margetiću, koji štrajkuje glađu i šta bi se još moglo učiniti za njega?
2. Znam da se izbjegavalo utvrđivanje i formuliranje Hrvatskih nacionalnih interesa, ali to će se jednom morati učiniti, čim prije, tim bolje. Tko bi sve mogao to učiniti i kada?
3. Piše li se koja nova knjiga i kada izlazi? Hvala uz srdačne pozdrave i najljepše želje za **Sretan i blagoslovjen Uskrs!**

J.P. Prije svega i Vama i vašoj obitelji, kao i svim čitateljima sretan i blagoslovjen Uskrs!

1. Vjerujem da će Domagoj čitati ovaj razgovor pa ga molim da Vam on odgovori na ovo pitanje. Očekujem da će uskoro napisati izjavu za tisak koju bi mogli supotpisati. Sigurno je da treba pokušati probiti blokadu koja je stvorena oko njega. Vjerojatno se jedino na ovoj mreži i spominje njegov štrajk glađu. Nisam video nigdje ni da su spomenuli da je uništена naklada njegove knjige *Stipe Mesić - dosje izdaje*. Na ovoj mreži se može naći što sam govorio na tom nevjerljivom predstavljanju – predstavljanju uništene knjige. Zato sam ga i nazvao *Prividjenje Goebbelsa u Hrvatskoj*. Pretpostavljam da je knjiga uništена zato što ima u njoj Mesićevo svjedočenje u Haagu. Znamo da je Carla del Ponte zabranila tiskanje tog svjedočenja i to izrijekom od Šešelja i Margetića. A naši slušaju, ali su sve učinili da se ne dozna da njihova poslušnost ide i do imitacije Goebbelsa.

2. To bi jedino i moglo učiniti Hrvatsko kulturno vijeće.
3. Gotova je knjiga: D. Jelčić i J. Pečarić, *Književnik Mile Budak ovdje i sada*. Međutim, Jelčićev dio treba biti tiskan kao feljton "Vjesnika", pa je ne možemo tiskati prije toga (mada baš i nismo još uspjeli ni skupiti dovoljno novaca za to).

Nina. Sanader je najprije svoju politiku temeljio na podršci bijega generala Gotovine, dobio je izbore, a sada njegova vlada progoni našeg heroja Antu Gotovinu, pužu pred EU..

Gospodine Pečariću, Mislim da bi po svim kriterijima, u hrvatskoj trebali uslijediti prijevremeni izbori. Koje je Vaše mišljenje?

Hvala i lijep pozdrav.

J.P. Ja ne mogu potvrditi Vaš navod zato što je poznato da sam ja još prije izbora govorio da Sanader radi upravo suprotno od onoga što Vi kažete, tj. govorio sam da će on sprovoditi upravo ovaku politiku kakvu sada sprovodi. Skoro svi ozbiljniji državotvorni komentatori tvrdili su isto. Podsjetit ću ponovo da sam raščlambom njegovih izjava napisao tekst o slučaju Gotovina: *Ima li razlike između Sanadera i Mesića?*, "Fokus" od 18. srpnja 2003. Kada sam to rekao na već spomenutom nastupu u Slavonskom Brodu čuo se odgovor nazočnih: NEMA.

- Ima! rekao sam. – Još tada je odgovor bio dan u podnaslovu istog teksta: Mesić je uzor Sanaderu!

S amac mreže poznata je moja tvrdnja iz tih vremena o eventualnom dolasku Sanaderovog HDZ-a na vlast: "Kad gazda mijenja slugu – uvijek nađe boljeg slugu." A kada se to govorilo, i kada bi mi ljudi postavili pitanje slično Vašem, rekao bih im ovo što i Vama, ali bih dodao: "Sada ja samo molim Boga da nisam u pravu." Čini mi se da moje molbe nisu uslišene.

Još nisam siguran da bi ova svijest koja se pokazuje kod naših ljudi kada je u pitanju general Gotovina, rezultirala istom takvom sviješću kod izbora. Nekakve ankete, kojima istina ne treba vjerovati, pokazuju pad popularnosti HDZ-a, a rast SDP-a. Što mi tu dobivamo? Test su skori lokalni izbori. Vidjet ćemo!

Crocop. Već smo se virtualno sretali na hrvatskim Internet stranicama te vas kao i uvijek iskreno hrvatski pozdravljam i zahvaljujem se na vašem nesebičnom radu za istinu, hrvatski narod i time Svevišnjeg koji laži i nepravdu ne trpi. Želio bih vam postaviti slijedeća pitanja za koja se unaprijed zahvaljujem na vašim kao i uvijek originalnim i stručnim odgovorima:

1) Kako je moglo doći da smo svjedoci očiglednog dobrovoljnog odričanja od suvereniteta u korist EU-a, MMF-a, haškog suda?

2) Kako su naše državotvorne snage dopustile Mesiću da onako jednostavno umirovi naše najbolje sinove? Kako se to moglo dogoditi jednom strateškom geniju Loši Domazetu da ih Mesić onako izvoza i jednom potezom napravi sjeću najboljih generala i time znatno oslabi vojni i strateški potencijal HV-a? O nacionalnoj sigurnosti u današnjoj Hrvatskoj ne možemo ni govoriti, više je riječ o nacionalnoj nesigurnosti kada vidimo da nam POA ne smije znati šta rade britanski špijuni tkz. haški istražitelji.

3) Šta mislite o tezi da je pokojni predsjednik Tuđman kroz neprovodenje lustracije, nedostatak medijske strategije i preveliko popuštanje svijetu u biti omogućio ovaku rasprodaju Hrvatske, vladavinu YU-medija i cjelokupan proces koji danas doživljava svoju kulminaciju, a mi ga poznamo pod imenom detuđmanizacija?

4) Zašto predsjednik Tuđman nije protjerao veleizdajnika Mesića iz hrvatske politike nakon izdaje 1994?

Imam još par pitanja koja ću podijeliti da ne bude previše odjednom. Hvala vam unaprijed na vašim odgovorima.

J.P. Prije svega raduje me ponovni susret.

1) Treba se sjetiti onog vremena kada si mogao biti linčovan samo ako na ulici netko pokaže prstom na tebe i kaže: "On je HaDeZe-ovac!" Nekako poslije "Oluje" došla je bolest Predsjednika, a u HDZ-u je bilo svakavih ljudi. Pa vlade su nam stalno bile u rukama tzv. tehnomenadžera kojima je oduvijek bio u glavi samo njihov interes. Oni su se uvijek najbolje razumjeli sa sličnima s druge strane. Uz sve to su bili upregnuti izdajice svih mogućih vrsta (Matoš: Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali narodi Europe zajedno!), uz strahoviti materijalnu i svaku drugu moguću pomoć svjetskih moćnika.

Što se Haaga tiče, treba uvijek iznova podsjetiti da on ne bi mogao raditi ovo što radi – i nije radio dok je bio živ predsjednik Tuđman. Tek poslije njegove smrti, i dovođenjem šestojanuarske vlasti, oni su donijeli prvu presudu Blaškiću.

2) Mislim da na tragu prethodno rečenog trebamo promatrati i ovo. Sjetimo se da su policajci upadali u stan generala Bobetka, uništenja tajnih službi. Sve to bi bilo dočekano s ushitom. Ruši sve što je hrvatsko. Pa izbori su tada dobiveni uz parolu: Vi ste nama oprostili, a mi vama nećemo!

Pročitajte, npr. što je tada govorio Zagrebački nadbiskup. Ili još bolje pročitajte što je govorio par dana prije one poznate podrške smijenjenim generalima. Javna je tajna da je i to, tj. najznačajniji dio te potpore, došao zahvaljujući biskupu Bogoviću.

Teško je to bilo vrijeme. A bilo bi još gore da u to vrijeme nije počeo djelovati Mirko Čondić i njegov stožer. Zahvaljujući njima, imamo to što smo sačuvali.

3) Tu je u stvari pitanje je li nam trebala Tuđmanova pomirba ili ne. Ja i dalje mislim da jest. S jedne strane Tuđman sam, Bobetko, Gotovina, s druge Šušak,... U pomirbu je uključeno jedinstvo iseljene i domovinske Hrvatske (na iseljenu se odnosi naslov moje knjige: *Pronađena polovica duše*). Moja dalja teza je bila da se ono što se imalo pomiriti – pomirilo zaključno s "Olujom". Poslije je trebalo doći do lustracije. Na predsjedničkim izborima dr. Ivić Pašalić je ispričao kako je Tuđman to prihvatio 1998. godine, ali je u Klubu zastupnika HDZ-a to spriječio Šeks.

O medijima sam već pisao, ali sigurno je negativna posljedica pomirbe to što su svo vrijeme rata oni djelovali suprotno volji hrvatskog naroda. O tome postoji znanstveno istraživanje instituta "Ivo Pilar". A 2000-te je to poprimilo prijeratne oblike. Bolje reći oblike 70-tih i ranijih godina. Nije zgore ponoviti još jednom: Nikada i nigdje nije bilo veće slobode tiska nego u Tuđmanovo vrijeme!

O detuđmanizaciji sam – mislim – već pisao. Znate da sam ja davno prije izbora upozoravao na opasnost detuđmanizacije u HDZ-u.

4) Mesić je otišao iz HDZ-a. Demokracija je.

Erokaurin. Je li se odustalo od tužbe JNA i bivše YU države, za agresiju na Hrvatsku i traženju odštete za istu?

Tek sa tužbom ICTY suda u Haagu (uz multi milionsku odštetu u Eurima!) svijet će nas uzeti ozbiljno. Radi li se nešto na tom polju?

J.P. Ako su gazde to već zatražile, onda jeste. Jesu li?

Svijet će nas uzeti ozbiljno kada se počnemo ponašati onako kako smo to radili i tijekom ratnih godina – uspravno i ponosno. Npr. Tomac u "Hrvatskom listu" (24. ožujka 2005.) spominje kako će se oni drukčije ponašati kada ocijene da Hrvati mogu postati potpuno nezainteresirani za ulazak u EU. Ja sam na svojim predavanjima o Sudu u Haagu (*Sramotni sud u Haagu*) znao reći da imam samo jedan uvjet za ulazak u EU – da nam se ispričaju za sudjelovanje u genocidnoj agresiji na Hrvatsku.

Dario. Općenito se osjeća sve veći animozitet domovinskih Hrvata prema iseljenicima i Hrvatima iz Bosne i Hercegovine. Predsjednik TUĐMAN i njegovo djelo su krunski dokaz da je jedinstvo Hrvata od ključne važnosti za našu Domovinu, tj. za njezin opstanak. Možete li nam predočiti i prokomentirati posljedice društvenog sloma koji prijeti i kojem kumuju današnji vlastodržci? Želeći vam puno uspjeha u dalnjem radu, unaprijed vam se zahvaljujem na odgovorima.

J.P. U pravu ste. I to je dio politike: Podijeli pa vladaj. Još 1992. godine u Melbourneu sam upozoravao naše ljude da će to biti politika svjetskih moćnika kada već njihovi jurišnici – velikosrpske horde – nisu mogle pobijediti Hrvate. Kakav je moj stav o tome, vjerojatno znate po tome što sam jednu knjigu naslovio *Hercegovac iz Boke*. Da, to sam ja, a nemam nikakve veze s Hercegovinom. Osim možda one moje priče iz "Hrvatskog slova" od 22., prosinca 2000.:

"Priča kaže da je Bog hrvatske krajeve za sebe stvarao. Ne znaš koji je ljepši. A koliko je tek lijepa moja Boka. Doista, ako se ikad itko utrkivao s Bogom u stvaranju ljepote onda su to Hrvati Boke kotorske. Ne zna se što je veličanstvenije. Pa ipak od svih hrvatskih krajeva jedan je doista poseban – Hercegovina. Svakom hrvatskom domoljubu na čuvanje tog imena srce mora zatreperiti na poseban način. Uvijek i iznova njezini sinovi su napadani sa svih strana."

Neven. Štovani Gospodine Pečarić,

Zahvaljujem Vam se na Vašem neumornom radu za dobrobit Lijepe Naše.

1. Da li smo stvarno u realnoj opasnosti u vezi stvaranja treće Jugosradije ili kako se god ta tvorevina zvala?

2. Kada će konačno bivši Jugo-komunistički zločinci i izdajnici doći pred sud?

3. Koliko ima korupcije i privrednog kriminala u HR i koje stranke su koliko involvirane?

J.P. 1) Ovisi o nama samima. Po ponašanju političara od 2000. na ovamo – sigurno jesmo! Pročitajte članak g. Tomca u "Hrvatskom listu" koji sam već spomenuo!

2) Kada uspijemo ovo pod 1) – to bi došlo na red. Toga su oni svjesni, pa je i takva zadaća tim teža.

3) Toga sigurno ima puno. Najsmješnije mi je što se tu, izgleda, posebno ističu ovi iz Pusićkine stranke, a oni su bili najglasniji u optužbama protiv HDZ-a. Po onom: Napad je najbolja obrana. A nas narod je nasjedao. Moramo znati da su oni imali svoju državu, da su povezani i znaju što i kako treba raditi. Državotvorni Hrvati su sve morali učiti – i to u ratu. Uz ono što je već bilo rečeno – bili su zato

i dobro raspoređeni po svim strankama. Pa poznato je da je privatizacija nametnuta iz vani, a glavni zagovaratelj u HDZ-u bio je – Mesić!

Crocop. 5) Ima li nade da Hrvatska izade iz ovih haško-udbaških močvara koje kroz izjednačavanje žrtve (Hrvatske) i agresora (Srbije i Crne Gore) nas ponovo vode u obnovu Jugoslavije III, kroz ime Zapadni Balkan?

6) Kako povratiti ponos hrvatskim braniteljima s ovakvim političarima koji na Rivi viču da su za Gotovinu a sada dočekuju C. del Ponte ispruženih ruku koja ih stalno pljuje u čelo kao i naš cijeli narod i sve naše žrtve srpske agresije?

7) Može li HAZU više učiniti i utjecati na to da Ministarstvo kulture, obrazovanja ne financira više antihrvatske projekte poput *Oluje nad Krajinom*, filozofskih istraživanja koje objavljaju četničke pamflete?

8) Kako gledate na to da još nema validnih ocjena o demografskim, ekonomskim i političkim posljedicama jugoslavenskih živih blata za hrvatski narod i državu - skoro 15 godina nakon što smo stvorili Hrvatsku?

9) Ima li nade za Hrvatsku da ikada bude normalna država normalnih ne veleizdajničkih političara koji će služiti svome narodu i biti svjesni svog ogromnog potencijala i slavne povijesti?

10) Ima li nade da se u Hrvatskoj pri Ministarstvu Kulture i vanjskih poslova osnuje nekakav stručni tim ili Institut za promidžbu koji bi sve laži napisane o Hrvatima po svjetskim enciklopedijama pobijao i upozoravao izdavače da isprave antihrvatske teze i velikosrpsku propagandu o "srpskohrvatskom" jeziku i sličnim neistinitim konstrukcijama koje se još daju pročitati u velikom broju svjetskih povijesnih ili općih enciklopedija što me uvijek natjera u bijes?

11) Šta mislite o našem hrvati-amac forumu i našoj tezi da je u Hrvatskoj sadašnja politika u praksi politički Bleiburg kroz bezuvjetni ulazak u EU čitaj odricanje od suvereniteta i nedostatka zaštite minimuma nacionalnih interesa i na kraju krajeva naše patnje i naših žrtava kroz velikosrpsku agresiju?

Toliko od mene. Unaprijed vam se zahvaljujem na odgovorima i hvala vam još jednom na vašem radu za Hrvatsku i istinu. Simptomatično je da u Hrvatskoj naša politika i diplomacija ništa ne rade kako treba te se ljudi poput vas, našeg foruma moraju uz svoja primarna zanimanja posvetiti politici da ne ispadne da smo baš zadnje budale na svijetu što će netko pomisliti kada vidi kako nas EU ucjenjuje i kako nas Hag pljuje a mi ližemo cipele del Ponte mislim na Mesića, Račana i Sanadera.

Pridružujem se Dalmi i jedva čekam na taj dnevni list koji I. Zidić već dugo pokreće iz finansijskih razloga. Mi ovdje na ovom forumu već duže tvrdimo i svjesni smo da nam nakon vojnoredarstvene akcije "Oluja" treba i medijska Oluja da očistimo jugokadrove iz medija i da Hrvatska sazna punu istinu o velikosrpskoj agresiji, našim herojima, žrtvama i svim katastrofama koje su nam donijele Jugoslavija I i II.

Sramota je odnos sviju vlasti nakon 1995 prema oslobođilačkom obrambenom ratu tkz. domovinskom i da se do sada na promociji naše borbe za preživljavanje i istine o velikosrpskoj agresiji nisu napisale enciklopedije, prevele i dostoјno obradila grada vezana uz obrambeni i oslobođilački rat te nevjerojatnu

brutalnost i fašizam Velikosrba. Zašto naša vlada i diplomacija šute kada Carla del Ponte sramotno i neistinito u istom kontekstu/rečenici spominje našeg heroja Gotovinu s fašistima i koljačima Karadžićem i Mladićem.

Može li HAZU išta učiniti na širenju istine i pisanju knjiga o našim herojima i oslobođilačkom ratu.

S štovanjem i da vas Božji Blagoslov prati na svim vašim putevima i vašoj borbi za istinu o Hrvatskoj. Iskreni hrvatski pozdravi.

J.P. 5) Moramo biti uvjereni da to možemo ostvariti. Ako smo unatoč svim tim moćnicima, JNA i ostalih četničkih hordi stvorili Hrvatsku, onda možemo – sada kada je imamo – postići i to.

6) Ne samo njima. Moramo stalno upozoravati da nas hoće porobiti tako što nam hoće uništiti ponos. Mislim da devedeset-postotna potpora generalu Gotovini svima pokazuje da se taj ponos vraća! A od toga se boje!

7) HAZU je prosvjedovala oko HTV-a. Sada je i Izjava o položaju hrvatskog jezika na dobrom tragu. Ali, moramo znati da je podjela među akademicima slična onoj u društvu. Pa na zadnjim izborima nije prošao za akademika predsjednik Matice hrvatske Igor Zidić.

8) Mislim da su naši demografi to odradili kako treba. One koje poznajem su doista izuzetni i kao stručnjaci i kao državotvorni Hrvati. Zadnju riječ i tu ima politika.

9) O izdaji sam već pisao. Ono što se dogodilo na predsjedničkim izborima u jednom tekstu sam nazvao "sindrom biti gluplji i od ovce" (jasno je da je za to poslužila Jelčićeva priča o ovcama). Doista, koji narod u povijesti je demokratski izabrao svjedoka koji lažnim svjedočenjem na stranom sudu doprinosi optužbi za agresiju na drugu državu? Da i ne spominjemo ostalo. O tome sam pisao u nizu tekstova objavljenih u "Fokusu", "Hrvatskom slovu" "Novom hrvatskom slovu" i u knjigama.

10) Ima nade, ali se prvo mora promijeniti hrvatska politika!

11)slažem se! Mislim da je to na tragu onoga o čemu sam ja pisao. Recimo u "Novom hrvatskom slovu" bila je serija članaka:

Tko pomaže Mesiću?

Zašto Sanader pomaže Stipe Mesiću?

Mesićovo lažno svjedočenje i dilanje transkriptima je veleizdaja

Pomaže li HDZ Mesiću?

Presude bosanskim Hrvatima temeljene su na lažnim Mesićevim svjedočenjima u Haagu

Što se tiče sadašnje politike i pisanja o Domovinskom ratu, dovoljno je pročitati tekst Damira Borovčaka *"Junaci Domovinskog rata" nepoželjni u Ministarstvu kulture, "Hrvatski list"* od 24. ožujka 2005.

Drago mi je da smo opet mogli malo "popričati".

Drnišanka. Diskriminaciji BiH Hrvata od strane Međunarodne Zajednice!

Kako će opstati Hrvati u BiH pod pritiskom međunarodne zajednice da se asimiliraju ili (ako to ne) da napuste BiH ! Rasističko Vrijedanje Hrvata iz BiH je dovelo Mesića na vrh države, Hrvati iz BiH se osjećaju napušteni!

J.P. Da, strašno je bilo vidjeti kako naš narod može nisko pasti pa mu rasizam prema vlastitom narodu ne samo ne smeta, već ih oduševljava i bude im jedan od bitnih razloga za izbor predsjednika. Dodajmo tomu rad za Udbu, veleizdaju, dilanje transkriptima i falsificiranje istih, ...

Hrvati BiH su najzaslužniji što imamo državu, a tako im vraćamo. O svom hercegovstvu sam već pisao, a mnogi s amaca su se tako već davno izjasnili. U našem narodu mora ponovo zaživjeti spoznaja da smo Hrvati, i to iz onih krajeva gdje su Hrvati najugroženiji!

Mario. Što mislite hoće li se u Hrvatskoj jednog dana suditi spletkarošima i prodanim dušama, izdajicama roda svoga?

Onima koji su lažno svjedočili protiv naše zemlje i naših junaka domovinskog rata! Srdačan pozdrav i svako dobro!

J.P. NADAM SE!

Neretva. Što mislite o Žarku Puhovskom i sličnim kreaturama te njegovo "borbi za ljudska prava"? Znate li možda da li se taj čovjek istovjetno ponašao po pitanju ljudskih prava i u bivšoj SFRJ?

Sanader je najprije svoju politiku temeljio na podršci bijega generala Gotovine, dobio je izbole, a sada njegova vlada progoni našeg heroja Antu Gotovinu, pužu pred EU.. Gospodine Pečariću Mislim da bi po svim kriterijima, u hrvatskoj trebali uslijediti prijevremeni izbori. Koje je Vaše mišljenje? Hvala i lijep pozdrav

J.P. O Puhovskom sam također pisao. Ima o njemu i u mojim knjigama. U novoj knjizi (onoj o Budaku) bit će tiskan moj tekst: *Je li Puhovski sveta krava?* koji je bio tiskan u "Novom hrvatskom slovu" od 1. listopada 2004.

Inače, bio sam – u vrijeme našeg Apela – gost na Plavom radiju. Prvi sam govorio ja, a tek u najavi shvatio sam da je će poslije mene govoriti on, a poslije toga glasnogovornik HDZ-a.

Moj odgovor sam započeo iskrenim čuđenjem što je pozvan "taj gospodin koji treba govoriti poslije mene". Naime, naš Apel se odnosio na obnovu svih političkih procesa, dakle i onih poslije Hrvatskog proljeća, a poznato je da je taj gospodin bio svjedok optužbe u takvom procesu. Dakle, on je bio osobno zainteresiran da naš Apel ne uspije, jer obnova procesa u kojem je on bio svjedok optužbe može pokazati da je taj proces zločin, a time bi i taj gospodin bio zločinac. S druge strane, govori o dr. Budaku, koji zasigurno nije sudjelovao osobno u takvim stvarima. I sada je Budak "zločinac", a navedeni gospodin se poziva u takve emisije. Za svaki slučaj, to sam dva puta ponovio u razgovoru!

Dom. Štrbac: „Mesića ču strpati u Hag”

Hrvatski predsednik Stjepan Mesić rasturio je Jugoslaviju i treba mu suditi zbog komandne odgovornosti, kao i Biljani Plavšić, izjavio je zagrebačkom

Globusu direktor Srpskog dokumentacionog centra „Veritas” Savo Štrbac. U tekstu pod naslovom „Mesića ču strpati u Hag”, on je rekao da ni za Mesića ni za Gotovinu nema podataka da su ikog ubili, ali da Mesić mora pred sud zbog „gomile funkcija” s kojih je uticao na događaje - od sekretara HDZ do predsednika Predsedništva SFRJ. Štrbac je rekao da očekuje da će se u Hagu pojaviti general Gotovina, kao i ratni predsednik RS Radovan Karadžić, ali i general Ratko Mladić. Štrbac je naglasio da mu je optužnica protiv Gotovine donela satisfakciju. On je podsetio i da je Hrvatska imala 10 godina da reši srpsko pitanje, ali da nije učinila ništa osim pojedinačnih povratak, čime je isprovocirala vaskrsnuće Skupštine i Vlade Republike Srpske Krajine u izbeglištvu, krajem februara. Prema njegovim recima, Skupština RSK je „najmerodavnija institucija za zastupanje Srba iz Krajine”. Štrbac je najavio i da će u junu biti održan kongres izbeglih Srba koji treba da izabere političko telo, naglasivši da to nije politika vlasti Srbije, već da to „izlazi iz samog naroda”. (Tanjug)

Ovo je zanimljivo!!

U zadnjem broju "Globusa" je objavljen interview sa Štrbcem u kojem se hvali kako mu je Mesić u Haagu slijedeći projekt...između ostalog...Sve mi to izgleda kao pokušaj Mesićevih novih savjetnika za popravak imagea, pogotovu nakon onih anketa o izručenju Gotovine Haagu...u stilu "I ja sam na Savinoj listi"

Inače, bilo bi dobro viditi Mesića u Haagu!

Ali bolje da mu mi sudimo zbog nacionalne izdaje!

Molim Vaše mišljenje. Srdačan pozdrav

Ivo. PLAŠKI Vijećnici SDSS-a promijenili nazive brojnih ulica, hrvatski vijećnici u znak prosvjeda napustili sjednicu

Ulica 1. gardijske postala Ulica sv. Save

Autor DUBRAVKA VUKOVIĆ

Na jučerašnjoj sjednici Općinskog vijeća općine Plaški, većinom glasova vijećnika SDSS-a promijenjeni su nazivi pojedinih ulica. Ulica Josipa Jovića sada nosi naziv Ulica Ive Andrića, a Ulica Eugena Kvaternika preimenovana je u Put Grbice. Ulica 1. gardijske brigade od jučer ima naziv Ulica svetog Save, a Saborčanska je postala Ulicom Save Kosanovića. Umjesto Ulice kralja Zvonimira sada je Željeznička ulica, a Bernardina Frankopana preimenovana je u Ulicu Vuka Karadžića. Ulica 143. domobranske pukovnije od sada nosi ime Maršala Tita, a Slava Raškaj dobila je 'nasljednika' u vladici Danilu Jakšiću.

Bosanska je ulica preimenovana u Ulicu Omerpaše Latasa, dok je Ulica Ivane Brlić Mažuranić postala Ulicom ZAVNOH-a. Trg Katarine Zrinski od jučer se naziva Trgom vladike Danila Jakšića. Ulica Krbavskog boja od sada je Verski put. Nekoliko ulica poput Vladimira Nazora, Kralja Tomislava i Plitvičke ulice ostalo je nepromijenjeno. Odluka o preimenovanju ulica izazvala je zgrajanje vijećnika stranaka s hrvatskim predznakom i nezavisnog Borislava Kašljevića.

- U Plaškom će, jamčim životom, biti problema ako tako promijenite nazive ulica – kazao je Kašljević. Vijećnike SDSS-a zamolio je da tu točku skinu s dnevног reda. Vijećnici stranaka s hrvatskim predznakom i B. Kašljević napustili

su sjednicu, a načelnica općine Plaški Radmila Medaković (SDSS) rekla je da se o promjeni naziva ulica razmišlja već nekoliko godina.

Ovo preimenovanje ulica bezobrazna provokacija. .

Evo nekoliko komentara sa jednog drugog foruma:

"Smatram da je vlasta trebala reagirati i spriječiti ovaj akt. To je smišljena provokacija sa ciljem mučenja vode i treba je spriječiti."

"ULICA TROJANSKIH KONJA U KOALICIJI

Nisam zloban, ali normalne stranke u Hrvatskoj (i u svijetu) bi morale znati s kim koaliraju ! !!

Nema Europe, Svijeta ili ne"

"Ovo je samo vrh sante tog nesretnog mjesata u kojem primitivci iz SDSS-a kolo vode.

Ta ista gradonačelnica koju smo i jučer mogli viditi u Dnevniku je "zaslužna" za to što mjesto nema vodu. Ona je prije više od godine dana jednostavno, bez usaglašavanja sa ostalim članovima gradskog vijeća donijela odluku o osnivanju vlastitog vodoopskrbnog poduzeća u Plaškom i raskinula dotadašnji ugovor sa ogulinskom firmom. Računi su se prestali slati, ljudi nisu imali što plaćati, a nova firma se naravno nije osnova - za to ipak treba i nešto znati. U međuvremenu gradonačelnici se je živo fućalo jer su "ustaše" iz Ogulina puštale vodu... No, vremena socijalizma u kojoj su takvi likovi stasali su nestala, pa su pipe jednostavno presušile i izbio je skandal kojeg smo također imali priliku gledati prije par mjeseci u Dnevniku. Ako se nešto nije primijenilo, stanovnici svih nacionalnosti i dalje nemaju vodu. No, najbitnije je da će imatu ulicu Sv. Save

Zagreb više ne smije dopuštati da ovakva politička čudovišta navikla ništa ne raditi već samo srbovati kolo vode.

To je tako siromašan kraj koji ništa nema...osim debila na vlasti."

Molim Vas komentirajte slučaj Plaški.

J.P. Slučaj Plaški ste sami dobro prokomentirali. Meni ostaje samo složiti se s vama.

Što se može i očekivati od hrvatsko-srpske koalicije? Sve je to počelo one izborne noći kada je Sanader eliminirao HSP. Sjetimo se kako su na televizijama počeli komentirati kako se iz svijeta (čitaj: gazde) ne slažu da HSP bude u vlasti. Svako tko ima malo ponosa odbacio bi tako nešto. Dapače, upravo bi takve priče ojačale takvu koaliciju. Ali za to treba imati malo dostojanstva. Kada si odlučan jedino bespogovorno suradivati – onda ne smiješ imati ni ponos ni dostojanstvo.

Naravno, ne mislim da je ponašanje HSP u toj izbornoj noći bilo na nekoj razini. Oni su se trebali odmah izjasniti protiv koalicije sa Sanaderom, čim su vidjeli kako on mrtav-hladan pokazuje da će poslušati gazde i izdati ih. Umjesto toga, Đapić je u intervjuu "Hrvatskom slovu" izjavio kako HSP u vlasti neće tražiti promjenu Zakona o suradnji sa Sudom u Haagu.

A moralo mu je biti jasno da će se dogoditi to što jest. Naime, kada nisu uspjeli pregovori s Pašalićem i Tuđmanom, Pašalić mu je rekao kako se vara, ako misli da će ga Sanader uzeti u koaliciju.

Jasno je da je Sanaderu Đapić tada trebao samo da ne bi uspjela jedna takva koalicija o kojoj ima više pitanja u ovom razgovoru. Takva bi koalicija već tada dobila mnogo više mjesta u Saboru, pa bi Sanader morao ići u tu koaliciju ili odmah u veliku koaliciju. Ali u Saboru bi imali više zastupnika koji bi jasno govorili, recimo u slučaju Gotovina, ono što narod danas govori.

Međutim, nije problem samo u Sanaderu kada govorimo o hrvatsko-srpskoj koaliciji. Pa prije tih izbora imali smo je i u Kninu i u Vukovara. Kada to tada nije smetalo biračima, zašto Sanader ne bi to učinio na razini zemlje sada.

Osim toga, to je odlična priprema za veliku koaliciju. Na amac mreži sam već pisao kako sam o njoj govorio tijekom posjeta kanadskim Hrvatima. Pitan sam o mogućem koaliranju Sanaderovog HDZ-a s HIP-om i HB-om. Ispričao sam priču kako sam u dva razgovora s političkim tajnikom HDZ-a čuo tvrdnju kako je Pašalić veće zlo za Hrvatsku od Mesića i Račana. Jednom prije izbora u HDZ-u, drugi put (u nazročnosti tadašnjeg prvog čovjeka HIP-a i HB-a Kanade, koji je vodio tu tribinu). Odgovorio sam protupitanjem: Što Vi mislite: hoće li Sanader prije koalirati s manjim ili s većim zlom za Hrvatsku?

Naravno, u današnjem HDZ-u sigurno ima mnogo ljudi koji se ne slažu s ovom račanovskom politikom HDZ-a. Vidjet ćemo što će se događati u samom HDZ-u.

Crocop se vjerojatno sjeća mog odgovora kada sam bio gost na Forumu Croaticumu na upit o izboru između Sanadera i Račana. Odgovorio sam kako je to izbor između Račana i račana.

Hrvatski križ. Josipe, pajdo, kao prvo jedan topli pozdrav vama i vašoj obitelji. Kao drugo, jedna više molba nego pitanje.

U više navrata mi hrvatski Hrvati (za razliku od Yugo-Hrvata) izlazak iz ove tragične agonije vidimo u svehrvatskom ujedinjavanju svih domoljubnih snaga, bile one lijevo ili desno, unutar matice ili vani, glavno da su prohrvatske.

U tome i je glavni problem i jedini naš spas da se ova jedna zemlja, koja više krvari nakon prestanka rata, još jednom spasi od svih neprijatelja koji su veoma složni kada se treba rasturati Hrvatsku.

Tko je god od prohrvatskih političara gostovao na forumima, ili davao izjave za medije, bilo to Dr. Pašalić, Dr. Tuđman, Luka Podrug, uvijek se mogla primijetiti jedna izjava, a to je da je baš svatko od njih rekao "kako bez ujedinjavanja svih prohrvatskih stranaka i udruga nema spasa za Hrvatsku!"

Svi oni o tome govore, i to je APSOLUTNO TOČNO, no šta se radi na tom planu?

Meni se čini da su pojedini političari previše samozaljubljeni ili jednostavno smotani. Nemam drugog objašnjena.

Zašto niti jedna stranka, pa evo na primjer HB, ne sazove jedan veliki SVEHRVATSKI KONGRES i pozove sve hrvatske udruge da se ujedine u jedan SVEHRVATSKI POKRET ???

Vi ste najbolji matematičar na svijetu. No, HB, na primjer, dobiva na izborima oko 2 %, isto toliko dobivaju i HČSP i HIP, i niti jedna stranka nije ušla u sabor.

Zato u saboru imamo istomišljenike, a ne vladu i opoziciju, XD3 (HDZ, op. J.P.) zidara i izdajnika Sanadera je prefarbane CDP (SDP, op. J.P.) koji je prefarbane SKH.

Nigdje naš glas da se čuje.

Vratimo se na matematiku. Da bi se došlo s 2 % na 10 % potreban je rast od 400 %.

No, kada bi se sve prohrvatske stranke ujedinile, kao što su HIP, HB, HČSP ili ostale, već bi imali tih 10 % i bili bi zastupljeni u Saboru, dakle u ovom slučaju nam je potreban rast od 0 %.

A s 10 % potrebno je samo 50 % da se dođe do 15 %. S 2 % ići na 15 % je skoro utopično.

Zato još jednom apel da obavijestite Dr Pašalića ili Miru Tuđmana da se što prije hitno sazove taj SVEHRAVSTKI KONGRES iz koje će se roditi jedna nova i jaka HRVATSKA STRANKA, koja će privući i članove masonsko-pederskog HDZa i "sumnjivog" HSPa (Granić, Letica, ubačeni trojanci).

Pogledajte kako su jugoboljševici bili složni na zadnjim izborima. Sve antihrvatske snage su se jedinstveno okupili oko genetskog defekta iz Orahovice, od lezbijskih, preko HDZovih pajda Pupovca i CCCtanimipovića (Stanimorovića, op. J.P.), preko Ivice iz Kumrovaca pa do naravno SDA i svih Soroševih "nevladinih" udruga.

Puno pozdrava i očekujem jedan ne matematički odgovor!

p.s. Domagoj Margetić treba našu pomoć. Ovo treba razglasiti po cijelom svijetu. Pisati UNu, EUu, CNNu, AIu, svom medijima svijeta (iako su većina od njih pod masonskom kontrolom, no treba praviti galamu).

J.P. Prvo, molim Vas, ne može se tvrditi da sam ja "najbolji matematičar na svijetu". Činjenica je samo da spadam u onih deset svjetskih matematičara koji imaju preko 500 radova na MathSciNetu. A recimo u prošlom stoljeću je matematičke radove objavilo 300.000 matematičara i to 1.600.000 radova, a samo u zadnjih dvadeset godina 886,000 radova objavilo je 220,000 autora. O tome je nedavno pisao J.W. Grossman u "Notices of the A.M.S.", January 2005, str. 35-41. Grossman navodi da je do 1999. godine bilo svega osam matematičara s više od 500 radova i navodi njihova imena. Ja sam bio točno deseti koji je prešao tu brojku. S napomenom da četvorica nije više među živima.

Ali, vratimo se na pitanja. Bolje reći na konstataciju s kojom se slažem. Već sam i rekao da sam apsolutno za takav savez hrvatskih stranaka. Pa, ideja takvog hrvatskog bloka je pokazala svoju snagu još u Splitu. Međutim, ako raščlanite politiku Ive Sanadera kroz svo vrijeme dok je HDZ bio u oporbi, on je bio protiv toga. To je u stvari bila ideja Aralice, Pašalića i Miroslava Tuđmana. Kako to, nažalost, nije jednostavno vidi se npr. po tome što su HB i HIP bili zajedno na parlamentarnim izborima, a nisu na predsjedničkim, niti će biti (uglavnom) na lokalnim.

Ali konstatirao sam da sada imamo i Hrvatski kulturno vijeće koje može i mora odigrati veliku ulogu u svemu tome!

Hrvatski Križ je i sam u Hrvatskom narodnom vijeću i zna da su se u njemu okupili Hrvati iz svih domoljubnih tj. državotvornih stranaka. Puno ih je iz HDZ-a – ali onih koji se ne slažu s ovim što danas radi i HDZ, ali ne samo on.

Ante. Koji je Vaš stav o formulacijama haaškog suda?

Koji su razlozi po Vašem mišljenju da naša država, suosnivač i supotpisnik haaškog suda, nije oštro reagirala i demonstrativno zahtijevala promjenu formulacija u optužnicama. Ovakvim optužnicima "Krajina" je dobila i legitimitet i politički subjektivitet.

Prijateljski pozdrav.

J.P. Pretpostavljam da mislite na "zločinački pothvat zločinačke organizacije". Već sam napisao da je to potvrda onih mojih naziva od knjige *Sramotni sud u Haagu do teksta Bordel u Haagu*.

Međutim, pogledajmo još jednom o čemu se to radi. Prema rezoluciji Vijeća sigurnosti Srbiji su uvedene sankcije zbog agresije na Hrvatsku i BiH, a ta odluka ima snagu međunarodnog zakona. Po Hrvatskom ustavu predsjednik RH mora braniti zemlju od agresije (a to ima pravo i obavezu po međunarodnim zakonima).

Dakle, Predsjednik države i svi oni koji su uključeni u takvu formulaciju optuženi su za ono što po Ustavu svoje države moraju učiniti. Svi oni u Hrvatskoj koji podržavaju, pače smatraju da treba postupiti po tim optužnicama time krše Ustav. Time je očito da ste u pravu kada mislite – iz Vašeg pitanja mi se čini da tako mislite – da je Hrvatska trebala oštro reagirati i zahtijevati promjenu tih formulacija.

Zakon o suradnji sa Sudom u Haagu Hrvatska nije mogla donijeti mimo Ustava, a jasno je da ni taj sud ne može optuživati nekoga zato što sprovodi Ustav svoje države. Ali oni to traže. Dakle, očito je da rade nešto što je protiv "zdrave pamet", ali i to da sprovode političku volju moćnika, tj. da su politički sud. Gore je što u tome imaju potporu Mesića, Sanadera, Račana i Bozanića. Jednostavno rečeno, svi koji zahtijevaju postupanje po takvim optužnicama krše hrvatski Ustav!

Zašto oni to rade. Pa moralio bi se istraživati posebno svaki od njih. To nije moj posao, moje je da se složim ili ne s njihovim postupcima.

Slažem se s Vama s malom ogradiom da se ovakvim optužnicima želi postići i da "Krajina" dobije legitimitet i politički subjektivitet.

Ognjištar. Ognjištarevo Prvo pitanje Jošku Pečariću:

Osjećate li DUŽNOST sudjelovati u formiranju i radu VLADE u SJENI, obzirom da je postalo kristalno jasno da je Ante Gotovina NAJVAŽNIJI ŽIVI Hrvat?

J.P. Ja u sudjelovanje u nečem što bi bilo vlada? Baš mi i ne ide 😊

U stvari to mi više sliči na politiku. Meni je draže ovo što se pokušava kroz Hrvatsko kulturno vijeće. Tu se okupljaju ljudi iz svih državotvornih stranaka.

Ako to uspije, bit će lakše to učiniti i s strankama. Ili, ako to vijeće postane značajniji čimbenik, može značajnije utjecati i na to koja će od državotvornih stranaka biti u vlasti, odnosno jasno reći koje ne ispunjavaju ono što hrvatski narod od njih očekuje.

Dakle, u ovom momentu čini mi se značajnije podržavati projekt koji sada pokazuje da nešto predstavlja, nego u isto vrijeme pokretati nove.

Hrvatski križ. Dobro, u čemu je problem između HBa i HIPa, strankama potpuno istih po ideologiji ?

Stranke koje dobivaju po 1,5 % se svadaju. Kako onda naprijed? Osim toga, kada sam rekao sve državotvorne struje ni u snu mi nije na pamet pao slobodni zidar, izdajnik i četnik Sanader.

p.s. Za mene ste najbolji na svijetu. Hrvatska ima 4,5 milijuna, a tih 4,5 milijuna je dalo jednog od deset najboljih na svijetu. Pretpostavljam da su onih prvih devet iz zemalja koje broje najmanje trodublo više stanovnika nego Hrvatska.

Stoga, da mi Hrvati imamo stanovnika kao jedna USA, Britanija ili Njemačka, mi bi bili ALL STAR u svakoj kategoriji.

J.P. U čemu je problem da se sve državotvorne stranke sličnog programa ne okupe. Pa zar ideja "hrvatskog bloka" nije bila to. Tu treba prelomiti da nisu svi isti, i naučiti raditi skupa s onima koji su za Hrvatsku na način sličan vašemu. Zato u ovom razgovoru stalno naglašavam tu komponentu Hrvatskog kulturnog vijeća.

Vadi Vas ono "za mene". Kada smo bili na Tribini u Šibeniku pita me Ivić može li reći da sam ja jedan od deset najboljih na svijetu. Naravno da nisam dao, jer to ne odgovara istini. Jedan od deset s najvećim brojem objavljenih radova ne znači jedan od deset najboljih već najproduktivnijih.

Recimo da je u Grossmanovom članku rečeno da 44 matematičara ima preko 100 koautora. U tu kategoriju spadam i ja. Moji koautori su iz mnogih zemalja u svijetu. Imam i petnaestak svojih doktora. Posljednji je jedan Australac. Doktorirao je u Melbourneu (Don Handley). Nedavno mi je poslao email:

Dear Professor Pecaric,

My great thanks to you for your supervision.

As Professor Ram Mohapatra once said, I have been very fortunate to have a supervisor of your standing in the mathematical world.

Znatko. Samo dva pitanja:

1. Je li više moguća pobjeda, (tj. preuzimanje vođenja države) hrvatskih državotvornih snaga **samo demokratskim sredstvima**, sada kada su ključne "kote" (dobr stari JNA izraz), kao: mediji, diplomacija, obavještajne službe, vodstva većine stranaka, vrh HV-a, NVO-e, itd. itd. već potpuno ili većim dijelom, u rukama državorušećih snaga i reformiranih komunista?

2. Gdje su naše mlade, školovane generacije? Pa nisu baš svi otišli u EU za šačicom eura. Zašto ih nema i pred Saborom, pa ako ne ide drukčije, da i silom smijene tu nesposobnu recikliranu kadrokraciju?

J.P. 1. Uspjeli smo to učiniti prošli put, pa zašto ne bi sada kada je na vlasti HDZ u kojem se sigurno dobar dio članova ne slaže s ovom račanovskom politikom svoga vrha. Meni je, a vjerujem i njima, ova devedesetpostotna potpora generalu Gotovini pokazatelj da je to itekako moguće. Narod treba uvidjeti da je to moguće, ali mu i stranke – one državotvorne – moraju pokazati da su i one spremne za tako nešto. A o njihovom zajedničkom djelovanju već je bilo riječi u ovom razgovoru.

Ponovit će značenje Hrvatskog kulturnog vijeća za tako nešto. Naime, iz reakcija na nj, jasno je da se vlast i oporba upravo jako boje takvog djelovanja. Reakcije sjajno komentira Miroslav Mikuljan, smijenjeni urednik dokumentarnog programa HV (zbog dokumentarnih filmova o stradanjima Hrvata) kojega Sanaderova vlast nije vratila na njegovo mjesto ("Fokus", 25. ožujka 2005.): "Najbolji primjer za to je aktualna 'Izjava hrvatskih intelektualaca o stanju kulture i nacije' koju su gotovo svi hrvatski mediji sasjekli ne birajući ni riječi ni metode, a da građani nigdje nisu mogli pročitati izvorni tekst i sami prosuditi o njegovoj korisnosti ili štetnosti zbog potpune medijske blokade. To je školski primjer jednoga vremena iz kojega smo se tako teško i krvavo izbavili, a taj slučaj pobješnjeloga i divljačkoga napada na ljudе čiji su stavovi ponešto drugačiji od onih službene politike (zar je to zabranjeno?), sasvim je sigurno, ne će se skoro smiriti. Ako do sada i nismo sasvim razaznavali što je to slučaj govora mržnje, a što tek medijsko podmetanje, sada nakon ovoga više nema dvojbe: vidjeli smo mržnju u svome čistom, čak i ubilačkome obliku. Sjetimo se, bilo je u komentarima i poziva kako 'njih' – potpisnike 'izjave' – treba kamenom u glavu... Prvi put sam pročitao u hrvatskim novinama javni poziv jednoga intelektualca na ubojstvo! I što je još zanimljivije, urednik lista je tu rečenicu pustio. Kamen je poletio i to je sada jedna nova činjenica."

S druge strane, Mikuljan pokazuje koliko ste Vi bili u pravu kada konstatirate stanje kakvo imamo u Hrvatskoj. Pitanje je samo žele li ovi koji zagovaraju kamenovanje izazvati "događanje ulice" da bi umjesto kamenja po Hrvatima koristili sva moguća sredstva koja imaju u rukama. Pitanje je bili li Sanader i njegov HDZ bio za takvo što? Pitanje je da li bi Sanader uopće o takvom nečemu mogao uopće i odlučivati u sadašnjoj konstalaciji snaga u državi. Teško da bih ja mogao odgovoriti na takva pitanja.

Naravno, u Vašem nabranjanju nepovoljnih činjenica postoji i ono itd. itd. Tu ste zasigurno mislili na svjetske moćnike. O tome što njima smeta kod Hrvata progovorio je – a tko bi drugi – biskup Mile Bogović ("Fokus", 25. ožujka 2005.): "Svakako ova Europa kakva jest, odnosno oni koji imaju neki dalekovidni program s tom Europom, očito ne žele da u Europi bude vjera koja povezuje, da u Europi ne bude nacija koja ju povezuje. Posvuda gdje je snažna vjera i nacija, njima to smeta. Za takve identitete oni nemaju mjesta. Takvima je najgore kada se negdje nađe čvrsto povezana vjera i nacija. To je jedan pogled koji nam nipošto nije sklon, nama ovakvima kakvi jesmo. Zato to treba nekako razmrvti da se kao građa možemo nekako ugraditi, a ne kao jedna kompaktna cjelina s kojom treba uvijek računati. Osim toga, ako se govori o Hrvatskoj, mi znamo da su nakon Prvoga svjetskog rata pobjednici nama odredili mjesto. Nismo imali šanse jer smo

prije bili u Austro-Ugarskoj. Dakle, bili smo dio poraženih snaga. Ti isti koji su tada bili na pobjedničkome postolju, bili su pobjednici i 1945. kada su opet Hrvate vidjeli među poraženim snagama. Godine 1995. mi smo sebi izborili poziciju pobjednika. Vrlo je teško sada se njima nametnuti kao pobjednici, njima je to teško prihvatići. Zbog toga njima treba osjećaj naše pobjede i rezultate pobjede, ako je moguće, svesti na što manju mjeru. To govorim kao povjesničar."

A nije samo dr. Mile Bogović povjesničar. To je bio i Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Usporedite riječi dr. Bogovića s onim što sam izrekao o dr. Tuđmanu na komemoraciji u Adelaide:

"Hrvatska i njen predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovoј borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju najmoćnijih država svijeta, Predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takovo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojem je bitan jedino pojedinac. Svijet, u kojem nema mjesta ni za obitelj, ni za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljatik svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih, i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese."

Vidimo kako i današnje riječi dr. Bogovića pokazuju veličinu dr. Franje Tuđmana. Podsjetimo se da je on svoju knjigu "Velike ideje i mali narodi" napisao još daleke 1969. godine!

Dakle, sigurno je bolje pokrenuti mase da se demokratskim putom izbore za ponos, čast i dostojanstvo ovoga naroda. Zar o tome nije i govorio kanadski slikar i pisac?

2. Gdje su naše mlade, školovane generacije? Pa nisu baš svi otišli u EU za šaćicom eura. Zašto ih nema i pred Saborom, pa ako ne ide drukčije, da i silom smijene tu nesposobnu recikliranu kadro-kraciju?

Meni se čini da su oni podijeljeni na sličan način na koji su podijeljeni njihovi očevi. A i prirodno je da ih u njihovim godinama zanimaju i neke druge stvari 😊

Naravno, kada kažem da su mladi stvorili ovu državu svojom krvlju, ne mislim doslovno na ovu sadašnju generaciju već na činjenicu da u trenutcima kada je to trebalo učiniti, oni iznenade starije koji nisu očekivali od njih tako nešto. Evo jedne priče o onima koji jesu i doslovno stvarali ovu državu, koju je o njima i meni ispričala moja studentica kada sam bio gost na mreži "Forum croaticum". Najavila me je ovako:

"Ovaj put čast mi je najaviti Vam svog profesora dr. Josipa Pečarića, čovjeka koji me kao studenta zadužio mnogim spoznajama o hrvatstvu, čovjeka kojeg sam slijedila kao vlastitog oca ratnih zagrebačkih (hrvatskih) godina.

Sjećam se i nikada neću zaboraviti jedan događaj. Na Trgu se postavljao spomenik Banu Jelačiću. Imali smo redovna predavanja iz matematike. Oko 200 studenata iščekivalo je u dvorani predavanje prof. Pečarića. Ušetao je u dvoranu, pogledao nas čudno i rekao: "Što vi radite ovdje?" Začuđeno smo ga promatrati i

netko je progovorio: "Došli smo na predavanje!" Odgovorio je oštrim glasom: "Zar je moje predavanje danas bitnije od čina koji se događa na Trgu? Razočarali ste me. Izvolite svi napustiti ovu dvoranu, studenti su uvijek bili u prvim redovima kad se branila Hrvatska!" Napustio je dvoranu, a mi smo odšetali na Trg."

Tko zna što sam tada mislio o njima. Ali ta generacija je stvarala ovu Hrvatsku.

Ali ne zaboravimo, nismo mi stari stvorili ovu državu već oni svojom krvlju!!!

Crocop. Štovani dragi g. Pečarić, hvala na vašim odgovorima i meni je drago da smo se opet sreli i kako vi kažete malo popričali, imam par nejasnoća glede odgovora za koje bi molio vaš odgovor tj. mišljenje.

Nisam sve stigao pročitati, ali vidim da je bilo jako puno dobrih pitanja i naravno vaših već standardno dobrih odgovora. Naravno da nam je drago da ste omogućili našim stranicama i našem forumu da vam postavljamo pitanja i da se družimo s vama.

Na moje pitanje zašto F. Tuđman nije protjerao Mesića smatram da je vaš odgovor: "demokracija" – prekratak. I u USA i drugdje je demokracija ali postoje stvari koje se nikome ne oprštaju, zašto je samo u Hrvatskoj drugačije tj. poželjno biti antihrvatski nastrojen? Tuđman je mogao Mesića odstraniti iz politike bez Titine krvožednosti kojom je uklonio Hebranga i bez metoda Račana i co., mogao ga je optužiti za ono što su znali da je napravio tj. rušio Ustav države hrvatske i štetio hrvatskim nacionalnim interesima te mu time onemogućiti bilo kakvu političku karijeru u Lijepoj Našoj.

Glede moga pitanja o demografima možete li mi preporučiti koju knjigu ili istraživanje te kakve su vaše konkretne procjene brojčane populacije ujedinjenog hrvatstva?

1) Jeste li čitali moj tekst o tome da je EU velikosrpski asistent i o političkom rasizmu prema Hrvatima?

2) Šta mislite o ovom forumu i našim tekstovima tj. prognozama koje se sada uveliko preuzimaju od naših cijenjenih stručnjaka i novinara (politički Bleiburg, medijska Oluja, Ulazak u EU kroz Zapadni Balkan itd. samo da navedem neke koje sam osobno formulirao i jako mi je drago da se u Hrvatskoj šire)?

3) Šta mislite o Borisu Mikšiću?

4) Mislite li da smo trebali 1995 ući u već vojno oslobođenu Banja Luku?

Hvala vam unaprijed i svako dobro za vaš daljnji rad za istinu i Hrvatsku. Svako dobro za vas i vašu obitelj a najviše Božji Blagoslov i ljubav prema istini koja nam u Domovini tako nedostaje.

Iskreni hrvatski pozdravi i uvijek mi je drago s vama "popričati".

J.P. Naravno, ne moramo se u svemu slagati 😊

Ipak, podsjetit ću Vas da dok je Tuđman bio živ Mesić je bio zaštićen svjedok, pa se njegovo lažno svjedočenje nije moglo koristiti. On je čak i kada je postao predsjednik neistinito tvrdio da nije bio svjedok optužbe u procesu Blaškić. Mislim, da bi takvo nepoštivanje međunarodnog suda bilo jako loše za Hrvatsku,

a oni među Hrvatima mogu naći Mesića koliko god hoće. Sjetite se Matoševe tvrdnje da Hrvati imaju više izdajica nego svi ostali europski narodi zajedno.

Također, činjenica je da Tuđman nije ni znao učinak Mesićeve veleizdaje. Naime, Sud u Haagu donio je presudu Blaškiću tek kada je prvi predsjednik umro i – čini mi se – kada je "Haški špiclov" (jel' ga Vrdoljak tako nazvao?) postao predsjednik države. A ovo što sada pričam stane u moj prethodni odgovor: DEMOKRACIJA . 😊

Znam da je Udruga M. Veselice izdala jednu knjigu o demografiji, ali nisam baš netko tko Vam baš može puno pomoći u tome. Znam ono o čemu govore mediji.

1) Nisam, ali nema dvojbe da oni uzajamno rade na istome. Mislim da je za nas gore to što u velikosrpskom projektu asistenti su Srbi! Nadam se da ste vidjeli onaj citat biskupa Bogovića u mom odgovoru **Znatku**.

2) Znam da su na ovom forumu izvrsni hrvatski publicisti, koji mogu biti jednakosti gosti kao i ja. Ali kada si akademik, možeš biti i slabiji pa prije doći na red 😊

3) Ne znam mnogo o Mikšiću. Pozvao sam ga – prije izbora – na promociju Jelčićeve i moje knjige "Tuđmanove tri sekunde". Nije došao.

Onoliko veliko glasovanje za njega svojevremeno sam nazvao glasovanje poput noja s glavom u pijesku. A nije mi se svidjelo kada je pozvao ljude na prosvjed, pa se poslje ogradio od onih koji su došli.

4) O tome je bila jedna sjajna polemika na amac mreži – mislim 2000-te. Ja sam tvrdio da nismo. Naime, bio sam tada u Australiji i gledao kako cijeli svijet plače za "jadnim Srbima" koju umjesto s vrećicama (Hrvati iz Vukovara,...) odlaze sa svom ukradenom hrvatskom imovinom. Tolika je bila kuknjava, da sam vjerovao da bi sve učinili da se ne vratimo na istočne granice.

Nisam ni sada siguran. Ako i bez takvih pritisaka hrvatski narod 2000.-te dovodi komuniste na vlast, što bi učinio tek s dodatnim pritiscima. Možda bi doslovno lovili i vješali HDZ-ovce. Pa sjetimo se da na izborima poslije "Oluje" hrvatska opcija dobiva jedva nadpolovičnu većinu za Sabor (HDZ najviše u povijesti 45 posto).

S druge strane, možda bi to bio uteg u pregovorima, jer kada si čvrst dobiješ više. A hrvatska vojska tada je izazivala respekt od svih.

A kako su nam vratili ti koje smo tada poslušali? Učinili su sve da skinu s vlasti te koji ih jesu poslušali. Izdaju danas generala Gotovinu s kojim su zajedno izveli "Oluju". Kada tako čovjek gleda, čini se i da smo ušli u Banja Luku nikako nismo mogli gore proći nego što jesmo!

Melkisedek. Poštovani gospodine Pečariću,

1-Smatrate li da su minuli predsjednički izbori lažirani odnosno da su Borisu Mikšiću zaista oduzeti glasovi da ne bi ušao u drugi krug?

2-Koji su razlozi "zahladjenja" odnosa između HIPa i HBa?

3-O čemu po vama najviše ovisi ujedinjenje državotvornih stranaka?

4-Nakon izjave Đapića da neće tražiti izmjenu ustavnoga zakona o suradnji s Haagom ako uđe u vladu Jove Cahadepa (Ive Sanadera, op. J.P.), može li ga se smatrati izdajnikom?

J.P. 1- To doista ne znam. Kod nas je sve moguće. Sjetite se da su kod izbora u HDZ-u u kontejneru iza "Lisinskog" pronađeni listići koji su pokazivali da su ti izbori lažirani, i? To su stvari koje svjetskim gazzdama nisu bitne, ako im odgovaraju. Jer sigurno bi na drugi krug s kandidatom koji nebi zastupao istu račanovsku politiku bio i odaziv veći, pa bi Mesićeva pobjeda bila upitna. Postoji jedno pravilo, vidi rezultat i kome on odgovara, pa ćeš znati tko je to uradio. Zato dozvoljavam mogućnost i pozitivnog odgovora na vaše pitanje. Pa vidite kako se samo GONG zabrinuo i učinio sve za trenutnog predsjednika.

2- Kada se izgube izbori uvijek "krivnja" leži na onog drugoga. U HIP-u misle da im je odmogao savez s nama, a mi obrnuto 😊

3- O hrvatskoj pameti!

4- Izdajnik si kada nešto učiniš, a ne kada kažeš. A kada netko kaže, kao on, uvijek moraš misliti na to što je rekao, jer pokazuje da mu je vlast draža od interesa. A možemo li znati tko nije takav? 😊

Crocop. Zaboravio sam ovo pitanje,

- Kako je to V. Šeks (Sova) zaustavio lustraciju?

Moj je dojam i utisak da su domoljubne stranke dobro kontrolirane i dobro podrovane.

Hvala još jednom. S poštovanjem i velikim hrvatskim pozdravima vama g. Pečarić i Uredništvu ovog jedinstvenog hrvatskog foruma.

J.P. - Mislim da sam prenio ono čega se sjećam da je Pašalić govorio na nekoj od naših televizija tijekom predizbornih pitanja. Ako se dobro sjećam on je išao u Klub zastupnika HDZ-a s Tuđmanovom porukom da se ide s lustracijom, ali je Šeks prije nego što je on došao na istom klubu izborio odluku da se ne ide.

- Sigurno. Prijašnje strukture su znale što ih čeka, i nema dvojbe da se nisu "osigurale" upravo na način o kome Vi govorite.

Nadam se da ste pogledali ono što sam odgovorio g. Karloviću. I današnji "Hrvatski list" pun je sličnih komentara. Tekst prof. dr. Branimira Lukšića je *Gospodine Bozaniću, pokojni kardinal Kuharić je znao braniti čast Domovinskog rata i njegovih junaka!*, a onaj Dunje Ujević *Sljedbenici Poncija Pilata ili Isusa Krista?*. Zoran Vukman je uvijek i iznova sjajan. U tekstu *Čiji Bog sjedi u Bruxellesu?* posebno si izdvojeni ovi dijelovi:

"Uzoriti kardinal Bozanić očito EU shvaća kao dogmu, i tu je još jedan problem njegove političke poslanice: ona se ne obraća vjerničkom puku i ne stavlja na prvo mjesto Uskrslog Krista, nego se obraća Bruxellesu i EU, kao da tamo sjedi neki bog ili neko božanstvo. EU nije ni idol ni kumir kojemu se trebamo klanjati, a kardinal nije svjestan kakve podjele u našoj Crkvi može potaknuti prozivanjem vjernika euroskeptika kao izolacionista i u kakvu poziciju stavlja vjernike koje proziva samo zbog njihova stava.

Kardinal Bozanić zlorabljuje Papine poruke kako bi dio svojih vjernika, koji su euroskeptici, neizravno prozvao izolacionistima! A to je već, ne zabrinjavajuće, nego sablažnjujuće! Nastupio je s retorikom koja više pristaje jednom Stipi Mesiću nego zagrebačkom nadbiskupu.

Treba nam kardinal koji bi u moralnom smislu bio primas Hrvatske, i koji kad govori o Uskrsu, onda govori o Uskrsu, koji ne osuđuje, ne politizira, nego razumije i pomiruje. I na kraju krajeva, koji bi imao što reći. S jasnoćom i proročkim nadahnućem."

Evo i dva podnaslova iz istog broja "Hrvatskog lista": "Bozanić ne sluti bilo svog naroda" iz teksta admirala Davora Domazeta Loša i "Je li Bozanić zaboravio Bibliju?" iz teksta generala Markice Rebića. Koliko su samo naši generali i u borbi za Hrvatsku perom jači od našega kardinala!

Već sam upozorio koliko bi riječi Michaela O'Briena više odgovarale hrvatskom kardinalu od onih koje jesu njegove. Ne čudi što su jednu sličnu izjavu kanadskog slikara i pisca stavili i kao izjavu tjedna: "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na Zapadu, bit će izravan – prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"

Sigurno ćete uočiti u mojim odgovorima, g. Karloviću, kako sam ja Papine riječi protumačio srođno ovome što govori Kanađanin, i ne samo on. Bozanić to radi na potpuno suprotan način, pa ne čude ovakve reakcije kod onih koji vole ovu zemlju.

Ognjištar. "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na Zapadu, bit će izravan – prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"

Možda ovo zvuči uvjerljivije kada nam ovo kaže STRANAC, jer, NITKO nije prorok u vlastitoj zemlji!

A zbog drugog dijela sam stalno govorio da je Hrvatska NAJAVAŽNJA ZEMLJA na svijetu!

Za Gotovinu smo već svi shvatili da je NAVAJNIJI ŽIVI Hrvat!

J.P. Slažem se. Ja sam u više tekstova zato i citirao francuskog vojnog biskupa. To sam uradio u "Fokusu" ljetos, i bio sam radostan kada sam u Sinju bio gost na alci (stavili me u ložu kao jedinog našeg akademika nazočnog na alci kazavši da je pri tome bio naglasak na ono "Naš" 😊) i video da je taj dio uključen u vojvodinu besedu.

Nekako u tonu mojih odgovora na vašem Forumu je činjenica da su baš ovu izjavu kanadskog pisca i slikara izabrali za izjavu tjedna.

Najvažnije jest da to razumiju i naši. Jer mi svojim ponosom trebamo podići ovu zemlju iz bezdana u koji su nas danas uvalili naši političari!

(...)

J.P. (...) Evo završava današnji dan, dan koji je na našu tugu, dan kada je umro naš Papa. Pozdravljam sve forumaše i siguran sam da će i dalje biti prisutan na Hrvati-amac mreži.

Vaš
Josip Pečarić

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

BLEIBURG TRAJE DO DANA DANAŠNJEGA!⁹

Stjepan Mesić tvrdi kako se žrtve Jasenovca i Bleiburga ne mogu izjednačavati. To komentira i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 12. svibnja 2005.:

"...teza, da se žrtve ne mogu izjednačavati, implicira da se neki zločini mogu ideološki opravdati, odnosno da su jedni dobili što su zaslužili, a drugi su stradali nedužni. Mrtve se sortira prema naknadnoj ideološkoj rekonstrukciji, u stilu – vaši mrtvi nemaju ista prava kao naši mrtvi. Nije čudno što netko poput Mesića dolazi do tako morbidne i duboko nečovječne interpretacije. Samo jedan primjer logički i zdravorazumski može pokazati u kakav pakao ljudsku savjest strmoglavljuje takav stav: mnoštvo je hrvatskih civila, a nažalost i djece, pa čak i novorođenčadi, stradalo na križnome putu. Po Mesićevoj logici ta nedužna djeca manje su vrijedne žrtve od nedužne djece koja su ubijena u Jasenovcu! Dijete ubijeno na križnom putu i dijete ubijeno u Jasenovcu po Mesiću se ne mogu izjednačiti!..."

Mesić tvrdi da je bilo među žrtvama Bleiburga i onih koji su bili krivi, dok mu u Jasenovcu takvih nije bilo. Tamo su stradali samo zbog onoga što jesu. Na ovom skupu je već spomenuta činjenica da su među tim "nevinima" bili i četnici Draže Mihailovića. I Ljubica Štefan je u "Hrvatskom slovu" od 20 ožujka 1998. spomenula da je ubijeno oko 150 najviših četničkih Dražinih zapovjednika na čelu s Pavlom Đurišićem, kao i glavnim četničkim ideologom Dragišom Vasićem.

---

⁹ Međunarodni znanstveno-stručni skup *Bleiburška tragedija ili Hrvatski križni put 1945. godine*, Zagreb 11., 12. i 13. svibnja 2005.

Ovdje ću spomenuti svjedočanstvo Ivana Skomraka, dvogodišnjega zatočenika Jasenovca i člana logoraškoga partiskog komiteta objavljeno u *Startu* 31. ožujka 1990. godine. Skomrakovo svjedočanstvo sadrži cijeli niz zanimljivih podataka. Na primjer, stigao je u logor u kolovozu 1942. i kaže da nije ubijen odmah jer je rekao da je Srbin, a ne Hrvat, jer je u vrijeme dok je Ljubo Miloš bio komandant logora, dakle do kraja 1942. prioritetno bilo likvidiranje Hrvata. Za njih je Miloš govorio, kaže Skomrak, da su izdajice NDH, da oni u logor dolaze samo ako su komunisti. Inače, pored partiskske organizacije, u logoru je djelovala i četnička, koja je najjača bila u Miloševo vrijeme. Pače, on je za njih znao i suradivao je s njima ističe Skomrak.

Mesićeva tvrdnja ne iznenađuje zato što je očito njegovo "svrstavanje među subnorovce i titoiste" kako konstatira i Zoran Vukman u spomenutom članku. A ovi do dana današnjeg negiraju četnička i svoja zlodjela tijekom rata, na isti način po kome su Mesiću nevini i oni koji su i napravili neki zločin protiv NDH i bili zakonski osuđeni i poslani u Jasenovac. Naime, po velikosrpskoj i komunističkoj ideologiji tako nešto je dozvoljeno jer je zločin sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu. Pri tome je to značajno istaći da su Titovi komunisti dizali ustank da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u proglašu Josipa Broza.

U komunističkoj Jugoslaviji hrvatski komunisti su aktivno sudjelovali u korištenju mita o Jasenovcu u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Broj od 700 000 žrtava Jasenovca nekadašnji je službeni podatak premda se u Općoj enciklopediji Leksikografskog zavoda Jugoslavije može pročitati i da je u logoru "pobjijeno oko 500-600 tisuća" i da je "stradalo oko 350 000 lica" i da je "pobjijeno nekoliko stotina tisuća Srba, Hrvata, Židova i Roma", u Vojnoj enciklopediji broj je 600 000, u Jugoslavici i Popularnoj enciklopediji BIGZ-a 700 000, a u Leksikonu NOR-a i revolucije Jugoslavije 1941-45 je to od 600-700 tisuća. Iako je njima bilo poznato je da je na popisu iz 1964. popisano 49.874 žrtava Jasenovca. Već iz činjenice da je popis rađen zbog dobivanja reparacije od Njemačke logično je bilo prepostaviti da je ta brojka uvećana.

Osamdesetih godina postalo je jasno da je brojka žrtava Jasenovca, veća za 100 000 od broja žrtava za cijelu Jugoslaviju s popisa iz 1964., mogla za Jugoslaviju biti opasna. Zato se išlo na novi broj, a trebale su ga osigurati Kočovićeva i Žerjavićeva istraživanja. Kočović je i sam priznao da mu je cilj očuvanje Jugoslavije, a Žerjavićeva istraživanja je prvi objavio Goldstein! Žerjavić je govorio da je u Jasenovcu bilo do 85 000 žrtava, ali je sam tvrdio da daje veći broj iz pujeteta prema žrtvama. Goldsteini se pozivaju na njega ali povećavaju njegov broj (od 80 000 do 100 000), pa Slavko Goldstein, primjerice u *Globusu*, 10. siječnja 2003., govori o "strahotnoj činjenici da je, u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana ubijeno oko 70 ljudi".. Genocidnost hrvatskog naroda je očito osigurana i ovom brojkom koja je dva puta veća od one popisane na popisu 1964.

Dr. Vjekoslav Perica (*Sloboda Dalmacija*, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govorи o 40 tisućа

ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno pогinulih. Tako je bilo i s brojem od 700 000. Zato brojeve koje spominju Goldsteini možemo s pravom zvati brojevima Draže Mihailovića. Jasno je onda zašto su svi oni koji se protive tom broju "revizionisti" koji "minimaliziraju" navodno stvarni broj žrtava, tj. velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Vidimo da je danas u Hrvatskoj prihvачena ta velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Brojka kojoj je bio sklon i dr. Milan Bulajić nekadašnji direktor Muzeja genocida iz Beograda. Današnja uprava Jasenovca spominje objedinjavanje popisa tog "muzeja" na kome je nešto iznad 80.000 i svog popisa. Podseti ću vas što je Bulajić rekao u polemici sa mnom o njegovoj brojci od 77 743 popisanih žrtava: "To je stanje prije godine dana. Vrlo brzo možemo doći do brojke veće od 100 000." Vidimo da je i Bulajić spominjao tu "magičnu" brojku od 100.000 koja se danas spominje i u Hrvatskoj. Nije je on mogao nametnuti Hrvatskoj - već Golsteinovi!

Ako usporedimo brojku koju spominje Žerjavić – do 85 tisuća pri čemu ju je – kako sam kaže uveličao zbog pijeteta prema žrtvama i ovu Goldsteinovih koja ide do 100.000 vidimo da današnje hrvatske vlasti dozvoljavaju veću brojku od one koje su prihvatale komunističke vlasti u Hrvatskoj s kraja osamdesetih godina. To se može promatrati najmanje na dva načina. Prvi je da možemo tvrditi kako prema odnosu vlasti u Hrvatskoj prema uveličanim Jasenovačkim brojkama možemo suditi o tome koliko takva vlast podliježe tuđim interesima. Drugi mogući pogled je to da danas poslije neočekivane hrvatske pobjede neizbjježno treba uveličati navodnu "hrvatsku" genocidnost da bi se osiguralo poništenje onoga što je u ratu dobiveno – same države. Uz to treba dodati i najnoviju rehabilitaciju četništva koja treba poslužiti istoj svrsi.

Međutim, ni Žerjavićevi proračuni ni popisi nisu nešto u što možemo vjerovati. Stalno se pokazuje da su na tim popisima ljudi koji nisu stradali ni u Jasenovcu, pa čak ni u Hrvatskoj, kao i to da ima nepostojecih ljudi na njima. Nedavno sam pisao recenziju "Žrtvoslova Sljunjskog kraja". Autor Ivan Strižić upozorava: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima (zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih pогinulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zabilo, dok druge navode (misli monografske rade o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojčano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika

Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žed za skorašnjom osvetom 'ustašama'."

Primjetimo da se Žerjavić u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedinu mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato postoji mogućnost da je Žerjavićevo brojka za Jasenovac "do 85.000 žrtava", nemamjerno preveličavanje.

Postoji još jedna mogućnost. Našoj javnosti je bilo nepoznato da je prije popisa iz 1964. tadašnja država poslala Njemačkoj brojku od 950 000 ukupnih žrtava. To je nešto manje od onoga što su u SAD izračunali 1954. (1,067.000 - P. Mayers i A. C. Campbell), odnosno u borbi za očuvanje Jugoslavije mnogo kasnije Kočović i Žerjavić (1,014.000, odnosno 1,027.000). Kada je popis, koji je tražila Njemačka, dao brojku 597.323, nastala je panika među stručnjacima. Problem je zato "rješen" idućom formulacijom: "Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56 – 59 posto od onih koje je trebala obuhvatiti popisom." Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto ispod 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj! Nije teško provjeriti da brojka žrtava Jasenovca - dobivena popisom iz 1964. – 49.874, jest između famoznih 56 – 59 posto, od Žerjavićevih 85.000.

Bilo kako bilo, vjerojatno nisu bez značaja događaji u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja (žrtava Jasenovca, J.P.) s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranskih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova (Žerjavićeva, J.P.) želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranskih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Napomenut ću da i najnovije ponavljanje brojki žrtava Jasenovca koji nadmašuju brojke koje su dane za cijelu zemlju imaju i ulogu da osiguraju onu

brojku koja danas u Hrvatskoj egzistira – brojku Goldsteinovih i Draže Mihailovića!

Činjenica koja je konstatirana i na ovom znanstveno-stručnom skupu da je utvrđeno da je samo u Sloveniji na Križnom putu ubijeno 192.000 Hrvata potvrđuju kako doista sve dosadašnje brojke i popisi postaju upitni. Na to upućuje i cijeli niz činjenica danih u knjigama Josipa Jurčevića "Nastanak Jasenovačkog mita" i Mladena Ivezića "Jasenovac – brojke", kao i u mojim knjigama "Srpski mit o Jasenovcu 1 i 2", a o istini o logoru Jasenovac i onom u ratu i onom poslije rata ovdje je govorio prof. dr. Vladimir Horvat. Sve to pokazuje koliko je Ivezić bio u pravu kada na str. 199. svoje knjige konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Upravo zbog otkrivanja istine ukinuta je i Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava. Glavnu ulogu u tome odigrao je g. Slavko Goldstein koji je lažno prikazao izvješće o radu Komisije u periodu od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine, kao konačne. Sramotno je da je takva očita neistina prihvaćena u Hrvatskoj i da se vjerovalo njemu a ne nizu hrvatskih stručnjaka koji su također bili članovi Komisije, od kojih su mnogi nazočni i na ovom skupu. Goldstein je za to nagrađen pozicijom predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac, a ovaj skup nije dostoјno ni zabilježen na HTV, kao što nije ni jučerašnja izuzetna promocija knjige dr. Josipa Jurčevića o Bleiburgu. U knjizi "Brani li Goldstein NDH?", Zagreb, 2002., str. 171- 175. objavio sam Napomene predsjedniku Komisije g. Kazimira Svibena o tom osporavanom Izvješću. Sviben piše o ulozi Slavka Goldsteina:

"Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale brojevi predstavljali rezultat rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Osporavatelj S. Goldstein nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanim oblicima, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane «mane». Kao «krunski» dokaz upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zloporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000. Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljeni Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

Znakovito je da su poimenični popisi žrtava i u Titovo doba padali u nemilost i bili skriveni od javnosti, jer popisivači nikako nisu mogli udovoljiti partijskoj «normi».

Žalosno je da se u posljednje vrijeme hrvatskim žrtvama više bave Slovenci nego Hrvati. Masovna grobišta Hrvata širom Slovenije neoboriv su dokaz genocida, jer su nastala ubijanjem golorukih ljudi poslije rata.

Gospodin Slavko Goldstein bio je član Komisije od početka da kraja. U njega smo kao Židova polagali velike nade i očekivali da ćemo preko njega doći do popisa židovskih žrtava. Toga popisa nismo dočekali. Da nam ga je predao, ne bi se mogao onako ponijeti na zadnjoj sjednici Komisije kako se ponio."

Ali vratit ću se na ono od čega smo počeli – Mesićevim usporedbama žrtava Bleiburga i Jasenovca. Naravno, teško je uspoređivati žrtve što, kako smo vidjeli, izvrsno raščlanjuje Vukman. Jedino što je moguće uspoređivati jest činjenica da su jedne nastale u ratu, a druge u miru. Za žrtve to ne znači ništa, ali znači za one koji su odgovorni za takve zločine. Jasno je da zločini u miru imaju mnogo veću težinu od onih u ratu. Naravno da se danas pokušava dokazati suprotno zbog toga što je takvima, kao što sam već konstatirao, zločin je već sama pomisao da hrvatski narod može imati svoju državu, tj. zločin protiv Hrvata koji žele svoju državu – nije zločin zbog kojega bi netko trebao odgovarati. Ili ako hoćemo ići dalje u takvu raščlambu, Hrvati vrše zločine zbog svoje genocidnosti, a ne zbog nekog plemenitog razloga kao što je na primjer težnja za slobodom. Zato se danas i tvrdi da su partizani, koji su se borili da bi spašavali "plemenitu krv sovjetskih naroda" s uzvikom "Živio drug Staljin", u stvari borci za Hrvatsku, kao i branitelji u Domovinskom ratu, a oni koji su ginuli s uzvikom "Živjela Hrvatska" u II. svjetskom ratu bili su po njihovom mišljenju fašisti, kako je nedavno i konstatirao akademik Dubravko Jelčić.

Slična priča je i s Tuđmanovom izjavom na Prvome saboru HDZ-a u veljači 1990. godine da "NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom". Dakle, izjava koja je trebala pomiriti djecu i jednih i drugih, nije bila napadnuta od djece onih koji su bili za tu "fašističku tvorevinu" već od onih drugih. Bila je žestoko napadnuta od svih štovatelja teze o navodnoj genocidnosti hrvatskog naroda, jer samo zasljepljenim ideologiziranim ljudima nije jasno da se radi o samom stvaranju države, i da ljudi ne mogu znati kakva će ona biti, a dobro znaju kakve su zločine doživjeli u onoj prethodnoj. Dakle, napadom na Tuđmana zbog ove izjave može biti samo od onih koji smatraju da zločin nad Hrvatom koji želi državu nije zločin, odnosno da želja genocidnih Hrvata za državom nije ništa drugo nego želja za ubijanjem, klanjem i sl. Želja za genocidom!

Slične priče imamo i danas i opet su u glavnim ulogama Hrvati. Tako nedavno Mesić daje izjavu da je akcija Maslenica izvedena u želji da se pobedi na izborima. Akcijom je oslobođen veliki hrvatski prostor, prestalo je bombardiranje Zadra, mnogi su se poslije dugog vremena mogli vratiti u svoja mjesta. Ali genocidnim Hrvatima to nije mogao biti razlog za operaciju Maslenica – već izbori.

I konačno ista je priča s "Olujom". Akcija kojom je oslobođen ogromni – i od Vijeća sigurnosti proglašen – okupirani teritorij jest "zločinački pothvat zločinačke organizacije". "Zločinačku organizaciju čine i Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman i veliki ministar rata Gojko Šušak, i general Gotovina. Prije par

dana doznali smo da su taj popis i proširili s pokojnim generalima Jankom Bobetkom i Zvonimirovom Červenkom. Tu su i drugi pojedinci iz hrvatske vlade, časnici, službenici i namještenici oružanih snaga, obavještajno sigurnosnih službi, specijalne i civilne policije, ali i stranke i dijelova HDZ-a, te općinskih vlasti. To je više od 1.000 ljudi. Dakle, očito iako po međunarodnim zakonima svaka država ima pravo i obavezu osloboditi okupirana područja svoje države, za Sud u Haagu to nemaju Hrvati. Glavni "dokaz" je krivotvoreni Brijunski transkript koji je najvjerojatnije poslan Sudu iz Ureda predsjednika Mesića, a legitimnost mu daje odluka hrvatskog suda o njegovoj vjerodostojnosti koja omogućuje Haagu da proširi "zločinačku organizaciju" genocidnih Hrvata koji opet ne žele osloboditi svoja okupirana područja što im nalaže i Ustav, odnosno omogućiti povratak svojim prognanicima u njihova okupirana sela i gradove, već je to zbog etničkog čišćenja onih koji su doista ta područja etnički očistili od ne-Srba!

Dakle, još traje strašna Bleiburška priča! Bleiburg traje do dana današnjega!

Tekst J. Pečarića

JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSKU POVIJEST

Knjiga *Književnik Mile Budak sada i ovdje* je izravna posljedica našeg apela za obnovu političkih procesa: "O Mili Budaku, opet. *Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*".

Želja potpisnika Apela bila je miran i argumentirani dijalog. Drugim riječima, nastojali smo da tekst bude uravnotežen, da iznesemo osnovne činjenice, a ne da budemo odvjetnici koji bi iznosili obranu dr. Mila Budaka. Na primjer, u Apelu se ne polemizira s tvrdnjom svih medija, uključujući i ministricu pravosuđa, da je Budak potpisnik rasnih zakona. U Apelu se samo konstatira: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv. "rasnih zakona", njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca..." S druge strane, svaki od potpisnika, kao javna osoba, mogao je iznositи svoja osobna stajališta. Tako sam, na primjer, često upozoravao na zlonamjernost tvrdnji o Budaku kao supotpisniku rasnih zakona, kada se radilo samo o jednom jedinom: o kulturi! Niz takvih reagiranja pojedinih potpisnika Apela, objavljenih u raznim novinama, dani su u Prilogu ove knjige.

Problem sagledavanja istine o Drugome svjetskom ratu traje do dana današnjega. Čini mi se da je ta istina i danas u ilegalu. I danas postoje dvije povijesti: ona državna i ona o kojoj moramo pričati svoj djeci. Naime, u Hrvatskoj još uvijek dominira jugo-komunistička paradigma u povijesti. Kakva je ta povijest najbolje nam pokazuje tko je njen glasnogovornik. Valjda iz kompleksa prema prvom hrvatskom predsjedniku koji je kao povjesničar bio i akademik, taj glasnogovornik je nitko drugi nego današnji hrvatski predsjednik Stjepan Mesić.

Dr. Vladimira Geigera iz Hrvatskog instituta za povijest upitali su što misli o Mesićevoj usporedbi žrtava ("Večernji list", 14. svibnja 2005.):

"Što kažete na tezu da žrtve Jasenovca i Bleiburga nisu iste?"

Odgovorio je:

"Teza je paušalna, štoviše suluda."

Zašto je to suludo?

Jugokomunistički povjesničari su do jučer tajili istinu o Bleiburgu i o poslijeratnim komunističkim zločinima, a danas ih pokušavaju opravdati osvetom. Ante Birin nas upozorava ("Hrvatsko slovo" od 13. svibnja 2005.) da je pokušaja opravdavanja počinjenih zločina bilo i na znanstvenom skupu "1945. – Razdjelnica hrvatske povijesti": "Upravo takve su se ocjene mogle čuti kada su posrijedi zločini počinjeni na Bleiburgu i Križnom putu poput one kako 'osveta koja je kulminirala u svibnju 1945. nije bila bezrazložna ako je gledamo u kontekstu krve osvete' te da je osveta, koju je kao načelo 'u politički život uveo upravo Ante Pavelić', bila motivirana zločinom koji je počeo od travnja 1942. (I. Goldstein). Umjesto bilo kakvog komentara spomenute je ocjene najbolje popratiti mišlu slovenske povjesničarke Jere Vodušek-Starčić koja je u svom razgovoru za jedan hrvatski dnevni list, dva dana po završetku ovog znanstvenog

skupa, konstatirala: 'Kad netko pokušava reći da komunizam nije totalitarizam, pa kaže da su komunisti ipak bili antifašisti i imali nekakvo moralno pravo pa ubijali jer su žrtve bile krive – s tom teorijom nešto nije u redu.'

Tvrđnju o tome da je Pavelić uveo osvetu 1941. argumentirano je opovrgnuo prvi autor ove knjige akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi *Sto krvavih godina*. Međutim, mnogo je interesantnija njihova priča o komunističkoj osveti. Ma koliko god ta priča bila suluda istina je još gora. A jugokomunistički povjesničari za nju znaju i sve čine da se za nju ne dozna.

Tako je nedavno tiskana knjiga dr. sc. Zdravka Dizdara, dr. sc. Vladimira Geigera, Milana Pojića i Mata Rupčića "Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj". Već u predgovoru autori spominju izyešće OZN-e III. VI. korpusa NOV i PO Jugoslavije od 15. siječnja 1945. u kome stoji: "Bez mnogo skrupula treba likvidirati sve one za koje znamo da su nam neprijatelji i koji će sutra biti protiv nas." Autori knjige kažu: "Zanimljivo je i pomalo iznenadjuće, što dokumenti pokazuju, da pri provođenju masovnih zločina i ostalih represalija nad poraženim neprijateljima zapovjednu partizansku hijerarhiju ne vodi toliko iracionalni osjećaj osvete, koliko racionalna težnja eliminiranja političkih protivnika u osvajanju vlasti."

A iz "Hrvatskog slova" od 20. svibnja 2005. doznajemo da je po narudžbi Hrvatskog državnog arhiva Ivo Goldstein pisao stručnu recenziju rukopisa ove knjige, nakon kojeg je Arhiv odustao od su-nakladništva. Dakle, znao je da dokumenti obaraju to suludo jugo-komunističko opravданje zločina osvetom!

Komunisti i njihovi povjesničari koji su i danas državni povjesničari čuvali su Jugoslaviju dokazujući navodnu genocidnost hrvatskog naroda. Kakav je rezultat njihova djelovanja možda ćemo ponajbolje razumjeti kroz ono što je o Drugom svjetskom ratu ovih dana napisao akademik Dubravko Jelčić ("Hrvatsko slovo" od 20. svibnja 2005.):

"Drugi svjetski rat nije bio tako banalno jednostavan, kao što to danas žele prikazati naivcima kojekakvi komunistički ideolozi i "antifašisti". To najbolje pokazuje finski slučaj. Finci su se borili u Drugom svjetskom ratu na stani Njemačke i sila osovine protiv Sovjetskog Saveza ne zato što bi bili fašisti, njima to ni danas nitko ne podmeće, nego zato što su branili svoju slobodu i državnu neovisnost od sovjetskog imperijalizma i komunističkog totalitarizma, kojemu su podlegle i Estonija i Latvija i Litva. Isto je bilo i s Hrvatskom. I ona se branila od komunizma i velikosrpskog imperijalizma maskiranoga jugoslavenstvom. Ali dok Fince nitko danas ne povezuje s nacifašizmom, Hrvate zbog toga sotoniziraju (...)

Ista je stvar i sa Slovačkom. I ona je bila saveznik Njemačke, čak se štoviše sama stavila pod punu zaštitu Trećeg Reicha (što Hrvatska nikada nije učinila), a ipak joj danas nitko ne predbacuje da je fašistička. Možda samo zato, što ju je 1939. priznao i Staljin, čak je s njom uspostavio i pune diplomatske odnose. Možda zato danas Slovaci nisu "fašistički" narod niti je Slovačka "fašistička" zemlja. Pa doista i nije! Ali isto tako nije ni Hrvatska ! Hrvatska uopće, a bleiburške žrtve napose, imali su veze s fašističkom ideologijom koliko i Churchill s komunističkom. Churchillov savez sa Sovjetima 1941. imao je isti motiv i istu političku logiku kao i Pavelićev savez s Nijencima; neprijatelj mojih

neprijatelja je moj prijatelj. Hrvati nisu željeli prijatelje koji su im se stjecajem okolnosti nametnuli, željeli su prijatelje koji nisu htjeli njihovo prijateljstvo. Nisu li se tijekom dvadesetih i tridesetih i Britanci i Francuzi oglušili na sve apele i memorandume i Radićeve i Trumbićeve i Krnjevićeve i Pavelićeve, koji su im dokumentirali stanje u Hrvatskoj pod srpskim terorom? Savez s Njemačkom bio nam je nametnut kao i Churcillu savez sa Sovjetima.

Nitko od hrvatskih vojnika nije išao u bitku kličući Hitleru ili Mussoliniju. Hrvatski vojnici išli su u bitku kličući Hrvatskoj. Nisu vikali ni "Živio Staljin", to su vikali partizani, pokazujući time do koga im je bilo stalo i za koga su se borili. Nitko od partizana nikada nije kliknuo 'Živjela Hrvatska'."

Sjetimo se da su komunisti digli ustanak da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u tadašnjem proglašu Josipa Broza. Valjda je zato i logično što su se tako stravično obraćunavali s onima koji su išli u bitku kličući Hrvatskoj. Među njima je i dr. Mile Budak.

Nedavno mi je pisala gđa Danica Dukić, dalja rođakinja dr. Budaka. Piše mi o stravičnoj smrti njegove kćerke: "Grozdana Budak je tada imala 22 godine i zajedno s kćerkom ministra Nikole Mandića bila je deportirana u Gospić. U gospičkoj je policiji radio nasilno mobilizirani Hrvat, koji je odmah o tome obavijestio našu rođbinu u Svetom Roku. Zahvaljujući njemu saznali smo sve što se tim mladim djevojkama događalo. Naše tete su im svaki dan donosile hranu i saznavale o stravičnim mučenjima kojima su bile podvrgnute. Dvojica Srba, partizana već su kao trofeje po Gospiču pokazivali krvavo rublje njihovo, kao dokaz silovanja. Nastavili su grupnim silovanjima i stravičnim mučenjima. Kad su bile toliko izmrcvarene, da ih više nisu zadovoljavale, silovali su ih željeznim polugama. Razorili su im sve unutarnje organe i umrle su u najstrašnijim mukama. To je istina o smrti Grozdane Budak. Grozda nije bila pripadnik Ustaške mladeži, a ni kao student Sveučilišnog stožera. Bila je samo kćerka Mile Budaka."

Napomenut ću da sam u knjizi o smrti Grozde Budak pisao prema onome što je tvrdio načelnik Vojnog suda II. armije dr. Gabrijel Divljaković, a taj opis njene smrti je još stravičniji.¹⁰

A smrt kakvu nam opisuje gđa Dukić nije bila izuzetak. U "Hrvatskom listu" od 19. svibnja 2005. o tome piše: "Nakon drugog svjetskog rata diljem Jugoslavije, a posebice u Vojvodini otvarani su logori u kojima su bile zatvorene Hrvatice, Mađarice, Slovenke i Njemice. Prozvane narodnim neprijateljima, ove su žene bile podvrgnute mučkim silovanjima, a dnevno su bile prisiljavane na spolne odnose i desetak puta. Jasper Ridley najpreciznije je zapisao ova događanja

¹⁰ Prema tekstu Zorana Božića u "Hrvatskom slovu" od 4. veljače 2005.

Prema informaciji dobivenoj na samom predstavljanju po *Krug prijatelja* Grozdane je nakon povlačenja, u svibnju 1945., izručena partizanima, a zatim je, skupa s nekoliko drugih djevojaka i mlađih žena, silovana i ubijena, u blizini Škofje Loke u Sloveniji. Međutim, činjenica da su stvarane ovakve stravične priče o stradanju Grozde Budak, kao što je ova iz teksta Zorana Božića i ova gđe Dukić. To sigurno nije bilo bez razloga pa bi i ta činjenica trebala biti interesantna za buduća istraživanja komunističkih zločina nad hrvatskim narodom.

te mučenja, pa tako spominje da su u logore nerijetko zatvarane i maloljetne djevojčice, pa čak i one koje su tada napunile tek četrnaest godina. Partizanski psihopati i sadisti posebno su uživali prisiljavati na odnos žene i djevojčice, najčešće njihove kćeri. Bez ikakvih skrupula silovali su maloljetne djevojčice, a ako ne bi bili zadovoljeni, istukli bi ih na smrt. Za sva ova mučna i bolesna izivljavanja, nad kojima nam ostaje samo zgražati se, znao je i bio u potpunosti upućen i Josip Broz. *Nakon jednog od takvih izvješća o događajima u logorima u Vojvodini, Tito je navodno rekao: 'Naši partizanski heroji zaslužuju odmor i zadovoljštinu nad nacističkim droljama.'*

Iako nam mediji u Hrvatskoj uglavnom nisu dostupni, ipak svakim danom se sve više i više doznaće o stradanjima hrvatskih ljudi. Evo, spomenut će još nešto iz pisma gde Dukić. Ona upozorava i pita o sudbini 34.000 Hrvata, koji su bili 1945. godine deportirani u Sibir:

"Deportirani su u Sibir stočnim vagonima. Jednom transportu se pokvarila lokomotiva u Mađarskoj. Privremeno su ih smjestili na livadi okruženoj žicom. Noću im je narod prerezao žicu i mnogi su pobegli. Tako i jedan mladi Zagrepčan koji mi je prenio pozdrav mog oca. Moj tata nije mogao pobjeći, jer mu je na Križnom putu slomljena noga. Otpremili smo ga u bolnicu ali drugi dan su ga u bolnici uhapsili i na suđenju ga osudili na smrt strijeljanjem. Sudio mu je Židov dr. Deutch kazavši mu, da budući da mu je njegova Hrvatska propala, tamo kuda ide može osnovati novu."

Nisu deportirani samo ovakvi kao otac gospođe Dukić, kojemu je to bio i bolji izbor od onoga koji mu je namijenio sudac, već je među njima bilo i "onih koji su uhapšeni i bez saslušanja završili u transportu, ne znajući zašto su optuženi. To su uglavnom bili bivši partizani. Bilo je i pripadnika Mačekove građanske i seoske zaštite, bilo je pripadnika Ustaške mlađeži dakle onih od 14-18 godina, dječaka i djevojaka. Radili su u rudnicima srebra na Leni."

Vratimo se onome što je rekao akademik Jelčić, tj. s tim u svezi spomenimo što je Carlu Gustafu Ströhmu svojevremeno rekao Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna."

I tu istinu treba i danas sakriti od Hrvata. Uostalom, svjedoci smo kako svakim danom sve više i više sakrivaju istinu o Domovinskom ratu. Kad Carli del Ponte istina nije važna, ne mora biti ni onima koji se takmiče tko će joj biti poslušniji.

Zato i akademik Jelčić i ja imamo zajedničku poruku Hrvatskom saboru, koja proizlazi iz Apela, pa vjerujemo da se s njom slažu i svi njegovi supotpisnici: Svi politički procesi održani pred jugoslavenskim komunističkim sudovima od svibnja 1945. do kraja jugoslavenske države pravno su nevažeći i valja izvršiti

njihovu obnovu. Jednako je Sabor postupio prema presudi Alojziju Stepincu, a zbog evidentnog bezakonja nije čak ni održana obnova tog procesa. Sve dok se i drugi politički procesi iz tog vremena ne podvrgnu obnovi, valja nam sve osuđenike u njima smatrati nevinima!

Govor J. Pečarića na promociji knjige *Mile Budak sada i ovdje.*

"Hrvatsko slovo, 22. srpnja 2005.

(italikom su dani dijelovi govora koji nisu tiskani)

PARTIZANSKI JASENOVAC

SVAKE JE NOĆI NOVA SKUPINA ODLAZILA U SMRT

U "Fokusu" od 27. svibnja 2005. isusovac prof. dr. Vladimir Horvatom kaže da je Jasenovac bio ustaški radni logor, dok je onaj partizanski od 1945. do 1948. bio logor smrti! Primjetit će da se do istoga zaključka može doći čitanjem knjige mr. sc. Mladena Ivezića *Jasenovac/Brojke*, Zagreb, 2003. U svezi s pitanjem broja žrtava, na str. 199., Ivezić konstatira: "Koja je bitna pogreška svih antifašističkih brojitelja jasenovačkih žrtava: Žrtve se ne utvrđuju od 700 000 naniže, nego od nule naviše."

Akademik Dubravko Jelčić u "Hrvatskom slovu" od 20. svibnja 2005. kaže kako "je nedavno među 'antifašistima' postignut konensus, da u Jasenovcu ipak nije stradalо 700.000 žrtava nego od 80.000 do 100.000", dakle brojke koje ja nazivam velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Očito je da je taj "antifašistički" konensus daleko od istine, i da on neće biti prihvaćen u hrvatskom narodu ma koliko god mu se on nameće. Slučajno ili ne i kardinal Vinko Puljić je nedavno u Bleiburgu govorio o potrebi da hrvatska državi točno utvrdi sve o žrtvama i rata i porača, a to i nije ništa drugo nego ono što tvrdi Ivezić. Dakle, bilo bi logično očekivati da će se u Hrvatskoj naći mogućnosti da Ivezić tiska nastavak svojih istraživanja o Jasenovcu.

Pater Horvat dalje kaže: "A kako to da za Partizanski Jasenovac nema NISTA!? Nema dokumentacije, o svjedocima se ne čuje, oni koji su tamo bili šute k'o zaliveni, netko im je u kosti strah nabio!? Jedan župnik iz Novske rekao mi je da mu je jedan njegov stari vjernik rekao da će mu jednom pripovijedati o Jasenovcu. Ali sve je ostalo na obećanju! Nikad ništa nije rekao! I oni ljudi s kojima sam razgovarao, uglavnom stare žene, rekli su mi: NIJE SE SMJELO GOVORITI! ... Pa kakav je taj Partizanski Jasenovac bio da su preživjeli vrlo rijetki - da nikakvih svjedočenja nema? Jedan gospodin koji je **Ljubici Štefan** svjedočio, a ona objavila taj razgovor, za nekoliko je dana umro od infarkta. A samo nekoliko dana nakon toga umro mu je i sin!"

U stvari velikosrpska strategija u dokazivanju "genocidnosti" hrvatskog naroda preko Jasenovca razrađena je tijekom rata ne samo od četnika već i od partizana što zorno pokazuje ne samo Ivezićeva knjiga, već i knjiga dr. sc. Josipa Jurčevića *Nastanak jasenovačkog mita*. A za to je itekako trebalo znati osigurati hrvatsku šutnu o onome što se doista događalo poslije rata. Gospoda Ljubica Štefan je, kako spominje pater Horvat, skupljala svjedočenja onih koje je našla, ali i ona posredna. Tako je ona u "Hrvatskom slovu" od 20. ožujka 1998. opisala kako je jedan od antropologa koji su vršili iskopavanja u Jasenovcu 1964. godine Srboljub Živanović opisao jedno takvo nalazište. Iz njegova opisa gđa Štefan je uvjerljivo pokazala da se radi o Hrvatima i to vjerojatno žrtvama Križnog puta.

Što se tiče svjedoka koji su bili voljni govoriti spomenut će svjedočenje Ante Miloša iz sela Kandije kod Bugojna rođenog 6. lipnja 1925. godine, a koje sam

zabilježio u knjizi *Brani li Goldstein NDH?* (str. 169): "Ujutro me odvedu u Jasenovac i predaju partizanskoj komandi. Ispitivali su me. Pitaju zašto nisi išao u partizane. Odgovorim im da sam iz grada pa ne volim u šumu. Neki Srbin, vodnik, Drago mu bješe ime, upita me znam li kuhati. Rekao sam da znam – i postadoh kuhar. Kuhao sam i vojničke uniforme – tako sam im uši izgonio. Kad sam kuhao ručak, bilo bi naših zarobljenika po deset, nekad dvanaest, petnaest i dvadeset. Koliko za ručak, toliko i za večeru. Ali kako god koji dan ručaju i večeraju, uvečer omrknu, a izjutra ih nema. Nestaje partija po partija. Preko dana bi radili. Ne znam što su radili, jer nisam s njima spavao. Nisu mi dali. Ali to su bili borci od 41. do 45. i oni su stradali. To sam shvatio kad je jedan vodnik, Luka, bio je Hrvat, preda mnom izgovorio. Kaže: 'Dokle misle ovako ubijati ljudi. Ovo ne valja ništa.' Rekao je da će ići u Kotar, u Novu Gradišku i prijaviti što se sve radi Hrvatima. I rekao je da će reći da se ne može ovako ljudi ubijati. Ne znam više od toga. Bio sam mjesec dana u Jasenovcu, ali nisu mi dali kretati se nikuda. Samo sam video kako je mnogo naše Hrvatske vojske nestajalo iz dana u dan. Nije bilo važno tko je koje vjere nego, tko je bio u Hrvatskoj vojsci."

J. Pečarić, "Fokus", 3. lipnja 2005.

STROSSMAYER I SRBIJA I CRNA GORA

Biskup Josip Juraj Strossmayer je 23. rujna 1851. imenovan za Apostolskog Administratora Katoličke Crkve u Srbiji u kojoj je tada neznatan broj rimokatoličkih vjernika, njih sve u svemu oko tisuću, bio još posve obespravljen u svojim osnovnim vjerskim potrebama i uvjerenjima, a biskup to je bio sve do 1897. godine. Tamošnja vlast je i tada imala negativan odnos prema svemu hrvatskome i katoličkome, što je sam Apostolski Administrator osjetio i u svom radu.

Međutim, i danas su u Hrvatskoj - kada je riječ o biskupu Strossmayeru – najveći prijepori oko njegova odnosa prema Srbiji i Crnoj Gori. Oko tzv. Strossmayerova jugoslavenstva o kome je bilo riječi u više referata na ovom Skupu. Spomenuto je i kako se po pravilu se suprotstavljaju Starčević i Strossmayer - dvojica karizmatičnih hrvatskih političkih mislilaca i straga XIX. stoljeća.

A kada se govori o tome, treba stalno imati na umu činjenicu da je u istom stoljeću velikosrpska ideja razrađena u Garašaninovom "Načertaniju" iz 1844. godine, kao i ono Karadžićeve "Srbi svi i svuda" iz 1849. godine. S druge strane, u Hrvatskoj imamo doba hrvatskoga narodnog preporoda.

Zato je važno istaći da su i Starčević i Strossmayer bili oduševljeni Iliri. Akademik Dubravko Jelčić u tekstu "*Strossmayer i hrvatska književnost*" pokazuje "da se Starčevićovo ekskluzivno i eksplicitno hrvatstvo nije se u biti razlikovalo od Strossmayerova programatskog jugoslavenstva. Valjalo je samo ispravno razumjeti i Strossmayera i Starčevića (...) Strossmayer je u novim okolnostima i na novi način slijedio Gaja: njegovo jugoslavenstvo identično je Gajevu ilirstvu. A slično je i sa Starčevićevim hrvatstvom. Jelčić kaže: "Već u Bachovo doba ilirstvo se, zahvaljujući upravo njemu, preobrazilo i prometnulo u hrvatstvo, ali kakvo hrvatstvo? Hrvatstvo, koje obuhvaća gotovo isto područje što ga je Gaj podrazumijevao kao ilirski, a Strossmayer kao jugoslavenski prostor."

Jelčić govori o Gajevom ilirstvu, Strossmayerovom jugoslavenstvu i Starčevićevom hrvatstvu kao o sinonimima istoga što se nazire i iz pisma patrijarha Rajačića Saboru od 16. srpnja 1861. u kome izražava sumnje u nakane Hrvata koji dijele nacionalna gledišta Kukuljevića i Strossmayera, rekavši kako "Srbi imaju svoje vlastito ime koje ima svoju historiju u svijetu i u Slavenstvu i neće ga promijeniti ni za koje, ni za ljubav Ilirstva ni Jugoslavenstva ni Hrvatstva."

Strossmayerova jugoslavenska ideja ima tri bitne komponente:

- 1) Zagreb je centar južnoslavenskog okupljanja;
- 2) Približavanje pravoslavnih južnoslavenskih naroda Rimu i
- 3) Bugari su uključeni u takvo okupljanje južnoslavenskih naroda.

1) Kroatocentričnost Strossmayerova jugoslavenstva. U pismu Serafinu Vannutelliju, papinskom nunciju u Beču, od 2. prosinca 1885. Strossmayer piše: "Hrvatska, kakva je vazda bila i kakva će vazda ostati, pravi je Božji dar uzvišenoj

vladarskoj kući i svemu carstvu da na Balkanskom poluotoku obdrži prvo mjesto, pobijedivši i sebi prije svega podloživši srca i savjesti naroda pošto zauzme i podvrgne sama njihova područja i zemaljske granice." Strossmayerovo zalaganje da Zagreb, a ne Beograd, bude centar južnih Slavena vidljivo je i iz pisma Vannutelliju od 19. travnja 1887.

Slično tome je Strossmayer pisao britanskom političaru Gladstoneu 1. listopada 1875: "Mi Hrvati uistinu možemo reći da u ovoj maloj skupini slavenske braće, mi predstavljamo toskanski element. [...] Mi smo stekli pravo da budemo vođe na putu duhovnog napretka i visokih idealova. Mi smo svjesni toga zadatka na tom području i u pitanjima koja tiše svijet."

2) Slaveni kao grkokatolici. Strossmayerovo jugoslavenstvo ne možemo razmatrati zasebno ni razumjeti odvojeno od njegove ideje o jedinstvu kršćanstva kao preduvjeta održivog južnoslavenskog ujedinjenja. U Strossmayerovoj okružnici od godine 1881. o sv. Ćirilu i Metodu elaboriran je Strossmayerov poziv pravoslavnim Slavenima da priđu Rimu. Okružnica je izazvala velike napade na biskupa Strossmayera od strane triju domaćih pravoslavnih vladika. O samoj ovoj Strossmayerovoj ideji o uniji Ivo Pilar konstatira: "Namisao bijaše upravo veličanstvena, ali već unaprijed osuđena na neuspjeh; morala je doživjeti istu sudbinu, koju je doživjela papinska politika i koju će uvjek morati doživjeti." Zašto je ta ideja bila veličanstvena? Strossmayer želi zlo sasjeći u korijenu. A zlo u korijenu velikosrpskog zla je oduvijek bila Svetosavska crkva. To je tako zorno pokazala i uloga SPC u Domovinskom ratu.

3) Bugari. Tu komponentu Strossmayerova jugoslavenstva ističe i akademik Jelčić u spomenutom tekstu i kaže: "Južnoslavenski prostor ima s Bugarskom sasvim drugi smisao, a Jugoslavija kao država imala bi s Bugarskom ne samo drukčiju kulturološku konfiguraciju nego i drukčiju političku statiku." Međutim, kada su u pitanju Bugari, posebno treba obratiti pažnju na Strossmayerovo pismo Vannutelliju od 6. prosinca 1885. u kome biskup piše: "Kad se pridobiju Bugari i vrate u krilo Svetе matere Crkve, cijeli Balkanski poluotok bit će pridobiven i vraćen na katoličku stazu."

Strossmayer je duboko bio svjestan činjenice da Jugoslavije kakve su postojale, dakle s srpskom dominacijom su najgore rješenja pokazuje niz njegovih izjava o Srbima. Tako piše Račkome 29. studenoga 1885.: "Ludi su Srbi mislili, kad satru pomoću vječitim neprijatelja Slavljanstva državnu ideju hrvatsku, pod kojom bratsku zaštitu nađoše i kroz stoljeća je uživahu, i kad satru dobri bugarski narod – eto im gotovo Dušanovo carstvo!" A slično piše i u spomenutom pismu Serafinu Vannutelliju, od 2. prosinca 1885.

Stvorena je Jugoslavija 1918. godine u potpunoj suprotnosti onome što je zagovarao Strossmayer:

Prvo, centar je bio Beograd, a ne Zagreb.

Drugo, pravoslavlje je postala državna religija, tj. pravoslavci se nisu približili Rimu.

I treće: Bugari nisu bili u toj zajednici.

Strossmayer je puno pomagao Crnoj Gori i gajio prijateljske odnose s crnogorskim knezom Nikolom. Marazoviću je svojevremeno rekao kako bi

savezništvo sa Crnogorcima, koje je cijenio "hiljadu puta više" od Srba, bilo sjajno za Hrvate. Osim toga uzdao se u Crnogorce kao moguće nositelje južnoslovenske ideje među pravoslavcima. Zato je biskup odigrao veliku ulogu i u uspostavljanju konkordata između Crne Gore i Sv. Stolice, u uvođenju bogosluženja na staroslavenskom jeziku na području barske dijeceze, te tiskanju Parčićeva misala na glagoljici. Naravno, nije to išlo bez problema, ali išlo je. Strossmayer se prevario u svojoj procjeni Crnogoraca kao nositelja južnoslovenske ideje, jer se knez Nikola želio staviti na čelo velikosrpskog projekta. Strossmayer to opaža tek kada mu je knez poslao svoju pjesmu "Pjesnik i vila".

Ali posebno su znakoviti događaji u svezi sa Zavodom sv. Jeronima u Rimu iz 1901.-1902. - veoma značajni događaji u hrvatskoj povijesti o kojima se, nažalost, u Hrvatskoj i među povjesnicima malo zna. Naime, papa Lav XIII 1. kolovoza 1901. brevem "Slavorum gentem" daje Zavodu sv. Jeronima hrvatsko ime. To je uzbudilo diplomatske krugove diljem Europe. Usprotivile su se Italija, Francuska, Austrija, Mađarska, Rusija, Srbija i Crna Gora, pa se išlo i do izravnih ucjenjivanja Svetе Stolice. Tim povodom biskup Strossmayer piše kardinalu Rampolli: "U srcu i duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima. Stoga se naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati srpskim. **Taj se pojam absolutno ne smije upotrebiti**". Naime, odlučujuću ulogu tada je odigrala Crna Gora. Naime, na Berlinskom kongresu 1878. Crna Gora je dobila Bar, pa je knez Nikola proglašio tamošnje katolike (Hrvate) Srbima (tzv. Srbi-katolici), i tražio da se Zavodu sv. Jeronima uz hrvatsko doda i srpsko ime! Papa je 1902. vratio Zavodu ilirsko ime, a hrvatsko on dobiva tek 1971.

Iako su ove činjenice navedene u nizu članaka ni danas se u crnogorskoj historiografiji ne spominje to hrvatstvo dijela barskih katolika, pa ni u knjizi Ivana Jovovića *Iz prošlosti Dukljansko-Barske nadbiskupije*, Bar 2004., čiji je izdavač Nadbiskupski ordinarijat – Bar. To je doista neobično kada se zna da danas postoji živa aktivnost Hrvata iz Bara, pa i kroz Hrvatsko građansko društvo Crne Gore. O njima je nedavno bila i jedna izvrsna emisija na HTV-u. U stvari, kako Jovović spominje da se crnogorski knez zauzeo i za Crnogorce-katolike što ne odgovara istini, vjerojatno je ova knjiga i pisana s tih pozicija.

Zaključak. Borba za ime Zavoda sv. Jeronima u Rimu 1901.-1902. u mnogo čemu pokazuje sve ono što je hrvatski narod prošao kroz cijelo dvadeseto stoljeće. Već samo davanje hrvatskog imena jednoj crkvenoj ustanovi, i to u Rimu, izazvalo je uzbunu u diplomatskim krugovima tadašnje Europe. Mnoge sile, neskone Hrvatskoj kroz cijelo ovo stoljeće, već tada su to jasno pokazale. Osnovni problem hrvatskog naroda u ovom stoljeću - povezivanje sa Srbima, također je pokazan sa svim svojim, za Hrvate, lošim posljedicama. Hrvatski biskupi su ga jasno već tada uočili, i kao što smo već konstatirali Strossmayerovo "apsolutno ne" vezi Hrvata sa Srbima u čijem srcu i duši vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima, trebala je biti, ali nažalost nije, jasna poruka svim hrvatskim političarima i čitavom narodu.

Dakle, to Strossmayerovo "apsolutno ne" vezi Hrvata samo sa Srbima je njegova politička oporuka, koju nisu sljedili političari i inteligencija u Hrvatskoj, pa su unatoč činjenici da je te 1902. godine tiskan u Beogradu i prenijet u Zagrebu

Stojanovićev tekst "Srbi i Hrvati" u kome najavljiju nestanak Hrvata kao naroda, stvarali 1906. godine Hrvatsko-srpsku koaliciju, u kojoj uskoro prvi čovjek postaje Srbin – Svetozar Pribičević, da bi novu državu stvarao Jugoslavenski odbor u kome je bio i onaj isti Nikola Stojanović, koji nam je 1902. poručio da će od nas napraviti Srbe.

I nisu krivi oni - koji su radili suprotno od onoga što je kardinalu Rampolli pisao Strossmayer - već on, pa mnogi i danas vjeruju kako je Strossmayer igrao ulogu duhovnog tvorca i kraljevske i komunističke Jugoslavije. A ništa nije neistinitije od te tvrdnje, jer je istina upravo suprotna njoj.

Strossmayer je procjenjivao što je najbolje za hrvatski narod, tj. nastupao je pragmatično. Poruka koja slijedi iz samog okončanja svetojeronske afere važna je i danas, a dala je za pravo i Strossmayerovom oportunizmu. Činjenica da jedan papa, nama izuzetno sklon, nije tada uspio dati ime koje je on želio jednom svom zavodu u Rimu, zato što je to ime - hrvatsko ime, jasno pokazuje pred kakvim je teškoćama bio hrvatski narod u svojoj borbi za neovisnost - borbi koja je trajala i kroz cijelo prošlo stoljeće. A ta nesklonost traje do dana današnjega. Upravo danas, poslije pobjede u pravednom oslobođilačkom ratu, svjetski moćnici optužuju Hrvatsku zbog oslobađanja i po Vijeću sigurnosti UN-a proglašena vlastita teritorija kvalificirajući to oslobađanje "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije". Dakle, ono što je kao međunarodno priznata država po čl. 51 povelje Ujedinjenih naroda, i Rezolucije 871 imala pravo i obvezu učiniti i što je u skladu sa svojim ustavnim obvezama i učinila!

To pokazuje koliko su i danas aktualne Strossmayerove riječi iz njegova pisma Vannutelliju: "Krv koju je naš narod prolio u najsvetiјe i najizvrsnije svrhe mora biti sveta cijena i zalog, ne samo pred Bogom nego i pred ljudima, da mu se što prije ponovno prizna njegova sloboda i njegovo prirodno određenje... Međutim, kako sam već spomenuo, iz dana u dan sve se u nas okreće na gore i neprestance se slobodi i određenju Hrvatske spravljaju nove zamke što se lako može izvrći na štetu samih onih koji su ... dužni bili vazda, poradi općeg dobra, slobodu i snagu Hrvatske cjelovito i neokrnjeno čuvati."

Izlaganje J. Pečarića na Međunarodnom znanstvenom skupu *Josip Juraj Strossmayer*, Zagreb, 19. svibnja 2005.

ŽRTVOSLOV KOJI JE MNOGO VIŠE OD TOGA

Predgovor J. Pečarića

Msg. Mile Pecić, slunjski župnik i dekan, govoreći o uzrocima agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino osloboditi svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu možemo naći u ovoj knjizi Ivana Stričića. U njoj možemo naći sjajnu raščlambu svega onoga što je pisano o žrtvama u Slunjskom kraju, kao i samih popisa žrtava u njemu, i pokazuje kako se lažima stvarao mit o genocidnosti hrvatskog naroda o kome nam govori msg. Pecić. Pri tome se Stričić ne zaustavlja samo na Slunjski kotar već nam daje najosnovnije podatke koji se odnose na cijelu Hrvatsku, a onda razobliće sve laži koje se odnose na Slunjski kotar. A posebno ide od mita do mita koje su stvarali jugo-komunisti (poslije ove knjige možda je primjereno reći srbo-komuniste) za Slunjski kotar i dokazuje kako su to sve neistine iskonstruirane da bi se moglo učiniti ono što je velikosrpska politika planirala učiniti 1991. godine.

Ova knjiga nam služi kao upozorenje kako nisu samo laži o brojkama stradalih u konc-logoru Jasenovac služile u ostvarenju tog cilja, već se išlo sa sličnim lažima u svim djelima koja su se bavila ovom problematikom. Ona također predstavlja, vjerojatno konačni dokaz, koliko je bio u pravu akademik Dušan Bilandžić: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedjeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće...".

Citajući ovu knjigu čitatelju će se sama po sebi nametnuti nevjerica u sličnosti koje imaju laži kojima su nas obasipali kroz svo vrijeme druge Jugoslavije i ovima koje nam se serviraju danas o Domovinskom ratu. Dapače, kad to uspijevaju danas kada smo pobjednici, jasno je što su sve mogli izmisliti za one koji su bili gubitnici u Drugome svjetskom ratu.

A kada je Slunj u pitanju imamo i jednu nevjerljivu podudarnost. Stradanja Slunjana od četnika i partizana posebno su uzrokovani događajem, zapisanim u "Spomenici slunjske župe". Naime, upravitelj župe Ivan Nikšić je nenaoružan, uz pomoć financa Ivana Rukavine, razoružao bježeću srpsku vojsku, zarobio 2 generala, 100 oficira i preko 600 vojnika, a da ni jedan metak nije ispaljen. Zaustavio ih je i rekao generalu Antiću: "Proglašena je Nezavisna država

Hrvatska, Jugoslavije više nema, pozivate se da predate oružje i ujedno Vas proglašujem u ime NDH zarobljenicima. Molim Vas, g. generale, da predate oružje i da naredite Vašim ljudima da to isto učine. U Vašem je interesu da se mirno predate i da ne dođe do krvoprolaća, za koje ćete Vi biti odgovorni. U slučaju da se ne predate, možete ubiti mene i još možda koga, ali ni jedan od Vas ne će živ proći kroz Slunj. Sa svakog prozora uperena je u Vas puščana cijev ili strojnica. Zato Vas molim, da se mirno predate i izdate zapovijed, da se i ostali iz Vaše pratnje predaju." Naravno, nije bilo ni pušaka ni strojnica. Kasnije je ovaj podvig Ivan Nikšić platio glavom. Ubili su ga partizani, ali velikosrbe, komuniste i četnike, taj je događaj pekao dugo poslije rata. U stvari, ova knjiga pokazuje kako Slunjanini nisu imali nikakva razloga razlikovati četnike i partizane.

A sličnu epizodu imamo tijekom Domovinskog rata. Odigrala se u BiH. O tome piše Dunja Ujević u svojoj knjizi "Ministar obrane" (str. 170): "Rata u Laštvanskoj dolini još nije ni bilo kada je Venera tog dana prolazila cestom po kojoj se događa sve što se tamo uopće događa. Hodala je polako. Baš je nekako bila bezbrižna. A onda je ugledala konvoj. Golemi konvoj JNA, neke ljude, Darija u bijeloj majici i svog plavoga fiću kojega je njen Dario ostavio nasred ceste! (...) Oficir je urlao na Darija da 'neće njega balavac zaustaviti'. Kordić mu je uzvratio da dobro, kako hoće! 'Pucat će na vas', rekao mu je.

To iz čega bi oni bili 'pucali' na njih, bila su fingirana mitraljeska gnijezda. Ali konvoj koji je vozio oružje Srbima u Hrvatsku je zaustavljen, zaustavio ga je Kordić, i UNPROFOR je proglašio da je on *najmoćniji čovjek* srednje Bosne. Pa, kad je uspio zaustaviti konvoj!

I da nije, bilo bi isto. Ali, ovako je taman legao u priču koja im je bila potrebna: bio je svemoćan, dakle, potencijalno kriv za sve. Na tu priču, pak, prirodno se nadovezala druga – ona o Kordićevim 'eskadronima smrti', pa treća – ona o liniji zapovijedanja Tuđman-Šušak-Kordić."

Laž do laži donijele su Dariju Kordiću na političkom sudištu u Haagu 25 godina zatvora. Kao i Nikšić i mnogi drugi krivica mu je što je Hrvat i što se usudio voljeti svoj narod i svoju domovinu.

Strižić s pravom veliku pozornost posvećuje pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju. Raščlanjuje sve što je o tome pisano u komunističkoj Jugoslaviji i pokazuje kakve su sve laži u tim "znanstvenim" i publicističkim radovima u kojima se pokušavalo oslobođiti četnike od odgovornosti za taj zločin. I ne samo to već su pokušali udeseterostručiti broj onih koji su na prijekom суду osuđeni na smrt zbog izvršenja i/ili organizaciju tog i planiranje sličnih zločina u tom kraju, kako bi mogli pisati o njemu kao o prvom velikom pokolju Srba u NDH. Strižić s pravom konstatira da je to bilo potrebno za opravdanje za planirani genocid nad Hrvatima i tada, ali i 1991. godine. Međutim, tu je posebno interesantna činjenica da u svemu tome sudjeluje i Slavko Goldstein. Strižić pokazuje kako je on sudjelovao u realizaciji tog velikosrpsko/jugo-komunističkog mita u svojoj knjizi *Okrug Karlovac 1941*, da bi četrdesetak godina kasnije u rukopisnoj knjizi *1941.*, iz koje je zagrebački dnevnik "Jutarnji list" tri tjedna donosio opsežne nastavke, Goldstein potpuno "zaboravio" što je pisao 1965. god., pa nova verzija blagajskog događaja ima malo što zajedničkoga s onom prvom.

Strižić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili."

I doista do sličnog zaključka došli su mnogi hrvatski povjesničari i publicisti. To je bilo vidljivo i kod knjige koju je pisao sa sinom Ivom *Holokaust u Zagrebu* (vidjeti o tome npr. moju knjigu *Brani li Goldstein NDH?*). Međutim, treba znati da je Goldstein bio član Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, pa je rezultate njihovog izvješća o radu od osnutka (11. veljače 1992. do rujna 1999. godine) hrvatskoj javnosti lažno prikazao kao konačno, što je s dolaskom "ljevičara" na vlast imalo za posljedicu ukidanje rada te Komisije, i postavljanje Goldsteina na funkciju predsjednika Savjeta Spomen područja Jasenovac. Tako danas u Hrvatskoj, i ne samo u njoj, kao točna figurira brojka žrtava Jasenovca od 80.000 do 100.000. Međutim, dr. Vjekoslav Perica pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića. U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu "rezervnoga" broja za "dokazivanje" navodne genocidnosti hrvatskog naroda. Znamo i to da kad Srbi spomenu koliko je ubijenih Srba, njihov se broj podrazumijeva kao broj ukupno poginulih. Jasno je stoga da i brojka koja se danas spominje jeste brojka koja također služi istoj svrsi, ali i to da je potekla iz velikosrpske kuhinje. Na životu se danas održava najviše zahvaljujući Goldsteinima pa zato ovu brojku nazivam: velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Spomenimo samo da i u ovoj knjizi Ivan Strižić daje značajne priloge razmatranju i pitanju žrtava Jasenovca i ukupnog broja žrtava u nekadašnjoj državi.

Kako su istraživanja Komisije pokazivala da su brojke žrtava Križnog puta usporedive s brojkom žrtava u ratu, dakle broja ubijenih u miru s onom ubijenih u ratu, očito je da je laž dobro poslužila da se sakrije istina, ali Komisija je morala biti ukinuta upravo zato što bi ovakvih knjiga kao što je ova Ivana Strižića bilo sve više i više i one bi u potpunosti razotkrile sve laži jugo-komunističke literature u kojoj je – kako pokazuje i ova knjiga – sam Goldstein imao posebno mjesto. A ima i danas!

Strižić s pravom upozorava na "Izvanrednu zakonsku odredbu i zapovijed Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske" od 24. lipnja 1941., koja počinje ovako: "Povodom glasina, da bi dne 28. o. mj. u Hrvatskoj imali uslijediti tobižni progoni protiv jednom dijelu pučanstva određujem, da će svatko, tko takve glasove širi, biti stavljen pred prijeki sud.

Podjednako određujem, da će isto tako biti stavljeni pred prijeki sud svatko, tko bi uobće bilo kada izvršio bilo kakvo nasilje nad životom ili imovinom bilo kojeg državljanina ili pripadnika Nezavisne Države Hrvatske..."

Izjava se po njegovu naređenju npr. moralna tri dana uzastopce objavljivati na naslovnim stranicama svih hrvatskih dnevnika i objavljivati putem radio-postaje kroz tri dana u jutro, u podne i na večer.

Sjetimo se samo Budakovih govora u to vrijeme. Strižić spominje onaj u Vukovaru od 8. lipnja 1941. kada je naglasio da se "ustaše ne smiju nikome

osvećivati, nego svima moraju praštati, jer prašta i sam Poglavnik. Danas nije vrijeme – istaknuo je – da se svađamo i gubimo snage uzalud".

Primijetimo da je pukovnik Ante Moškov u opsežnoj ustaško-domobranskoj vojnoj akciji na Petrovu goru, glavnom stjecištu pobunjenika i komunista vojno porazio partizansku vojsku u drugoj polovici ožujka 1942. i zarobljeno je oko četiri tisuće odmetnika. Ali stalo se na stanovište da su pravoslavni seljaci zavedeni od komunista i pušteni su svojim kućama. Naročito se nije ništa dogodilo onom tko je nađen bez oružja, nego je dobio pomoć od vojske i vlasti. Oni su se pritajili dok je tu bila vojska, a poslije toga opet otišli u šumu!

Dakle, puštanje na slobodu iskoristili su za nastavak borbe protiv NDH. Tu treba posebno istaći i jedno svjedočanstvo akademika Dubravka Jelčića o takvom ponašanju kordunaških Srba objavljenom u knjizi "Nad Velebitom sviće – Zbornik o Mili Budaku", Zagreb, 1995.: "...meni je to pričao godine 1971, čovjek koji je kao tadašnji partijski aktivist sam u tome sudjelovao – ni njega neću imenovati, samo ću reći da je još uvijek živ – da su se 'drugovi' po partijskom zadatku u ljetu 1941. oblačili u pravoslavne popove, obilazili banjikska i kordunska sela i uzbunjivali pravoslavno, ili ako baš hoćete i srpsko stanovništvo u njima, u stilu 'braćo Srbi, kako smo mi stradali, moramo se spašavati', a oni su im odgovarali, da nisu Srbi nego pravoslavci i da se to sve skupa njih ništa ne tiče. Ali 'drugovi' su bili uporni i diverzija je napokon imala uspjeha. I sad, kad su se 'drugovi' bili kadri odijevati u ruho pravoslavnih popova, je li isključeno da su bili kadri i obući ustaške uniforme i kao tobožnji ustaše pobiti ili poklati jedno selo tzv. prijelaznika, jer su znali da će se poslije toga dogoditi ono što se zaista i dogodilo: da su svi preostali Srbi, bili prijelaznici ili ne, odmaglili u partizane. Tako se dizao ustanački, tako se dizala revolucija, tako je nastajao 'narodni-oslobodilački pokret' i počinjala 'narodno-oslobodilačka borba' u Hrvatskoj."

Dakle i Stričićeva knjiga samo potvrđuje ono što konstatira Jelčić u istom članku govoreći o suđenju Mili Budaku:

"Na više pitanja koja mu istražitelj postavlja o unutarnjim prilikama i represivnim postupcima u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Budak je odgovorio: 'Na sva pitanja postavljena mi u vezi s progonima, masovnim klanjem, mučenjem i svakovrsnim zlostavljanjem, a napose razaranjima i uništavanjem protiv naroda i njegove imovine u Hrvatskoj mogu odgovoriti samo sljedeće: bilo je nekoliko ljudi, koji su radili ne samo mimo nego protiv intencija svih članova vlade i koji nijesu bili podvrgnuti nijednom resornom ministru. Oni su na svoju ruku radili što god im se prohtjelo, a odgovarali nijesu nikome osim, valjda, poglavniku.' Ovdje bi se moglo s priličnim opravdanjem postavili pitanje: kakva je to vlada koja nešto takvo dopušta? Pitanje bi bilo opravdano da trenutak kada se to dogodilo nije bio doista iznimski. Događalo se to u trenutku kada se jedna državna tvorevina, koju su Hrvati s pravom smatrali svojom tamnicom, raspala zbog unutarnjih svojih opterećenja i suprotnosti. I mnogi ljudi, koji su u dvadeset i trogodišnjem tamnovanju u njoj podnijeli i velike osobne žrtve, koji su izgubili nekoga od svojih najdražih ili sami bili mučeni i proganjeni po beogradskim glavnjačama i drugim hrvatskim stratištima širom velikosrpske Jugoslavije, u trenutku pada te mrske države nisu odoljeli iskušenjima nego su mislili da će se najbolje iskupiti ako

svojim dušmanima vrate milo za drago. Ali ne samo Budak nego i drugi izvori tvrde, da to nikada nije bila državna politika i da to vlada nikada nije odobrila."

Pri čemu стоји ограда да Стриžićevi citiranje Izvanredne zakonske odredbe, а и она što je Budak rekao u Vukovaru, pokazuje da takvom ponašanju sigurno nije bio sklon ni sam Poglavnik. To potvrđuje i jedno izvješće generala Gleise von Horstenaua od 13. rujna 1941. kada on piše njemačkom Vrhovnom zapovjedništvu oružanih snaga, a što navodi i Strižić: "Položaj NDH u kritičnoj fazi. Dvije trećine zemlje nalazi se u rukama Talijana i ustnika, a samo trećina u rukama vlade NDH."

Ovdje bih posebno izdvojio i slijedeći dio Strižićeva teksta: "U analizi žrtava Drugoga svjetskoga rata 1941.-1945. mi ćemo se najviše baviti radovima Mirjane Peremin, jer je ona, uz suradnju i mentorstvo Petra Zinajića (kojemu se toplo zahvaljuje) izradila tabele i imenični popis palih boraca, žrtava fašističkog terora i rata i osoba umrlih od tifusa, što je publicirano u Zborniku 18 (druga knjiga). Vladimir Žerjavić je njezinim radom, kao i ostalim radovima (zbornicima) Historijskog arhiva u Karlovcu, bio toliko impresioniran, da će u svojoj knjizi zapisati: 'Najdetaljnije i najpotpunije su one koje je pripremio Historijski arhiv u Karlovcu, koji sadrži imena svih poginulih, ubijenih i umrlih s naznakom kada i gdje se to zbilo, dok druge navode (misli monografske radove o istoj temi drugih institut- I.S.) bilo spisak boraca ili žrtava ili ga prikazuju brojčano po naseljima ili pak ukupno za pojedino područje'. Da je uvaženi inž. Vladimir Žerjavić, koji je reputaciju demografa stekao ponajviše istraživanjem žrtava Jasenovca, iako mu to nije struka, izvršio makar i površnu analizu zbornika Karlovačkog arhiva, poglavito Zbornika 18, svakako bi promijenio mišljenje. Ovako, hvaleći Zb. 18, istodobno napadan od beogradskih velikosrpskih krugova (Bulajić i družina), dao je na slijepo dignitet znanstvenosti jednoj pisaniji iz koje u svakoj rečenici zrače laž, bolesna mržnja na Hrvate i žed za skorašnjom osvetom 'ustašama'. Tim više nas čudi Žerjavićeva nekritičnost, budući da se on u polemici sa Sobolevskim, jednim od stručnih ocjenjivatelja Zbornika 18, vođenoj na stranicama Časopisa za suvremenu povijest, zalagao za demografski, a ne isključivo (kao Sobolevski) imenični pristup ovoj problematici, jer nas, po njegovom mišljenju 'ti i takvi podaci ne mogu dovesti do podataka o ukupnim žrtvama, niti se mogu smatrati kao najpogodniji dokument o žrtvama'."

Primijetimo da se ovdje Žerjavić protivi popisima kao jedinom mjerilu za utvrđivanje ukupnog broja žrtava. Međutim, on je u svojim procjenama koristio upravo ovakve popise ili brojke za pojedinu mjesta. U svojoj raščlambi Strižić nam pokazuje kako su upravo ovi popisi, koje Žerjavić toliko hvali netočni i tendenciozni! Zato i ne čudi što je i Žerjavićeva brojka za Jasenovac "do 80.000 žrtava", iako on sam konstatira da je iz pjeteta prema žrtvama on u proračunu koristio nešto veće brojke.

Spomenimo kako je Žerjavićeva istraživanja prvi objavio – Slavko Goldstein! Takoder, spomenimo i to da je Žerjavićeva istraživanja osporavao upravo stručnjak koji je na žrtvama Jasenovca, rata i porača i magistrirao i doktorirao – dr. Josip Jurčević! Slučajno ili ne, očito su Žerjavićeva demografska proračunavanja na krivim nogama. Žerjavić je vjerojatno u pravu, kada tvrdi kako

se demografska metoda se može koristiti, ali podaci od kojih se polazi moraju biti točni! Za razliku od onih koje je, očito, on koristio. Dakle, Strižićeva knjiga nam posredno pokazuje kako se Žerjavićeva brojka mogla približiti velikosrpskoj brojci Goldsteina i Draže Mihailovića. Dapače, Goldsteini se u svojim radovima stalno i pozivaju na Žerjavića.

Osim toga, Strižićeva istraživanja i raščlambe bacaju novo svjetlo na događaje u HAZU o kojima sam pisao u "Hrvatskom slovu", 14. ožujka 2003.:

"Pred kraj života Vladimir Žerjavić želio je da se svi koji se bave žrtvama sastanu u Akademiji i dođu do broja s kojim će se izići u javnost. Na sastanku s njim, na kome je bio nazočan i akademik Bilandžić, inzistirao sam da se u listu pozvanih doista uključe svi koji su pisali o žrtvama. Dakle, uz Goldsteinove trebali su biti pozvani i dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest, Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije, ali i predstavnici domobranksih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranksih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića."

Strižićeva knjiga je i ohrabrenje jer pokazuje da se nastavljaju ona istraživanja koja je trebala obaviti ukinuta i neobnovljena Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, ali ona i pokazuje na koji način to treba raditi.

Na kraju i najvažnije, Strižićeva knjiga jest i ono kako je i nazvana "Žrtvoslov Slunjskoga kotara". Na taj način ona, kako reče msg. Pecić, vraća dug pokojnicima Slunjskoga kotara, vraća dug našim pokojnicima.

Gовор Ј. Печарића на представљању

Svoj predgovor knjizi Ivana Strižića *Žrtvoslov Slunjskog kotara*, koju danas predstavljamo, naslovio sam: *Žrtvoslov koji je mnogo više od toga*, a počeo sam ga slijedećim riječima msg. Mila Pecića, slunjskog župnika i dekana, koji svoju raščlambu uzroka agresije u Domovinskom ratu u knjizi *Godine otpora i hrabrosti* počinje sa žrtvama Drugog svjetskog rata župe Slunj pa kaže: "Iz dobro poznatih razloga nismo mogli popisati, javno oplakati i pomoliti se za žrtve Drugoga svjetskoga rata sve do pobjede demokracije 1990. god. Svoju smo tugu krili punih 45 godina. Nakon višestranačkih izbora počeli smo vraćati dug našim pokojnicima. Čitavo poslijeratno razdoblje morali smo slušati laži o genocidnosti

Hrvata. U svjetlu najnovijih ratnih strahota, kad su počinjena tolika zvjerstva nad našim narodom, stradanja u drugom svjetskom ratu i neposredno iza njega dobivaju sasvim drugo svjetlo. Odmah moramo reći da ne smijemo licitirati s našim žrtvama, poticati revanšizam i osvetu. Ali, do istine moramo doći. Istina će nas jedino oslobođiti svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život."

A tu istinu doista možemo naći u ovoj knjizi Ivana Stričića, i ona je tim značajnija što laži o kojima govori msg. Pecić traju do dana današnjega, jer je jugokomunistička paradigma u povijesnici još uvjek preovladajuća u Hrvatskoj. Tako se ovih dana pojavio i Dodatak udžbenicima za noviju povijest kojega su napisali profesori zagrebačkog Filozofskog fakulteta u kome se, kako nas upozoravaju Z. Despot i I. Kustura u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005. "nigdje ne spominje agresija Srbije na Hrvatsku i BiH, (ni) sudjelovanje dijela Srba iz Hrvatske u agresiji (...), uz Republiku Srpsku Krajinu nigdje nema navodnika ili tzv., izjednačuje se krivnja u ratu, krajnje tendenciozno prikazana ugroženost Srba u Hrvatskoj, oslobođenje Hrvatske Olujom proglašava se zločinom, krivotvoreni Papin odnos prema zbivanjima u Hrvatskoj....".

A kako se krivotvorovi povijest vidimo i iz ove knjige, Tako nam, naprimjer, Stričić daje što je Slavko Goldstein o pokolju obitelji Mravunac u Hrvatskom Blagaju pisao 1965., a potom i ono što piše danas. Ta njegova nova verzija ima malo što zajedničkoga s onom prvom, a Stričić pokazuje kako i nova Goldsteinova verzija tog događaja nije točna, pa konstatira: "Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili." Ali taj isti Goldstein je predsjednik Upravnog vijeća spomen-područja "Jasenovac", a na tu dužnost je i postavljen zbog toga što je kao član Saborske komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća izvješće te komisije o njihovom radu na popisu žrtava u razdoblju od 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine lažno prikazao kao konačan popis i time postigao da ta Komisija danas više ne radi. Time značaj ovakvih žrtvoslova još više dobiva na značaju, jer je izgleda to jedini način da danas vraćamo dug našim pokojnicima. Ono što je radila i trebala nastaviti raditi saborska komisija – dakle ono što se treba raditi uz svu potporu države – ne radi se već to rade pojedinci kao što je g. Stričić.

Ali značaj ove knjige nije samo u tome. Ona govori o istini, a vidjeli smo kako nas msg. Pecić upozorava kako će nas jedino istina oslobođiti svih mistifikacija i manipulacija i dati nam solidnu osnovu za daljnji život. Zato nije slučajno da danas slavimo desetu obljetnicu veličanstvene hrvatske pobjede u "Olui" ovom knjigom. Knjigom o istini. A nije gore spomenuti udžbenik profesora s Filozofskog fakulteta početak priče u kojoj nam se laž kao način života pokušava nametnuti upravo kroz priču o "Olui".

O istinama o "Olui" piše admiral Davor Domazet Lošo ("Hrvatski list" od 28. srpnja 2005.):

Prva istina: "Oluja" je uspostavila strategijsku ravnotežu;

Druga: Hrvatska je, a ne međunarodna zajednica i obranila i spasila Bosnu i Hercegovinu;

Treća: "Oluja" je svijetu pokazala kakva je i što je hrvatska vojska;

Četvrta: Hrvatska se prva u suvremenom svijetu borila i pobijedila terorizam; Peta: "Olujom" je spriječena federalizacija Hrvatske (plan Z-4); i Šesta: "Olujom" je spriječeno ponavljanje Srebrenice.

Zato se o "Oluji" i danas uči na vojnim akademijama u svijetu. Zato i ne čudi da je zapovjednik NATO-a, general Clarke, kad je 1998. godine posjetio Zagreb, rekao: "Znadete, kako cijenim vaše oružane snage, čak sam bio veliki obožavatelj generalpukovnika Gotovine u njegovim operacijama prije nekoliko godina."

A kako se te istine krivotvore komentira i Milan Jajčinović u "Večernjem listu" od 27. lipnja 2005.: "Kako je krenulo 'novo pisanje povijesti', uskoro bi i sama Oluja mogla postati 'povijesnom pogreškom'. Ako smo svjedocima da se sada i sam izlazak iz Jugoslavije, odnosno, kao što predsjednik Mesić laže – 'bijeg iz regije' – proglašava pogrešnom politikom, onda se ne bi trebalo čuditi ni da se uskoro i Oluju, kao završnicu toga izlaska, također proglaši pogreškom. Njezini su sudionici ionako pretvoreni u 'pogrešne ljude'; glavne je političare gnjeva ovosvjetskih moćnika 'otkupila smrt', dok su generali 'otpisani' – jedni u prisilnoj mirovini, drugi 'dragovoljno u Haagu'."

Ovih dana čujemo kako predsjednik države čiji imperijalizam i terorizam je slomljen upravo "Olujom" poziva svjetske moćnike da "Oluju" izjednače sa stravičnim srpskim pokoljem u Srebrenici. Dakle – treba operaciju kojom je spriječen još veći pokolj u Bihaću izjednačiti sa pokoljem u Srebrenici.

Ima li tu pameti? Na žalost ima. To jasno slijedi već iz Jajčinovićeva teksta, a i Zoran Vukman u "Hrvatskom listu" od 4. kolovoza 2005. na slijedeći način komentira taj diplomatski bezobrazluk i nekulturu srbjanskog predsjednika: "On je samo demonstrirao moralni infantilizam srbjanskih voda. No, njegov istup ne bi bio vrijedan pozornosti da zapravo nije logična posljedica politike revizije Domovinskog rata koja se u samoj Hrvatskoj i preko haškog tužiteljstva provodi proteklih pet godina. Tadić bi samo trebao citirati hrvatske čelnike i hrvatske medije, i rezime bi za nas bio porazan."

Pritom je značajno upozorenje admirala Domazeta iz "Hrvatskog slova" od 6. kolovoza 2004. o američkoj prosudbi i izjavi iz obavještajnih struktura: "Europski saveznici se ne uzbuduju previše oko eventualnog pada Bihaća." Danas se već puno toga zna o "zaslugama" tih svjetskih moćnika za pokolj u Srebrenici. Ne bi im smetao ni taj u Bihaću samo da ostvare ono što su naumili. A i to nam otkriva naš admiral: "Srbi bi vjerojatno bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima glavnih zapadnih igrača raspravljalo, jer su nadzirali preko 70 posto područja Bosne i Hercegovine. Padom Zapadne Bosne taj bi postotak dosegao gotovo 80 posto."

Otuda i optužba suda u Haagu da je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom, velikim ministrom obrane Gojkom Šuškom i slavnim generalom, kojemu se dive najviši svjetski vojni časnici, Antom Gotovinom. Za života predsjednika Tuđmana nisu se usudili iznijeti takve optužbe. Znali su da on nikada ne bi prihvatio tako nešto. Uostalom u njegovo vrijeme Sabor je osporio nadležnost Haaga i nad hrvatskim vojno-redarstvenim akcijama, a Vlada traži odgovor od Vijeća sigurnosti da ono odgovori može li sud koji je osnovao Vijeće sigurnosti

procesuirati vojne akcije koje je isto to Vijeće sigurnosti u dvije svoje rezolucije oglasilo legitimnima, dozvoljenima i oslobođilačkima. Drugim riječima, može li se dogoditi presedan da jedna oslobođilačka akcija i njezina oslobođilačka vojska odgovaraju za oslobođanje okupiranog dijela svoje zemlje! Da je upit bio razložan, svjedoči činjenica što Vijeće sigurnosti nikada nije odgovorilo hrvatskoj Vladi i sukladno tome u vrijeme Tuđmanove vlasti ni jedan hrvatski general nije bio procesuiran.

Danas hrvatska policija želi uhapsiti Gotovinu zbog tih apsurdnih optužnica - optužnica protiv samih temelja na kojima je stvorena hrvatska država.

A predsjedniku Srbije se odgovara pričom o tome kako sud u Haagu nije još donio presudu koja bi bila pravomoćna po kojoj je "Oluja" zločinački pothvat zločinačke organizacije. Kao da ne znamo kakva će njihova odluka biti.

Pa već postoje presude tog suda po kojima je Hrvatska izvršila agresiju na Bosnu i Hercegovinu. A u novim optužnicama protiv BH Hrvata je i ta lažna optužba proglašena "zločinačkim pothvatom zločinačke organizacije". A svi znamo da je to neistina, pa čak postoji i knjiga američkog povjesničara Charlesa Shradera koja to pokazuje. Znamo i to da su takve presude, a prema tome i najnovije optužnice, donesene na osnovu svjedočenja Stjepana Mesića, kao i to da to lažno svjedočenje nije smetalo da ga se dva puta bira za predsjednika države.

Ili pak da dobije najveće državno priznanje povodom desete obljetnice "Olufe" iako su u njegovu uredu najvjerojatnije lažirani i poslani Haagu transkripti koji trebaju "dokazati" da je "Oluja" bila zločinački pothvat zločinačke organizacije, kao i čitav niz drugih radnji i izjava koji jasno pokazuju njegovu ulogu u kriminalizaciji Hrvatskoga domovinskoga rata.

A svjetskim moćnicima nije zločinački pothvat zločinačke organizacije bio to što su vas istjerali iz vaših domova, to što su mnoge vaše rođake pobili ili mnoge od vas ranili, mučili, već im je zločinački pothvat zločinačke organizacije to što je Hrvatska vratila svoja – i po Vijeću sigurnosti UN-a – okupirana područja, a što je pravo i obaveza svake države. Drugim riječima, vaš povratak na svoja ognjišta je posljedica tog "zločinačkog pothvata" iz jednostavnog razloga što svjetski moćnici to nisu željeli.

Uostalom, pogledajmo tu blizu - preko granice. Vidjet ćemo kako тамо postoji Republika srpska. Republika koja je nastala na stvarnom etničkom čišćenju – uz blagoslov svjetskih moćnika. Dapače, svjetski moćnici su zaustavili pobjedonosni hod hrvatske vojske pred Banja Lukom upravo zato da bi Republika srpska danas mogla postojati.

A nevini Dario Kordić u Haagu biva osuden na 25 godina robije samo zato što je spriječio pokolj svog naroda - pokolj sličan onom u Srebrenici. Gotovina je spriječio isti takav u Bihaću, pa vidimo gdje je sada! I jednom i drugom su nudili da za svoj spas lažno optuže predsjednika Tuđmana i ministra Šuška. Odbili su.

Dario Kordić objašnjava svoju odluku time što je "ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao (...) je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta

ponavlja, 'da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji'. I njemu i generalu Gotovini važnija je istina i ponos.

I mi moramo i jesmo ponosni na Domovinski rat i sve one koji su nam omogućili slobodu, pa i na one koji su tu među nama. A istina i ponos je ono s čime se mi možemo i moramo boriti protiv laži o Domovinskom ratu i o nama Hrvatima. A laži o nama, laži o Drugom svjetskom ratu su, kako nas je upozorio msg Pecić i ne samo on, bile jedan od uzroka agresije na Hrvatsku i u Domovinskem ratu. Zato ova knjiga koja razobličuje te laži i nije samo žrtvoslov. Ona je doista i mnogo više od toga. Hvala g. Ivanu Strižiću na iznimno vrijednoj knjizi.

Predstavljanja knjige održana su 3. 8. u Rakovici, 4. 8. u Slunju i 6. 8. u Cetingradu. Italikom je dan dio teksta koji je dodan u Slunju, a podcrtani su dijelovi koji su dodani u Cetingradu.